CĂRȚILE O ARVEN
Regii timpului
Laura Nureldin
— CÂȚI ANI ARE IUBITUL TĂU?
— 2.500.
HERG BENET

Laura Nureldin
Regii timpului

Editura HERG BENET
2015

HERG BENET
PUBLISHERS
CĂRȚILE o ARVEN

2015 Laura Nureldin
2015 Herg Benet Publishers

Cărţile Arven: un trademark
Herg Benet Publishers
www.hergbenet. ro
editor@hergbenet. ro

Copertă: The Spartan Bureau

ISBN ePub: 978-606-763-004-6
ISBN Print: 978-606-763-003-9

Cuprins

Prolog

Capitolul 1

Capitolul 2

Capitolul 3

Capitolul 4

Capitolul 5

Capitolul 6

Capitolul 7

Capitolul 8

Capitolul 9

Capitolul 10

Capitolul 11

Capitolul 12

Capitolul 13

Capitolul 14

Capitolul 15

Capitolul 16

Capitolul 17

Capitolul 18

Capitolul 19

Capitolul 20

Capitolul 21

Capitolul 22

Capitolul 23

Capitolul 24

Capitolul 25

Capitolul 26

Capitolul 27

Capitolul 28

Capitolul 29

Epilog

PROLOG

Mora simţi că fiecare moleculă din trupul ei era sfâşiată în milioane de frânturi, apoi reconstruită, într-o fuziune extrem de dureroasă. Urmă liniştea. Şi întunericul.

Încet, lumina îşi găsi drumul către creierul femeii, iar simţurile reuşiră să se trezească din tortură. Ştia că e încă în picioare. Mental, îşi inventarie corpul:

descoperi că încă avea două braţe, două picioare şi o inimă care bătea. Sau, cel puţin, le putea simţi la locul lor. Dar ce se afla dincolo de ea? Ezită, dar deschise ochii. Mai întâi, lumina puternică o orbi; până la urmă, ochii ei se obişnuiră cu soarele arzător şi reuşiră să rămână deschişi. Privi în jur, neîncrezătoare.

Laboratorul dispăruse şi în locul lui putea vedea un zid de piatră masiv, în spatele unei mulţimi de tarabe la care precupeţii îşi lăudau zgomotos marfa. Apoi începu să simtă mirosurile: adulmecă ţărână încinsă, sudoare, mirodenii, cai şi… hmmm, bălegar. Nările i se deschiseră, dornice să absoarbă tot. Răsuflă adânc şi, în fine, îndrăzni să se privească: încă purta blugii băgaţi în cizmele de călărie şi tricoul şui.

Ochelarii de soare i se odihneau pe creştet, peste părul ei negru şi creţ, niciodată disciplinat pe de-a-ntregul.

Se mai uită o dată la bărbaţii care vindeau de toate şi orice, de la fructe pe care nu le mai văzuse niciodată, până la ţesături atât de bogate că îi aminteau de „O mie şi una de nopţi”.

Revelaţia o lovi ca o palmă: *A reuşit! Nenorocitul chiar a reuşit! Maşinăria a funcţionat. Acum sunt într-un alt timp. Dar şi într-un alt loc… Ăsta nu e Hollywood-ul anilor ’30. Dar ce e?*

Negustorii aveau bărbi şi purtau turbane. Hainele lor păreau croite din în – un material potrivit, având în vedere arşiţa care începea să străbată prin hainele Morei.

Începu să asculte cu atenţie limba pe care o vorbeau. Ca şefă de promoţie la Universitatea unde studiase limbi antice cu vreo zece ani în urmă, credea că ar fi capabilă dacă nu să înţeleagă pe deplin, măcar să identifice limba vorbită în jurul ei.

Nu se poate... Pe bune? Sună a... La dracu'! E persană antică. Unde m-ai trimis, Alex?

Dintr-odată, un negustor trecu pe lângă ea şi îi băgă sub nas un sul de ţesătură.

Spuse că ar fi cea mai fină pânză de în din toată Susa, demnă de veşmintele regelui Xerxes. *Susa?! Xerxes?!* Creierul Morei alerga acum cu o viteză ameţitoare.

Glumeşti, Alex? M-ai trimis în Persia Antică? Xerxes? Aproape cinci sute de ani înainte de Christos?

Alex, unul dintre puţinii prieteni din copilărie de care rămăsese apropiată, era un fizician sclipitor şi, pe deasupra, pasionat de istorie. Dintotdeauna, visul lui fusese să construiască un dispozitiv care să le permită oamenilor să călătorească înainte şi înapoi prin timp şi spaţiu.

„Sunt relative, nu? O demonstrează Einstein, nu eu", îi spunea mereu Alex. Îşi urmase visul, în ciuda faptului că, în spatele lui, toţi membrii comunităţii ştiinţifice îl ironizau şi îl priveau ca pe „savantul nebun care visează la maşina timpului."

Cu câteva ore în urmă, Alex o sunase pe Mora şi începuse să vorbească repede şi agitat.

— Ce?! Nu pricep ce zici, Alex. Mai rar…

— Am reuşit! Al dracului să fiu, am reuşit!

— Ce? Să te droghezi? Cam aşa suni, prietene.

— Am construit dispozitivul! Şi funcţionează! L-am testat chiar eu.

— Maşina timpului? Alex, ce ai băut?

— Mora, n-am băut nimic. Vino la laborator şi-ţi arăt.

Femeia se urcase în maşină şi gonise prin tot Los Angeles-ul – chiar trecuse pe roşu de vreo două ori, dar ce să-i faci? – spre laboratorul lui Alex.

— Ei, cum e? gâfâise ea, năpustindu-se în biroul lui.

— Incredibil. E in-cre-di-bil! Am vrut s-o testez şi am mers la Woodstock, în 1969.

Ca să vezi: l-am urmărit pe Jimi Hendrix live. Era tăticul cântatului la chitară, jur!

Alex râdea ca un nebun.

Fără să-şi creadă urechilor, Mora îi cercetase faţa care radia, în căutarea unor semne de intoxicaţie; nu le găsi. Se întrebase dacă nu cumva omul îşi pierduse, pur şi simplu, minţile. Dar părea sănătos. Femeia se prăbuşise pe un scaun şi se scotocise prin buzunare după brichetă şi ţigări. Aprinsese una, ignorând dezaprobarea din privirea prietenului ei.

— Ştiu că n-am voie să fumez aici, dar doar de data asta, Alex, OK? E prea mult pentru mine.

Zâmbise şi începuse să analizeze posibilităţile.

— Doamne… Deci chiar ai reuşit să construieşti o maşinărie care îţi permite să te fâţâi înainte şi înapoi prin timp şi spaţiu?

Bărbatul îşi făcuse de lucru cu hârtiile de pe birou şi, după o tăcere prelungită, vorbise:

— Păi… nu chiar înainte şi înapoi. Adică, te va duce înapoi în timp şi, pe deasupra, în orice loc ai vrea să ajungi, apoi te va aduce la momentul şi în locul de unde ai pornit. Dar nu te poate duce în viitor, dacă asta vrei să ştii.

— Cui îi pasă de viitor?

Mora zâmbise strengăreşte.

— Nu-ţi aminteşti discuţiile noastre interminabile despre epoca de aur a Hollywood-ului? Acolo mi-ar plăcea să merg. Nici măcar nu e aşa departe:

Hollywood, în anii ’30. M-ar duce acolo drăcovenia?

— Deci vrei să încerci?

Ochii lui Alex străluceau de nerăbdare.

— Hai, ce-o să fie? Dar… ştii clar că e sigură treaba? Ia stai, cum funcţionează, de fapt?

— Dacă îţi spun, s-ar putea să nu mai vrei, râsese Alex. E ciudat la început. Simţi că pluteşti prin spaţiu. Pentru câteva clipe, corpul tău îşi pierde greutatea. Apoi totul revine la normal.

— Doare?

— Nu. Doar că e ceva complet nou şi s-ar putea să ţi se pară ciudat, atâta tot.

— Dar, ia stai puţin… Ai avut vreun ajutor? Cum ai reuşit să te întorci aici?

— Am introdus coordonatele înainte să pornesc la drum. Am setat durata călătoriei la vreo oră. E ca şi cum ai face o rezervare pentru avion: introduci coordonatele de plecare şi de sosire şi gata.

— Sună uşor, dar sunt sigură că nu e. Cum arată maşinăria?

Alex o ajutase să se ridice de pe scaunul pe care se prăbuşise din cauza şocului şi o condusese în camera de alături, adevăratul laborator. O dusese la o masă de oţel pe care stătea un fel de laptop cu ecran tactil.

— Asta e tot? Credeam că e un fel de platformă, ca un lift, aşa… spusese Mora, uşor dezamăgită şi îl făcuse pe Alex să chicotească.

— Te-ai uitat prea mult la *Star Trek*, M.

— Poate că da… Mă rog, ce trebuie să faci ca să mă duci acolo unde vreau să merg?

— Scriu coordonatele şi, înainte să apăs pe *Enter*, va trebui să-ţi pui palmele pe ecranul dispozitivului.

După o scurtă ezitare, Mora se apropiase de maşină.

— Eşti gata? o întrebase Alex, zâmbind.

Femeia îl privise cu atenţie, de parcă ar fi vrut să-şi întipărească în memorie ochii mari, căprui, şi claia de păr castaniu şi ciufulit. Era unul dintre cei mai vechi şi mai

dragi prieteni ai ei. Şi-ar fi pus şi viaţa în mâinile lui. Ce rău putea să-i facă o mică excursie în timp?

— Sunt gata, oftase ea şi îi zâmbise, la rându-i. Vrei să-ţi aduc ceva de acolo? Nu sunt sigură că au magneţi…

— Nu, şi cred că cel mai bine e să nu încerci să aduci nimic din trecut, pentru că nu ştim care ar putea fi efectul asupra obiectului respectiv şi asupra călătorului, răspunsese el, foarte grav.

— OK, acum chiar că mă sperii.

— Moleculele corpului tău se vor separa unele de altele şi apoi se vor aşeza la loc. Ai vrea să le vezi încurcate cu cele ale vreunei rochii vintage?

— Alexander Burke, opreşte-te imediat! Dacă mai scoţi un singur cuvânt, mă răzgândesc. Hai să facem asta odată şi vorbim când mă întorc, bine?

— Bine, spusese el, calm.

Apoi îi luase mâinile şi le aşezase pe ecran. Introdusese datele şi apăsase tasta *Enter*.

— Bon voyage, M! Ne revedem curând.

Trupul femeii începuse să pâlpâie. Pielea ei măslinie căpătase o strălucire de un argintiu straniu şi întreaga ei siluetă prinsese a se estompa. Călătoria spre strălucitorul Hollywood vechi începea.

Dintr-odată, un bip strident se auzise dinspre maşină. Alex se uitase repede la ecran şi, cu groază, citise: EROARE: COMPUTERUL NU POATE CONFIRMA DESTINAŢIA. REINTRODUCEŢI DATELE ŞI RELUAŢI PROCEDURA.

Dar Mora dispăruse deja. Ce să reia?

— Dumnezeule… Unde am trimis-o?

CAPITOLUL 1

Realizând, în sfârşit, că stătea în mijlocul drumului, Mora merse până la zidul înalt şi se prelinse lângă el, în şezut, cu bărbia odihnindu-i-se pe genunchi.

Aş putea să mă bucur de experienţă, până la urmă. Adică nu e ca şi cum aş putea să vizitez Persia Antică oricând. Ar trebui să fie distractiv. Oricum, durează doar o oră, după care mă pot întoarce în L.A. să-l omor în bătaie pe Alex pentru că a făcut ditamai încurcătura şi m-a speriat în halul ăsta, gândi ea.

Se ridică în picioare şi privi în jur, încercând să se hotărască încotro s-o ia. Era conştientă de faptul că hainele ei erau complet din altă lume, dar, ştiind că Susa reprezenta un amestec de naţii, rase şi culturi, spera că oamenii nu vor fi prea atenţi la înfăţişarea ei. Îşi pusese chiar şi ochelarii de soare, sigură că toţi acei bărbaţi şi femei care mişunau pe acolo grăbiţi erau prea ocupaţi ca să observe sticlele colorate care îi protejau ochii de soarele strălucitor. Cât timp mai avea? Îşi verifică ceasul de la mână, doar ca să constate că se oprise. *Normal,* îşi spuse. *Nu e ca atunci când zbori prin mai multe fusuri orare şi poţi oricând să verifici cât e ceasul acasă. Acum călătoreşti chiar prin timp, proasto!*

Se hotărî s-o ia la stânga. Zărise acolo nişte clădiri interesante şi voia să le vadă mai de-aproape. De îndată ce porni înspre ele, zări o mulţime de oameni care alergau în direcţia ei. Veneau dinspre nişte clădiri frumoase şi majoritatea erau fete şi tinere femei, ca ea. Se dădu la o parte, întrebându-se ce era cu toată zarva. Apoi văzu motivul: călăreţi înveşmântaţi în negru, cu feţele acoperite, fugăreau femeile, le înşfăcau şi le trânteau de-a curmezişul şeilor, ignorându-le zbaterea şi strigătele.

Ce pana mea… Nu apucă să-şi termine întrebarea nerostită, că se trezi luată pe sus şi, înainte să se dezmeticească, zăcea cu faţa în jos pe o şa, ca un sac de

cartofi. Încercă să se răsucească, să-l vadă pe cel care o înhăţase, dar o voce aspră îi spuse ceea ce părea a fi „Stai liniştită, femeie! Ajungem în curând la Palat.”

Mora decise să-şi ţină gura, pentru că, era adevărat, studiase Persana antică şi era capabilă să citească binişor şi chiar să înţeleagă limba vorbită, însă nu era sigură dacă ar fi fost în stare să o şi vorbească. Hotărârea ei dură doar câteva clipe. Învinsă de curiozitate, se trezi întrebând:

— Care palat?

Răpitorul ei izbucni în hohote de râs.

— Nu ai aflat, femeie? Regele este pe cale să-şi aleagă o soţie. A izgonit-o pe Regină pentru nesupunere şi acum caută una nouă. Nu pari să fii din părţile astea, altfel ai fi ştiut că, atunci când se întâmplă aşa, Regele îşi trimite oamenii să-i aducă tinere de pe tot cuprinsul regatului. Toate veţi sta la Palat, unde veţi fi pregătite să-l întâlniţi. Apoi va hotărî pe care dintre voi o place cel mai mult şi pe aceea o va lua de soţie. Ţi s-a făcut cinstea de a fi candidată la mâna Regelui.

— Pfff… Ce noroc pe mine, mormăi Mora.

Alex, eşti un om mort, îşi spuse. Rămase tăcută tot restul călătoriei, mai mult pentru că abia mai putea să respire, cu coastele aproape zdrobite de şa.

Într-un târziu, calul îşi încetini goana şi se opri. Bărbatul descălecă şi o ajută să coboare.

— Ce podoabă ciudată, zise el, arătând spre ochelarii ei de soare care i se încurcaseră în păr în timpul cavalcadei.

Ea îi descâlci şi îi agăţă de tricou, prilej cu care realiză că era prăfuită toată şi mirosea a cal.

— Vino, femeie, să intrăm în palat, spuse bărbatul, împingând-o de umăr.

— Cum te numeşti? întrebă Mora.

— Ce-ţi pasă?

— Păi, n-am mai stat niciodată cu faţa atât de

aproape de prohabul unui bărbat fără să ştiu măcar cum îl cheamă, spuse Mora şi se întoarse spre el zâmbind.

El izbucni în acelaşi râs hohotitor, din toată inima, de mai devreme.

— N-am mai întâlnit una ca tine. Ar fi trebui să fii înspăimântată, să plângi. Toate fac aşa când sunt aduse aici.

Da, dar eu plec acasă imediat, aşa că aş putea să mă distrez un pic, gândi Mora.

Spuse însă altceva:

— Doar ai zis că e o mare onoare ce mi se întâmplă, nu? Încerc să accept situaţia şi să mă bucur de timpul petrecut aici, la Palat.

— Cum adică timpul petrecut la Palat? Dacă te alege pe tine ca soţie?

Mora simţi cum hohote de râs o zguduie de data aceasta pe ea, dar pe dinăuntru, aşa că se prefăcu a tuşi.

— Sunt sigură că există femei mult mai frumoase şi mai potrivite în regat. Mai demne să devină Regine.

— Mda… Nu ştiu ce să zic. Totul depinde de Rege. Oricum, numele meu este Akhan. Eunuc al haremului regal.

Eunuc? Normal, la bafta mea… O izbi cuvântul „harem”. Dar, înainte să apuce să pună vreo întrebare, Akhan vorbi din nou:

— Am ajuns. Tu cum te numeşti?

— Mora.

— Ei bine, Mora, bine ai venit la Palatul Regal. Îţi voi arăta odăile tale şi te voi lăsa cu femeile care te vor ajuta să te pregăteşti.

— Pentru ce să mă pregătesc?

— Pentru noaptea pe care o vei petrece cu Regele.

— Poftim?! Ia stai, ce trebuie să fac eu cu Regele?

Ochii femeii deveniseră două linii subţiri şi

întunecate.

Akhan aproape că se tăvălea de râs.

— Să îl amuzi citindu-i, cântându-i sau dansând pentru el. Atât. S-ar putea să-ţi pună întrebări. Îţi vei încheia răspunsurile cu „Stăpâne.”

Mora se strâmbă: *Daaa, siiiguuur, Stăpâne. Fix aşa.*

O femeie îmbrăcată într-un caftan verde, apărută de nicăieri, o măsura pe Mora din priviri şi zâmbea.

— Madhara va avea grijă de tine. Eu mă voi întoarce să te duc la Rege atunci când va veni vremea, spuse Akhan.

Înclină uşor capul şi plecă.

Ah, din păcate, vei ajunge prea târziu, prietene. Cel mai probabil la momentul acela voi fi înapoi în L.A., povestindu-i lui Alex această întâmplare extraordinară, având o sticlă de Jack între noi.

— Pot să te ajut să te dezbraci, Stăpână?

Uimită de frumuseţea încăperii în care se afla, Mora uitase complet de existenţa Madharei. Pereţii camerei erau din marmură albă sculptată, drapaţi din loc în loc cu văluri mătăsoase de culoarea piersicii. Alte fâşii de voal se uneau în centrul încăperii, deasupra unui pat care părea incredibil de confortabil.

— Ăăă… Nu, mulţumesc.

Mora se forţă să zâmbească.

— Dar v-am pregătit baia, Stăpână, iar datoria mea e să vă slujesc, spuse cealaltă femeie, care părea gata să izbucnească în lacrimi.

Mora se apropie de Madhara şi îşi puse mâinile pe umerii ei:

— Ascultă-mă. În primul rând, numele meu este Mora şi nu sunt stăpâna nimănui. Apoi, mi-ar plăcea tare mult să fac o baie, dar mă pot dezbrăca şi singură, bine? Îţi mulţumesc mult, eşti foarte bună, însă mă descurc.

Reuşi să-i ofere slujnicei un zâmbet larg, luminos şi

liniştitor.

— Nu ştiu ce să zic, Stăpână Mora… Atunci o să aştept aici până terminaţi baia.

Dacă aveţi nevoie de ceva, strigaţi-mă.

Madhara o conduse pe Mora în încăperea de alături, la un bazin din marmură săpat în podea. Era plin cu apă fierbinte în care pluteau petale. Din el se ridica un amestec de arome care, încet-încet, îi liniştiră Morei iureşul de gânduri din cap.

Hmmm… lemn de santal… mentă… mosc… portocală… O s-o iau ca pe un voucher cadou la SPA. Mora chicoti uşor şi intră în baia care îi fusese pregătită.

* * *

— Ei, cum sunt?

— Stăpâne, fetele sunt frumoase, desigur, altfel nu le-am fi adus aici, pentru Măria ta. Totuşi, una dintre ele e mai ciudată… îi spuse Akhan regelui Xerxes.

— Cum adică ciudată? În ce fel?

— E frumoasă, cum spuneam, dar nu am mai văzut o femeie îmbrăcată ca ea.

Aproape că poartă haine bărbăteşti, un fel de pantaloni, dar nu din cei de care poartă bărbaţii de pe aici. Cu siguranţă nu e persană. Mi-am dat seama de asta după felul în care ne vorbeşte graiul, după cum se poartă… Are ceva de nubiană, ceva de grecoaică, ceva de egipteancă…

— Şi atunci de unde ar putea fi? Din Babilon?

— Nu ştiu, Stăpâne. Va trebui să aflaţi singur.

Akhan zâmbi şi făcu o plecăciune.

— Prea bine. Atunci pe ea o voi întâlni astă seară. S-o aduci în odăile mele după banchet, spuse Xerxes şi îl concedie cu un gest scurt.

În timp ce ieşea, Akhan zâmbi, mai mult către sine: *Şi dacă pacostea pe care am cărat-o azi pe şaua calului meu e viitoarea regină a Persiei?*

* * *

Rahat, rahat, rahat! Cu ce dracului mă îmbrac eu când ies din baie? Hainele mele sunt complet distruse de praf şi de cursa aia minunată. Iar Alex mi-a spus foarte clar că nu trebuie să iau nimic din trecut. Şi atunci ce-aş putea face? Să umblu pe aici în fundul gol? Rahat!

Mora se uită în jur, căutând un prosop în care să se înfăşoare.

— Madhara!

— Da, Stăpână.

Oh, fir-ar al dracului, nu vrei să termini odată cu „stăpâna" asta?!

— Un prosop, te rog. Am nevoie de un prosop, ceru ea în persană.

Faţa slujnicei se lumină:

— Da, Stăpână, am unul aici. Vă voi şterge eu.

După o scurtă ezitare, Mora oftă, dădu din umeri, apoi se ridică şi o lăsă pe cealaltă femeie să o înfăşoare în ştergarul moale de în şi să o ajute să iasă din cadă, ca pe un copil. Nu era gata, însă: după ce o zvântă, Madhara începu să-i maseze pielea şi părul cu tot felul de uleiuri şi unsori aromate care îi gâdilau nările, până când Mora mirosi ca o parfumerie.

Nu-i rău deloc.

Madhara dispăru, apoi reveni cu o rochie croită dintr-un material extrem de uşor, în culoarea cerului de vară. Era cusut cu fir de argint şi Mora descoperi că i se potrivea perfect. Îşi privi picioarele goale. Ruşinată şi speriată, Madhara fugi din încăpere şi se întoarse cu o pereche de papuci argintii care, la rându-le, păreau făcuţi pentru Mora. De când se ştia, iubea argintul şi încă avea la încheietura mâinii brăţările, care acum se potriveau perfect cu rochia cea nouă. Aruncă o privire spre mormanul de haine murdare, aruncate pe jos, lângă pat, şi hotărî să profite de faptul că avea un om a cărui unică slujbă era s-o servească pe ea.

— Madhara, te rog, ia astea, curăţă-le şi adu-mi-le înapoi.

Însă înainte ca femeia să facă vreun pas, completă:

— Aşteaptă!

Îşi aminti de ceas, ochelari şi brichetă şi se aplecă să le ia.

Fără să pună întrebări, Madhara ridică hainele murdare, dar, în sinea ei, se întreba de ce oare fata aceea le-ar mai fi vrut? Tuturor femeilor care erau aduse la Palat li se permitea să-şi păstreze rochiile pe care le primeau în dar, chiar dacă erau trimise acasă. Împinse mai aproape de pernele de pe podea tava pe care o adusese mai devreme.

— Ar trebui să mâncaţi ceva, Stăpână. Sper ca aceste fructe să vă fie pe plac.

Strigaţi-mă dacă mai aveţi nevoie de ceva.

— Cred că o să ies puţin, Madhara. Pe fereastra băii am zărit o grădină foarte frumoasă.

CAPITOLUL 2

Regele Xerxes era unul dintre cei mai arătoşi monarhi ai vremii. Un bărbat înalt, al cărui trup stătea mărturie faptului că regele adora exerciţiul fizic. Îi plăcea să se antreneze pentru luptă cu fratele său, Achaemenes, şi făcea lungi plimbări călare dincolo de porţile cetăţii. Aflat în floarea vârstei, regele avea nişte ochi albaştri, mari şi pătrunzători, care străluceau ca safirele pe faţa lui măslinie, încadrată de şuviţe de păr castaniu.

În acea zi se simţea copleşit. Tocmai aflase despre un complot pus la cale împotriva lui de nimeni altul decât de şeful gărzilor sale, adică tocmai de omul în care ar fi trebuit să aibă încredere deplină. De-a lungul timpului, Artabanus îl salvase pe rege de la multe încercări de otrăvire şi chiar din ambuscade. Iar acum tocmai el avea să încerce să-i ia viaţa regelui? Xerxes era sfâşiat între cele aflate despre complot şi propriile simţăminte.

Dacă se va dovedi că Artabanus e vinovat, Protocolul spunea foarte clar că trebuia luat de îndată şi spânzurat a doua zi în zori. Dar dacă nimic nu era adevărat?

Oare putea trăi cu gândul că a trimis la moarte un om nevinovat? Cu mintea furtună de gânduri, Regele ieşi din odăile sale, ca să facă o plimbare prin grădină şi să-şi limpezească fruntea. Fără să bage de seamă, porni chiar spre grădina de lângă harem.

Un miros straniu îl smulse din îngândurare şi îl făcu să ridice capul, adulmecând aerul. Mirosea a fum, dar într-un fel pe care nu îl mai simţise vreodată. Dulceag şi puţin înţepător. Luându-se după sursa aromei, Regele văzu o siluetă îmbrăcată în albastru, aşezată pe o bancă de piatră. Era o femeie tânără care sufla fumul pe gură.

Nedumerit, se ascunse în spatele unui tufiş mare şi începu s-o observe. Femeia îşi punea un beţigaş mic şi alb între buze, apoi scotea acel fum. *Ce fel de vrăjitorie e asta?*

se întrebă Regele. Acum îi putea vedea mai bine faţa. Pielea ei nu era mai închisă decât a egiptenilor, dar trăsăturile erau o îmbinare între pomeţii înalţi ai nubienilor şi nasurile drepte ale grecilor. Peste toate astea, se întindea o perdea de păr lung, negru şi creţ, care îi cădea în cascadă pe umeri. *Ea trebuie să fie fata despre care mi-a vorbit Akhan.* Era cu adevărat o privelişte, dar fumul – fumul acela…

Xerxes se hotărî să-i vorbească. Nu purta coroana, aşa că putea trece cu uşurinţă drept prinţ, în cazul în care nu voia să-i dezvăluie femeii cine era cu adevărat.

— Ziua bună, spuse el ferm.

Mora tresări, scăpă pe jos ţigara şi călcă repede pe ea, s-o stingă.

Iisuse, e ca la liceu aici. O ţigară nu pot fuma liniştită fără să vină careva peste mine!

— Ziua bună, răspunse ea şi îi zâmbi bărbatului chipeş care tocmai apăruse.

— Ce făceai?

Nu-i pot spune că fumam o ţigară. Nici măcar nu cred că există cuvântul în limba lui.

— Foloseam un amestec de ierburi ca să-mi liniştesc nervii, răspunse. Dacă un om inhalează fumul care rezultă din arderea lor, acel om începe îndată să se calmeze, explică ea.

— Înţeleg, spuse regele sub acoperire, cântărind-o cu o privire gânditoare. De ce aveai nevoie să-ţi linişteşti nervii? Ţi s-a întâmplat ceva?

Nici nu-ţi imaginezi!

— Ca să spun drept, mi s-au întâmplat multe. De pildă, am fost luată din stradă şi adusă aici ca să vedem dacă Regele mă va plăcea îndeajuns de mult încât să se căsătorească cu mine. *Nu că asta s-ar putea întâmpla vreodată.*

— Înţeleg… Ai vrea ca el să facă asta?

— Nici nu-l cunosc. Istoricii – adică scribii – spun că e frumos şi puternic. Dar, pe de altă parte, ce altceva pot scrie atâta timp cât sunt plătiţi din Vistieria Regală?

Regele chicoti.

— Chiar crezi că exagerează?

— Cum spuneam, eu nu-l cunosc. Tu?

— Da, îl cunosc pe Rege.

— Şi? Cum e? Adică la ce să mă aştept atunci când îl voi întâlni?

— Tu la ce crezi?

— Sincer? La un bărbat pompos, plin de sine, care face crize de nervi şi terorizează servitorii şi pe curteni. Poate că este, într-adevăr, frumos, dar asta nu ar face decât să înrăutăţească lucrurile.

— Să le înrăutăţească? Dar de ce?

Lui Xerxes îi râdeau ochii.

— Simplu: ia ce am spus mai devreme şi înmulţeşte cu zece.

De-acum, regele râdea în hohote.

Mora îl privi întrebător.

— Am spus eu ceva nepotrivit?

— Este cea mai rea descriere pe care mi-a făcut-o cineva vreodată, spuse Regele când, în fine, reuşi să vorbească.

— Ţie? Dar cine vorbea despre ti… O. Dumnezeul. Meu.

Mora făcu ochii mari când realiză, în fine, că bărbatul splendid care stătea în faţa ei era, fără îndoială, însuşi regele.

— Au! Scuze. Ăăă… acum, că mă uit la tine, mă gândesc că scribii aveau dreptate, încercă ea să dreagă busuiocul şi se strădui să zâmbească.

El râse din nou.

— Îmi permiţi? întrebă şi arătă spre banca pe care

stătea ea.

— Absolut, chiar te rog, spuse şi se trase mai aproape de capătul băncii.

Doamne, fac conversaţie cu marele rege persan Xerxes! Tipul care i-a bătut măr pe spartani. Care a cucerit Atena şi care…

— De unde vii?

Întrebarea Regelui îi rupse firul gândurilor.

Dacă îi spun că vin din West Hollywood, o să creadă că-l iau la mişto.

— Un loc numit Cetatea Îngerilor.

— N-am auzit de el. E departe? Cum ai ajuns aici? Cum e acolo? De ce ai venit în Susa?

— Şezi blând… şedeţi blând, Stăpâne, adăugă ea când îşi dădu seama că tocmai îi vorbise marelui Rege Xerxes aşa cum i-ar vorbi unui şofer nerăbdător aflat în spatele ei la semafor.

— Mi-aţi pus multe întrebări şi vă voi răspunde la ele pe rând.

Mora zâmbi, întrebându-se cum să inventeze o poveste pe care Regele să o înţeleagă şi să o creadă.

— Oraşul din care vin este, cu adevărat, măreţ. Cu clădiri mari, înalte, frumoase, şi cu oameni minunaţi şi talentaţi.

Aşa îşi începu Mora povestirea.

Acum ştiu cum trebuie să se fi simţit biata Şeherezada.

* * *

După ce citise mesajul de eroare de pe ecranul dispozitivului de transmutare a timpului, Alex nu putuse decât să zacă pe un scaun. Amorţit, se holbase la ecran ore în şir, incapabil să reacţioneze în vreun fel. Unde o trimisese pe Mora? Avea să reuşească s-o aducă înapoi? Întrebările astea i se răsuceau în minte şi, într-un final, reuşiră să-l scoată din amorţeală. Se ridică şi merse la

maşinărie, de care se apropie aşa cum te-ai apropia de o fiară sălbatică pregătită să atace.

Soarele apunea deasupra dealurilor Hollywood-ului când, în fine, reuşi să treacă de sistemele de protecţie ale dispozitivului şi să afle cum putea să remedieze eroarea. Sări în sus, ţipând de bucurie. Însă ştia că trebuie să pregătească totul în detaliu, ca să fie sigur că nu vor mai apărea astfel de erori. Se apucă de treabă.

CAPITOLUL 3

Cu ochii măriţi de curiozitate, Regele Xerxes asculta extraordinara poveste a Morei. Cum se făcea că nu auzise niciodată de o asemenea cetate minunată? Cum de nu încercase nimeni să o cucerească? Toate bogăţiile, artiştii… Desigur, Mora inventase un Los Angeles paralel, unul fără maşini, avioane sau alte tipuri de tehnologie. Păstrase doar clădirile incredibile, casele drăguţe, peisajul, oamenii frumoşi. Lucruri pe care chiar şi un locuitor al Persiei Antice le putea pricepe. Iar Regele părea deja că vrea să se mute în L.A., îşi spuse femeia, zâmbind în sinea ei.

— Cu ce se ocupă familia ta? întrebă Xerxes.

Pff, ce întrebare uşoară, gândi Mora. Familia ei era una de profesori, jurnalişti şi arhitecţi.

— Sunt cărturari şi artişti, răspunse.

Remarcă faptul că regele nu o întrebase cu ce se ocupă ea, de vreme ce era un lucru destul de neobişnuit ca o femeie să muncească în afara gospodăriei la vremea aceea.

— Deci vii dintr-o familie bună, conchise el, dând din cap, mulţumit.

— Presupun că da.

Conversaţia le fu întreruptă de un servitor care se apropiase în linişte, purtând o tavă pe care se aflau o frumoasă carafă de aur şi un pocal la fel de atent lucrat.

— Stăpâne, Jupânul Artabanus vă trimite acest vin deosebit, împreună cu toate urările de bine, spuse servitorul, aşezând tava pe pământ, lângă bancă.

— Îmi permiteţi să vă torn vinul, Stăpâne? întrebă omul.

Mintea Morei gonea.

Artabanus? Era şeful Gărzii Regale. Şi, totodată, omul de a cărui mână murise Xerxes. Dacă îmi aduc

aminte bine, a încercat de câteva ori până să reuşească. Iar prima încercare a fost chiar când Regina fusese alungată de la Palat, iar Artabanus dorea să pună mâna pe putere. Regina tocmai ce a fost alungată acum. Ergo, vinul trebuie să fie otrăvit.

— Iertare.

Mora fu surprinsă de sunetul propriei voci. Rege şi servitor se întoarseră spre ea şi o priviră cu surpriză nedisimulată. Pe faţa ei era un zâmbet larg, strălucitor, plin de farmec.

— Ar fi o osteneală prea mare să gust şi eu puţin vin? Dar nu aş îndrăzni să beau din pocalul Regelui. Aşadar, poţi fi bun să-mi aduci şi mie unul?

Servitorul se uită la stăpânul lui, aşteptând, şi, după ce Regele încuviinţă cu o înclinare a capului, omul făcu o plecăciune şi plecă să aducă un nou pocal.

— Îţi place să bei vin? întrebă Regele, uşor amuzat.

— Majestate… Stăpâne, se corectă Mora. Vă e cu supărare dacă fac un lucru?

Acolo de unde vin eu, avem un obicei: înainte să bem, vărsăm puţină băutură pe ţărână, pentru cei care nu mai sunt cu noi pe acest pământ. Îmi daţi încuviinţarea?

Curios, regele gesticulă spre carafă, iar Mora se ridică. În timp ce întindea mâna spre vin, se gândi: *Nu ştiu mare lucru despre otrăvurile vremii, dar sunt destul de sigură că nu foloseau cianură. Orice ar fi, ar trebui să interacţioneze cu materia organică. Ia să încercăm…*

Zâmbindu-i regelui, luă carafa şi turnă puţin lichid rubiniu pe o tufă de trandafiri galbeni şi pe iarba din apropiere. Spre panica ei, floarea i se veşteji sub ochi. La fel şi iarba.

— Iată-vă pocalul, ăăă…

Servitorul nu ştia exact cum să i se adreseze acestei femei cu purtare nepotrivită.

— Îmi permiteţi să vă torn din vin amândurora?

Înainte ca regele să apuce să răspundă, Mora interveni:

— Stăpâne, ar fi o mare onoare pentru mine dacă mi-aţi da voie să vă fiu paharnic.

— Nu văd de ce nu, spuse regele şi, cu un gest scurt, concedie servitorul, care se înclină şi dispăru după tufişurile înalte.

Mora trebuia să gândească rapid. Începu să toarne foarte încet, încercând să-şi dea seama ce ar trebui să facă. Hotărî că nu avea să afecteze prea mult istoria dacă îl avertiza pe Xerxes în legătură cu descoperirea ei, mai ales că, potrivit istoricilor, el nu trebuia să moară acum. Luă pocalul cu vin şi îngenunche în faţa Regelui, ca şi cum ar fi vrut să i-l ofere. În loc să facă asta, începu să vorbească foarte încet, privindu-l drept în ochi.

— Te rog, ascultă-mă şi nu spune nimic, pentru că ne poate auzi cineva. Am credinţa că vinul este otrăvit. Priveşte în dreapta, la floarea şi iarba unde am turnat prima dată.

Regele privi unde i se spusese şi văzu, cu oroare, că unul dintre frumoşii trandafiri galbeni se uscase şi devenise maroniu, ca şi cum ar fi fost tăiat şi lăsat să moară de câteva zile. Iarba de sub el părea arsă de soarele deşertului. Deschise gura să vorbească, dar Mora i-o luă înainte:

— Te rog, nu mă întreba de unde ştiu asta, dar cineva încearcă să te ucidă.

Cineva care îţi este foarte aproape, un om de încredere. Cineva care ar trebui să-ţi fie pavăză.

Regele nu o mai asculta. Cu ochii mari, vedea cum femeia din faţa lui căpăta o strălucire argintie, de parcă s-ar fi transformat în metal. Silueta ei începu să pâlpâie şi să devină tot mai diafană. Se repezi s-o apuce de mâini, încercând să-şi dea seama ce i se întâmpla. Mora îşi privi picioarele, văzu strălucirea şi înţelese că Alex o aducea

înapoi.

— Dă-mi drumul!

— Nu! Ce se întâmplă? Eşti vrăjitoare? întrebă Xerxes, strângând-o şi mai tare.

— Nu înţelegi, te rog, dă-mi drumul acum!

Dar era prea târziu. Cu groază, Mora văzu cum sclipirea argintie se întindea pe mâinile bărbatului, apoi pe restul pielii lui.

Tocmai am reuşit să fac varză istoria antică.

Întunericul dureros, familiar de-acum, îi înconjură pe amândoi.

CAPITOLUL 4

În laborator, Alex aştepta nerăbdător lângă maşinăria care afişa numărătoarea inversă până la întoarcerea Morei. 3… 2… 1. O siluetă transparentă, uşor argintie, începu să se formeze sub ochii lui. Dar ceva nu era bine. Nu era bine deloc. Nu era una singură, ci două.

Cum e posibil? Am clonat-o, sau ce?

Alex încremenise. Încet, cele două siluete deveniră tot mai clare. Una părea să fie Mora. Dar cealaltă? Cine era cealaltă persoană? În fine, pâlpâitul încetă şi Alex reuşi să o vadă pe Mora, dar îmbrăcată cu o rochie ciudată şi ţinută strâns de un bărbat cu părul lung.

— M… Mora? Eşti bine?

Ca trezită dintr-un vis, fata deschise ochii şi îşi smulse mâinile dintr-ale regelui.

— NU! Ţipă ea. Nu pot să cred!

— Mora, cine e omul ăsta? Ce ai făcut? întrebă Alex, şocat, arătând spre bărbatul care arunca priviri îngrozite.

— Ce am făcut? Ce am făcut EU?!

Cu faţa aproape lipită de a lui, Mora începu să-l lovească în piept, cu pumnii.

— Trebuia să-l întâlnesc pe Errol Flynn, nu să fiu răpită de un idiot şi dusă într-un harem din Persia Antică!

— Persia Antică? Acolo ai plecat?

— Acolo m-ai trimis tu, tâmpitule!

— Şi cine e ăsta?

— A, e regele Xerxes.

Mora spusese asta cu o voce extrem de liniştită – „Jimmy, ea e mătuşa Edna.”

Alex nu se putea mişca, nu putea vorbi sau respira. Ochii îi rămăseseră pironiţi pe bărbatul care stătea în faţa lui.

— Cine?!

— Marele Rege Xerxes al Persiei, Domn al Tuturor Lumilor.

Chiar bărbatul acela vorbise. În cea mai curată şi academică limbă engleză.

Acum era rândul Morei să fie şocată.

— Ce-ai zis? întrebă ea, tot în engleză.

— Am spus…

Regele se opri şi îşi duse repede palma peste gură, ca şi cum ar fi vrut să împiedice cuvintele să mai iasă.

Ce se întâmplă cu mine?

— Acum vorbeşte în engleză! Dar cum e posibil aşa ceva? întrebă Mora.

— Probabil că, în momentul trecerii, unele dintre moleculele voastre s-au încurcat între ele, explică Alex. Aţi făcut un schimb parţial de amintiri. Ţi-am spus să nu aduci nimic din trecut, darămite un om în carne şi oase. Tu cum te simţi, e ceva diferit?

— Dezvoltă conceptul, te rog. Ce dracu' mai înseamnă „diferit", având în vedere prin ce am trecut? se răsti Mora.

— Vă poruncesc să-mi spuneţi ce se întâmplă! Cine sunteţi? De ce m-aţi adus aici? tună Regele.

— Asta aş vrea şi eu să ştiu, Mora.

Cu braţele încrucişate, Alex o privea impenetrabil.

Femeia îi povesti pe scurt. Apoi se întoarse spre Xerxes.

— Crede-mă, n-aş fi vrut să se întâmple nimic din toate astea. Ţi-ai cam făcut-o cu mâna ta, ştii?

— Bun. Omul vorbeşte în engleză, dar oare mai ştie persană? Spune ceva în limba ta, te rog.

— Desigur că o vorbesc! Este limba tatălui meu, Regele Darius, cum aş putea să nu o mai vorbesc? răspunse regele furios, în persană.

— Pfff… Măcar ştim că acum putem să-l trimitem

înapoi, oftă Mora, uşurată.

— Nu, nu putem, spuse Alex, uitându-se deznădăjduit la ecranul pe care scria

„EROARE. REDUCERE MOLECULARĂ IMPOSIBIL DE REALIZAT”.

— Ce e? întrebă Mora.

— Păi… s-a defectat în momentul plecării tale. De asta te-am trimis în altă parte şi în altă epocă. Mi-a luat o zi întreagă să-l fac să meargă din nou şi acum s-a stricat iar. Îţi spusesem, de altfel, că încă e în teste… În plus, şi dacă îl repar, tot trebuie să mă prind cum îl putem trimite pe el înapoi definitiv. Călătoriile noastre ar trebui să dureze o perioadă scurtă şi bine delimitată. Or, el trebuie să se întoarcă în epoca lui şi să nu mai vină aici niciodată. Nu prea ştiu cum să fac asta.

— Cât timp îţi trebuie?

— Atât cât îmi trebuie. Habar n-am.

— Realizezi că regele lipseşte de pe tron? Şi cam ce crezi tu că ar putea face el pe-aici?

— Ei, s-ar putea să nu lipsească prea mult. Timpul e comprimat în trecut. E ca atunci când arhivezi un fişier din laptopul tău. Cât despre timpul petrecut aici… Eu va trebui să rămân la laborator şi să lucrez la dispozitiv. Tu, în schimb, nu. Nu poţi să-l iei acasă la tine? Te anunţ eu când să-l aduci înapoi aici.

Mora simţea că se sufocă de indignare.

— Unde să-l duc, mă?!

— La tine acasă, Mora. Amândoi ştim că se va simţi în regulă acolo.

— Voi vă daţi seama că l-aţi răpit pe regele Persiei? Ştiţi ce vi se va întâmpla atunci când Curtea mea va afla asta? se răsti regele la ei.

— Gura! îi spuseră la unison Mora şi Alex lui Xerxes, Domn al Tuturor Lumilor.

— Alex, sper din tot sufletul că ştii ce faci. Ultimul

lucru de care am nevoie acum e să mă aleg cu un papiţoi nobil din Antichitate la mine-n casă.

Mora privi pe fereastră. Era întuneric deja. Poate că nimeni nu avea să observe cum era îmbrăcată şi nici toate zorzoanele regale pe care le purta Xerxes. În plus, erau totuşi în L.A. Puteau trece drept actori, la urma urmei.

— Haideţi, să mergem, domnule.

Văzând că Xerxes nu reacţionează, îi făcu semn cu mâna s-o urmeze.

— Nu merg nicăieri până când nu primesc o explicaţie.

Mora încercă să găsească rapid ceva cu care să-l păcălească pe persan.

— Îţi aminteşti ce ţi-am spus despre complot? Ei bine, mergem într-un loc sigur.

Te rog, vino cu mine.

Adevărul e că a împiedicat otrăvirea mea. Dar dacă toată povestea cu otrava a fost doar o mare minciună menită să-mi capete încrederea? Dacă tocmai ea e cea care vrea să mă omoare? În fine... Cred că va trebui să accept situaţia şi să fiu pregătit să mă apăr atunci când va veni vremea.

După acest scurt moment de gândire, Regele hotărî să o urmeze pe Mora afară, păstrând o postură demnă.

În maşină, pe drumul spre casă, fata chicoti când îşi aminti cât de greu îi fusese să-l convingă pe rege că maşina nu era născută dintr-o vrajă, ci din fizică pură. Nu foarte sigur, el urcase, până la urmă. Acum privea pe geam uluit. Ea se străduia să-i descrie şi să-i explice tot ce vedea. În final, ajunseră acasă la Mora. Ca un profesor de dicţie extrem de apreciat, Mora câştiga suficient cât să-şi permită una dintre vilele uriaşe din cartierul şmecherilor, dar preferase o casă mai mică, fără etaj, cu o terasă splendidă şi o piscină de dimensiuni decente. Era suficient pentru ea şi animalele ei, un câine şi o pisică. Curtea din

spate era acoperită complet de gazonul umbrit de copaci înalţi, o replică mai mare a grădinii din faţa casei.

Parcă maşina pe alee.

— Am ajuns, spuse ea zâmbindu-i bărbatului, care nu-şi revenise complet din uimire.

Se întinse peste el şi îi deschise portiera.

— Hai, coboară şi hai să mergem în casă.

Ieşiră amândoi din maşină, şi, în timp ce căuta în geantă cheile casei, o voce ascuţită îi străpunse creierul.

— Ah, bună seara, domnişoară Greene, mă bucur să văd că aveţi musafiri şi vă distraţi. Mi s-a părut că aţi fost cam singuratică în ultima vreme.

Mora închise ochii şi inspiră adânc. Era doamna Novak, văduva celebrului avocat Arthur Novak. După moartea acestuia, principala distracţie a femeii devenise să-şi bage nasul în vieţile vecinilor ei.

— Te rog să nu spui nimic, îi şopti ea lui Xerxes.

Apoi, cu o voce forţat-vioaie:

— Bună seara, doamnă Novak. Bine, distracţia e punctul *lui* forte, nu al meu.

Când realiză cât de prost sunase, adăugă:

— E un actor pe care îl pregătesc. Tocmai a ieşit de pe platoul de filmare, vedeţi că încă poartă costumul.

Într-un final, reuşi să descuie uşa şi îl împinse înăuntru pe Xerxes.

— Perfect! Acum băbăciunea crede că mă culc cu o vedetă de film… mormăi Mora, intrând după el.

CAPITOLUL 5

Între timp, dar acum 2.500 de ani, toată lumea din palatul regal de la Susa îl căuta pe Rege. Iar doi oameni o căutau pe Mora: Madhara şi Akhan. Ei au fost şi primii care au oprit căutările, după ce au ajuns la concluzia că, cel mai probabil, femeia s-a ascuns cu Regele pe undeva. Cel care îl căuta cu cea mai mare sârguinţă pe rege era nimeni altul decât Artabanus. În primul rând, pentru că era treaba lui, ca şef al Gărzilor, să ştie unde se află Regele în orice clipă. Apoi, pentru că era curios ce s-a întâmplat cu vinul pe care îl trimisese. Era, într-adevăr, o băutură fină. Mai ales că fusese picurată în ea o poţiune luată de la vraciul de sub zidurile Cetăţii. I se spusese că nu exista otravă mai puternică şi că poate ucide un om în doar câteva secunde. Pe hol, dăduse peste servitorul care îi dusese vinul Regelui. Artabanus îl apucase de mânecă şi îl trăsese sub o colonadă.

— Ei, bine? A băut?

— Stăpâne, nu… nu ştiu, răspunse servitorul, tremurând.

— Cum adică nu ştii? Nu i l-ai turnat în pocal? Nu ai stat acolo, aşa cum îţi spusesem să faci? mârâi şeful Gărzii regale.

— Stăpâne, nu… Nu am putut. Era o femeie care…

— Mi-ai nesocotit ordinele pentru o FEMEIE?

Artabanus îl apucă de gât.

Cu ochii scoşi din orbite, bietul om ridică mâinile şi îngăimă:

— Stăpâne, Regele era cu o femeie care mi-a cerut încă o cupă şi a spus că îi va turna ea vinul.

— Ce femeie? Era una dintre concubine?

— Nu, n-am mai văzut-o niciodată.

— Cum arăta?

Servitorul i-o descrise pe Mora.

— Despre ce vorbeau? Măcar ai auzit asta?

— Nu, stăpâne. Regele mi-a zis să plec… Nu mai puteam face nimic.

— Ar fi trebuit să te ascunzi acolo şi să asculţi, vierme netrebnic!

Acestea fiind spuse, Artabanus scoase pumnalul şi îl înfipse în burta servitorului.

Era mai bine să nu rămână în viaţă martori ai încercării sale de a-l otrăvi pe Rege.

Desigur, mai erau membrii Consiliului, care complotaseră cu el… Dar aceia îi cântau în strună. Sângele şi banii îi legau prea strâns ca să trădeze creierul din spatele întregului plan.

Cu toate astea, un martor exista. Din spatele unei draperii, Akhan ascultase fiecare cuvânt pe care Artabanus îl schimbase cu servitorul. Fără să-l vadă, şeful Gărzilor trecu pe lângă eunuc în drum spre harem. Era hotărât să afle cine era femeia aceea şi dacă ea îi salvase viaţa lui Xerxes din întâmplare sau pentru că fusese prevenită.

CAPITOLUL 6

În Los Angeles, Mora îşi trântise geanta uriaşă pe măsuţa de telefon din holul de la intrare, îşi aruncase din picioare condurii argintii, în drum spre bucătărie, şi se prăvălise pe unul dintre scaunele înalte din jurul insulei. Doamne, ce bine era acasă!

Regele o urmase în bucătărie şi acum se uita la lucrurile din jurul lui, fără să aibă idee măcar ce ar putea fi astea. O pisică neagră apăru şi i se frecă de picior, făcându-l să tresară.

— Nu te speria, e doar Treişpe, spuse Mora şi se ridică să pună câteva grăunţe în bolul animalului.

— Treişpe?!

— De sute de ani, se crede că pisicile negre aduc ghinion. La fel şi numărul treisprezece. Mi s-a părut cel mai potrivit nume pentru o pisică neagră, nu crezi?

— Nu am nimic împotriva pisicilor negre; din contră, poporul meu crede că ele aduc chiar noroc, spuse regele şi începu să mângâie mica felină.

Trapa de cauciuc a uşii din spate se deschise şi un câine lup intră în bucătărie.

Merse direct la Regele Persiei, îi amuşină mâinile şi i le linse.

Mora râse:

— Nu te împrieteni prea tare cu animalele din casă, o să le lipseşti când te trimitem înapoi, în Persia. Ea este Roddie. Când era pui, îşi înfigea dinţii în tot ce prindea, ca o rozătoare. De asta o cheamă aşa.

Mora hrăni şi câinele, apoi luă o sticlă din frigider şi două pahare şi reveni la insulă.

— Hai, aşază-te lângă mine. N-am băut noi vinul ăla otrăvit, dar am ceva mai bun. Turnă whiskey în pahare – *asta a fost o zi de Jack dublu* – şi îi oferi unul lui Xerxes. El luă paharul şi îl mirosi. Se strâmbă.

— Ei, nu-ţi place mirosul? E mult mai tare decât vinul, e drept, dar e foarte bun.

Ia o înghiţitură şi spune-mi cum ţi se pare.

Nu foarte convins, persanul o ascultă şi de îndată simţi că tot gâtul i-a luat foc.

Râzând, ea îi dădu un pahar cu apă.

— Deci, cum ţi se pare până acum? îl întrebă Mora, când el părea că şi-a recăpătat în cele din urmă vocea.

— Habar n-am, răspunse Xerxes, zâmbind. Totul e atât de ciudat... Nici măcar nu ştiu ce e asta, spuse el, ridicând paharul.

— E în regulă, e din cereale. Şi îţi întăreşte spiritul.

Mora îi făcu cu ochiul, în timp ce sorbea din propriul pahar.

— Ia stai, lipseşte ceva, spuse ea.

Se ridică şi merse la combina din camera de zi.

— Ce muzică îţi pl... A, de fapt lasă.

Alese un CD cu Frank Sinatra şi apăsă pe Play. Imediat, sunetul catifelat al melodiei *For Once in My Life* umplu casa.

— Ai cântăreţi aici? Unde sunt? întrebă regele persan, uitându-se în jur.

— Sunt închişi în cutiuţa de acolo, răspunse Mora, râzând.

— Deci e adevărat, chiar eşti vrăjitoare!

— Nu. Glumeam. Acum avem mijloace prin care imprimăm sunete pe discuri micuţe şi putem să ascultăm sunetele alea ori de câte ori vrem. Cel pe care îl auzi acum e mort de nişte ani.

Era deja prea mult pentru regele Persiei. Se ridică la rândul lui şi merse la CD player. Se apropie de el cu infinite precauţii. Exact în momentul în care se apleca să se uite mai bine, ritmul se schimbă brusc. Înspăimântat, bărbatul sări în spate. Mora râse.

— E OK. Oamenii chiar dansează pe asta, să ştii, spuse ea, din pragul uşii.

— Pe *asta*?

Xerxes era complet şocat.

— Sigur. Vrei să încerci? Pot să te-nvăţ.

— Cum adică să mă-nveţi? Acolo de unde vin eu, doar femeile dansează. Bărbaţii le privesc şi atât.

— Of, bietul de tine… Nu ştii ce pierzi.

Mora zâmbea. Se puse în faţa lui, îi luă mâinile şi i le aşează în poziţia corectă exact când începea *Strangers in the Night*.

— De obicei, bărbatul conduce. Dar, de vreme ce nu ştii să dansezi, am s-o fac eu. Doar lasă-te purtat. Până la urmă, o să simţi ritmul şi o să-l urmezi.

Începură să danseze. Sau, mai bine zis, ea dansa. Mişcările lui erau ţepene şi neîndemânatice. La început. Apoi, însă… Gesturile îi deveniră mai fluide, iar mâinile i se aşezară natural pe trupul ei.

Nu mai găseşti cum erau odată, gândi Mora, simţind trupul bărbatului lipit de al e i. *Mora, nu mai visa atât, pe ăsta va trebui să-l dai înapoi, aşa că revino cu picioarele pe pământ. E adevărat, îţi plac bărbaţii mai mari decât tine, dar el are vreo trei mii de ani. Încetează,* îşi spuse, scuturându-se mental de senzaţiile care ameninţau să o năpădească.

— E… interesant, îngăimă Xerxes, care simţea cum îl toropeşte o căldură născută undeva, în interiorul lui.

Poate era băutura, poate dansul… Nu îşi dădea seama. Mora fu cea care rupse ritmul.

— Suficient pentru prima lecţie, spuse ea, zâmbind.

Se întoarse cu spatele şi porni spre bucătărie.

— E târziu. Ar trebui să faci un duş şi să încerci să dormi puţin. Nu cred că Alex va suna prea curând.

— Un duş? Ce e aia?

— Oh, Doamne! Aşa e, n-ai de unde să ştii. Dă-mi voie

să-ţi arăt o sală de baie modernă. Îmi pare rău că te dezamăgesc, dar nu avem nici petale, nici uleiuri parfumate. Hai să-ţi explic cum se foloseşte.

* * *

O jumătate de oră mai târziu, Mora stătea pe scaunul ei din bucătărie şi îşi termina whiskey-ul din pahar.

Dumnezeule… Cine ar fi crezut că e atââââât de greu să explici de ce iese apa din perete, că e în regulă să faci pipi într-o „urnă de ceramică”, aşa cum i-a zis el, şi că deodorantul nu e otrăvitor? Dacă Alex nu găseşte o cale să repare chestia asta, m-am scos: o să fiu dădaca unei belele. Una regală.

Îşi puse paharul gol în chiuvetă şi intră în duş. Avea să doarmă pe canapea. În noaptea asta, patul ei îl găzduia pe Regele Tuturor Lumilor.

CAPITOLUL 7

Leşul din holul Palatului iscase ceva zarvă, dar până la urmă toată lumea hotărâse s-o lase baltă. Se gândiseră cu toţii că era vorba despre o crimă pasională, de vreme ce până şi servitorii îşi aveau propriile poveşti de iubire şi trădare. Cu toţii renunţaseră, în afară de Akhan. Discuţia pe care o auzise din întâmplare i se tot învârtea prin minte. Nu putea să lase lucrurile aşa. O găsi pe Madhara şi îi ceru să-l urmeze în grădina haremului.

— Madhara, ce crezi despre Mora?

Femeia ezită.

— Păi… E adevărat că e de treabă. Nu ţipă la mine aşa cum fac concubinele. E, totuşi, puţin ciudată…

— Dar îţi place de ea? insistă Akhan.

Faţa Madharei se lumină.

— Da… Da, îmi place. Mi-aş dori ca ea să fie noua Regină. E blândă şi se poartă frumos cu mine.

— Bun. Acum ascultă: s-ar putea să fie în pericol.

— De ce? întrebă ea, cu ochii mari de spaimă.

— Îţi voi spune ceva, dar nu trebuie să sufli o vorbă despre asta, nimănui.

Nimănui, auzi?

— D… da, desigur.

— Cineva încearcă să-l omoare pe rege. Acel cineva crede că Mora ştie despre plan şi bănuiala mea e că va încerca să scape de ea.

Femeia îşi acoperi gura cu palmele şi îl privi îngrozită.

— Pe zei, ce putem face?

— Ascultă-mă cu atenţie: omul care încearcă să-l omoare pe rege e nimeni altul decât Artabanus. El e cel care l-a înjunghiat pe Khalil azi, pentru că nu a reuşit să-l otrăvească pe rege. Şi cred că nimic nu-l va opri. Caut-o pe

Mora şi anunţă-mă de îndată ce o găseşti. Dacă într-adevăr ştie ceva, sunt sigur că ne poate ajuta. Nu avem timp de pierdut.

CAPITOLUL 8

Mobilul Morei suna isteric.

Ce dracu'? Mi-am anulat toate întâlnirile pe ziua de azi. Cine eşti şi ce vrei de la mine?

Încă adormită, Mora întinse mâna după telefon şi răspunse pe un ton arţăgos:

— Nu ştiu cât e ceasul, dar dormeam. Nu mă interesează cine eşti, dar să ştii de la mine că eşti un nenorocit.

— Bună, Mo, sunt Alex. Cred că ar trebui să vii la laborator.

Mora se trezi brusc.

— Alex? Ai reparat maşinăria?

— Ăăă… oarecum.

— Păi, ai reparat-o? Da sau nu?

— Cred că da. Tu vino încoace. Şi ia-l şi pe el.

— OK.

Spre surprinderea ei, Mora era puţin dezamăgită de gândul că bărbatul care dormea acum în patul ei avea să fie trimis înapoi în Persia Antică peste numai câteva ore.

După un duş înviorător, se duse în bucătărie şi se apucă să prepare cafeaua.

Avea o cafetieră, dar pur şi simplu nu putea renunţa la dimineţile pline de parfumul cafelei turceşti. Era de ajuns să-i simtă aroma în nări ca să se trezească. Turnă lichidul întunecat şi cremos în două căni şi porni spre dormitor.

Se opri în prag, privindu-l pe Xerxes. Dormea întins pe spate, iar trăsăturile îi erau destinse de o linişte senină.

Doamne, ce n-aş da să pot fi şi eu la fel de liniştită dacă aş dormi într-un pat străin, la 2.500 de ani distanţă de casă.

Mora zâmbi. Se apropie de pat şi atinse umărul

bărbatului.

— Xerxes… Stăpâne, trezirea!

El tresări şi deschise ochii.

— Ce? Unde mă aflu?

Îşi aminti şi îşi frecă faţa cu palmele.

— Ce este, Mora?

— Am făcut cafea. În timpurile şi în locurile astea, ritualul nostru de dimineaţă este periuţă de dinţi – ţi-o aminteşti de aseară – duş, apoi cafea.

— Ce înseamnă „cafea”?

— Ceva care te scoală din morţi. Ăăă, e doar un fel de a spune, se grăbi ea să adauge, când îi văzu privirea.

Puţin mai târziu, Xerxes stătea la masa din bucătărie şi se holba la cana din faţa lui. Purta o pereche de blugi şi un tricou pe care Mora i le lăsase pe pat.

Cine ar fi crezut că boarfele lăsate pe aici de un fost iubit i se vor potrivi unui cap încoronat?

După ce îşi exprimase nemulţumirea pentru că Mora nu îi dădea voie să-şi poarte ţinuta regală, Xerxes înţelesese în cele din urmă că era mai bine să se încreadă în gusturile ei în privinţa hainelor moderne. Mai ales de vreme ce ea îi promisese că avea să-i ducă hainele la laborator, ca el să le poată purta când se întorcea la Susa.

— Vrei lapte la cafea? Am îndulcit-o deja… Gust-o, spuse Mora, amuzată.

El sorbi puţin şi se uită, curios, în cană.

— Îţi place?

— E… interesantă.

Mora râse.

— Frate, ce britanic a sunat asta!

Cum el o privea nedumerit, continuă:

— Între altele, britanicii sunt faimoşi pentru politeţea lor. Dacă e ceva care nu le place, dar nu se cade să o spună, ei zic că e *interesant*.

Zâmbi.

— Nu, chiar este interesantă. Nu am mai gustat ceva asemănător, dar o voi bea.

— Bun, spuse Mora şi aprinse o ţigară. A sunat Alex. Zice că a găsit o cale de a te trimite acasă.

— A sunat? Ce e aia?

Iar începe…

Mora îşi dădu ochii peste cap şi începu să-i povestească despre invenţia lui Graham Bell şi cum a fost ea adaptată la tehnologia modernă. Dar regele perşilor nu o mai asculta. Încerca să înţeleagă de ce vestea că s-ar putea să plece înapoi nu îl bucura foarte mult.

* * *

— Deci, Alex, ai biletul spre casă al acestui domn?

Toţi trei stăteau în biroul savantului, cu capetele pline de gânduri.

— Aşa cum ţi-am spus şi la telefon, şi da, şi nu.

— Vrei să explici asta?

Xerxes fusese cel care vorbise. Alex oftă şi îşi trase scaunul mai aproape.

— Nu am reuşit să anulez setările iniţiale ale aparatului. Adică nu am putut extinde perioada pe care cineva ar trebui să o petreacă în alt timp şi spaţiu. Poţi fi trimis acolo doar câte o oră. Apoi revii aici. Şi mai e o problemă. Vorbeşti limba engleză. Aşa cum v-am explicat când aţi ajuns aici, asta se întâmplă pentru că unele dintre moleculele tale s-au încurcat cu ale Morei.

Nu alea care trebuie, gândi Mora, rânjind.

— Din cauza acestei încurcături, nu te pot trimite înapoi singur. Trebuie să mergeţi împreună înainte şi înapoi. Pentru că, în momentul ăsta, habar n-am ce pot face să le descurc.

— Tu îmi spui mie că trebuie să merg înapoi la Susa?

Mora simţea că se sufocă.

— Dar ce are Susa? Este o cetate măreaţă.

Regele spusese asta cu o sprânceană ridicată. Nu era sigur că înţelesese explicaţiile lui Alex, dar în sinea lui se bucura că nu trebuia să renunţe la compania Morei. Nu încă. Ba mai mult, avea să se afle pe terenul lui. Nu avea să mai fie temător şi neîndemânatic, ci nobil şi maiestuos.

— Durează doar câte o oră odată, Mo. Şi am luat toate măsurile de precauţie. Am făcut un backup maşinăriei pe un alt server, aşa că nu mai poate apărea nicio eroare de data asta.

— Pfff… Să zicem că e în regulă, atunci. Bine că am adus ţoale de scandal pentru amândoi.

Un zâmbet mic începuse să îi ridice colţurile gurii.

— Păi, ce mai staţi? Schimbaţi-vă şi daţi-i drumul. Primul zbor spre Susa decolează acum. Îmbarcarea!

Alex era încântat. Deşi toată situaţia îl speriase la început, acum o privea ca pe cel mai amplu experiment de până atunci, la care nici măcar nu îndrăznise să viseze.

CAPITOLUL 9

Când îşi reveniră în simţiri, Mora şi Xerxes erau înapoi în grădina de unde plecaseră. Li se părea că lipsiseră doar preţ de câteva ore. Se reîntrupară chiar în faţa unui Akhan încremenit, care tocmai îşi încheiase discuţia cu Madhara.

— Stăpâne… ce vi se întâmplă? şopti el, când îşi văzu Regele şi pe străină apărând din văzduh.

— Akhan, trebuie să vorbim. Veniţi în odăile mele. Amândoi, adăugă, după ce îi aruncă Morei o privire scurtă.

Femeia şi eunucul îl urmară pe rege în interiorul palatului. Pe hol, dădură peste Artabanus, care nu-şi ascunse surpriza.

— Stăpâne, v-am căutat toată ziua.

— Am hotărât să folosesc aceste ore ca să mă desfăt în compania unei femei frumoase, răspunse Regele şi arătă spre Mora, pe faţa căreia se putea citi uimirea.

Ce să vezi, ce discret e omul.

— Înţeleg… dar chestiunile de stat…

— De chestiunile de stat se poate foarte bine ocupa Consiliul, din vreme-n vreme, îl întrerupse monarhul pe şeful gărzilor. E timp destul. Nu e ca şi cum m-aş pregăti să mor, nu? adăugă el, scrutându-i figura lui Artabanus în căutarea unei reacţii.

Acesta din urmă se strădui să nu aibă una, dar nu se putu abţine să nu scrâşnească din dinţi.

Regele, urmat de Mora şi de Akhan, intră în apartamentele sale şi îl lăsă pe Artabanus la uşă, întrebându-se cât de multe ştia de fapt Xerxes despre complot.

— Stăpâne, Artabanus a încercat să vă otrăvească, suflă Akhan, de îndată ce rămaseră doar ei trei.

— Ştiu. Mora mi-a salvat viaţa ieri. Adică mai devreme, se corectă Xerxes, amintindu-şi că timpul curgea

altfel aici.

— Dar de unde ai ştiut, femeie? Eu însumi te-am adus la Palat, te-am luat de pe stradă. Amândoi ştim că nu îţi doreai să ajungi aici.

Akhan se holba la Mora, încercând să priceapă.

Cum să-i explic că, pentru mine, ei toţi sunt morţi de câteva mii de ani şi că am citit despre complot în cărţile de istorie?

— Zeii mi-au vorbit. Mi s-au arătat într-un vis şi mi-au spus că un bărbat o să mă aducă la Palat şi că eu voi fi aceea care îi va salva viaţa Regelui Xerxes. Iar profeţia a fost împlinită.

Regele făcea eforturi uriaşe să nu râdă în hohote de uşurinţa cu care Mora spunea o asemenea minciună gogonată. *Ar trebuie să mă amuze sau să mă sperie talentul ei de a inventa răspunsul potrivit pentru orice?*

— Stăpâne, dar ce putem face? Cu siguranţă, va trebui să-l daţi în vileag pe Artabanus. Va trebui să convocaţi Consiliul şi să…

— Nu, spuse Mora.

Surprinşi, cei doi bărbaţi se întoarseră spre ea.

— Cum adică nu? întrebă regele. Ar trebui să stau liniştit şi să aştept ca el să mă ucidă?

— Nu ştii cine mai este implicat, spuse Mora. Poate că au participat şi membri ai Consiliului. Dacă demascarea lui Artabanus îi face să treacă la planul B? Dacă se hotărăsc să te atace prin surprindere? Ai putea suporta gândul că Persia va rămâne pe mâinile unui om atât lipsit de onoare, încât să-şi omoare propriul Rege?

— Eşti o femeie foarte înţeleaptă, murmură Akhan.

Ha! Spune-i-o maică-mii. Ea mă crede o veşnică adolescentă fără minte.

— Ar trebui să rămâi aproape de rege, Mora.

Brusc, Akhan văzu soluţia evidentă:

— Stăpâne, chiar în zilele astea căutaţi o soţie. Ce ar

fi dacă aţi anunţa că aţi găsit-o deja?

Xerxes începea să înţeleagă unde bătea Akhan şi, zâmbind, îl încurajă pe eunuc să-şi continue ideea.

— Stăpâne, de ce nu vă căsătoriţi cu Mora? Cine altcineva ar fi mai aproape de rege dacă nu propria lui soţie, Regina? În felul ăsta, ea v-ar putea fi un străjer mai bun decât a fost vreodată Artabanus.

Mora nu putea să-şi creadă urechilor.

— Ce face?! Akhan, ai înnebunit?

— Din momentul în care te-am adus la Palat, ai ştiut că asta se poate întâmpla.

În fond, ăsta e motivul pentru care te aflai aici, Mora, spuse Akhan.

— Dar tu nu-ţi dai seama ce…

— Akhan, lasă-ne, porunci Regele.

Cu o plecăciune, eunucul plecă.

Când rămaseră singuri, Mora se întoarse spre Xerxes.

— Ascultă, nu mă înţelege greşit. Eşti un tip extraordinar, arăţi superb, ai bani şi o casă frumoasă, dar relaţia asta nu va merge. Nu e vina ta, ci a mea. Adică nu poţi să-mi ceri să mă mărit cu tine şi să rămân blocată pentru totdeauna într-un loc şi o epocă în care nu mă potrivesc. Pur şi simplu nu poţi să-mi ceri asta. Atunci când Alex va găsi o cale să te trimită definitiv înapoi aici, ar însemna să rămân şi eu. Şi nu pot să fac asta, îmi pare rău.

— Când se va întâmpla aşa, voi spune pur şi simplu că te-am izgonit. Nu am un anumit număr de soţii pe care să le pot repudia. Pot să o fac o dată pe săptămână, dacă aşa îmi e pe plac. În fond, sunt Regele.

Slavă Domnului că s-a inventat feminismul.

— Dar, totuşi, căsătoria asta ar fi doar pe hârtie, nu?

— Nu ştiu ce înseamnă „hârtie”, dar va fi doar o căsătorie de formă, dacă asta îţi doreşti, spuse Xerxes,

uşor dezamăgit.

Dacă mi-ar fi spus cineva că un rege superb mă va cere de nevastă, iar eu aproape că voi spune nu, aş fi zis că e nebun. Pe de altă parte, nu tu inel, nu tu îngenuncheat frumos şi, peste toate astea, promisiunea de a fi repudiată – halal cerere în căsătorie!

Mai târziu, Regele îi anunţă pe membrii Consiliului că o alesese pe Mora ca viitoare Regină a Persiei şi le ceru să purceadă cu pregătirile pentru nunta regală.

Apoi se retrase în apartamentele sale, împreună cu viitoarea lui soţie. Toată lumea din Palat dădu vina pe faptul că era incredibil de îndrăgostit de această străină, apărută de nicăieri. În realitate, voiau să fie departe de ochi indiscreţi atunci când Alex avea să-i aducă înapoi în viitor.

Bucuros de ultimele veşti, Akhan le supraveghea pe femeile care pregăteau deja sala de ospăţ. De acum era convins că incidentul ciudat din grădină nu putea să însemne decât că Mora era o creatură trimisă de zei să-i apere Regele. Hotărî să nu pună întrebări. Încă.

* * *

— Alex, avem un anunţ de făcut.

Mora făcea eforturi uriaşe să păstreze o mină serioasă.

Uitându-se nedumerit când la ea, când la Xerxes, savantul nu-şi dădea seama care ar putea fi noutăţile.

— Zi odată! Ce e, Mora?

Într-un gest dramatic, femeia luă mâna regelui şi anunţă solemn:

— Ne căsătorim!

Falca lui Alex alunecă uşor în jos şi rămase aşa, atârnând moale.

— Pardon?

— Ei, nu mai fi aşa de surprins. Trebuia să mă aşez şi eu la casa mea cândva, nu?

Ştii bine cât m-a bătut mama la cap să-mi găsesc un soţ. De ce n-ar putea fi un rege?

Xerică, aici de faţă, m-a cerut. E adevărat, e cam temperamental şi alungă nevestele ca pe ţânţari, dar, na… Nu te bucuri pentru mine?

Figura Morei strălucea. Prietenul ei căzu pe un scaun şi îşi sprijini în mâini capul care de-acum îi pulsa de durere.

— Ce-am făcut? Dumnezeul meu, ce am făcut?!

Mora nu se mai putu abţine şi izbucni în râs. Se aşează pe jos, în faţa lui Alex, şi îi dădu uşor palmele la o parte.

— Glumeam, Prostea. Bine, tehnic vorbind, chiar ne căsătorim, dar numai de faţadă.

Apoi îi explică întreaga situaţie şi cum de ajunseseră la concluzia că era cea mai bună soluţie.

— Eşti sigură că ştii ce faci? Dacă cineva se hotărăşte să vă omoare pe amândoi?

Nu ştiu ce se întâmplă cu o fiinţă care moare în trecut. Poate rămâi moartă de tot. Şi dacă cineva vă dă de gol? Ce faceţi atunci? Cum o să ştii care e eticheta la Curte? Ce o să faci când…

— O s-o învăţ eu tot ce trebuie să ştie, îl întrerupse Xerxes. Cunosc tot ce e de cunoscut despre viaţa la Palat. Nu-ţi face griji.

Alex se mulţumi să-i arunce o privire ameninţătoare.

— Ei, haide, Al, trăieşte şi tu niţel. Oricum, aş fi măritată doar o oră pe zi, nu? Că doar atât o să stau acolo. E mariajul perfect, dacă mă-ntrebi pe mine.

Zâmbi.

— Cum adică mariajul perfect? întrebă Xerxes, nedumerit.

— Adică, în felul ăsta, am parte doar de partea faină a căsniciei, fără aia nasoală.

Regelui nu-i venea să creadă.

— Credeam că toate femeile îşi doresc să devină soţii, să poarte în pântece copiii cuiva, să aibă grijă de o familie, să…

— Ei, nu chiar toate femeile. Eu, una, ador copiii. Pe ai altora. Îmi place să vin acasă după o zi grea de muncă, să-mi arunc pantofii din picioare, să zac într-o cadă cu spumă şi să sorb dintr-un pahar de vin în vreme ce ascult puţină muzică, după care să mă culc. Fără *mami, mami*, fără *iubito, dă-mi şi mie o bere*.

— Tu munceşti?

— Bună dimineaţa! Evident că muncesc. Ba chiar mi se spune că sunt a dracului de bună la ce fac.

— De ce ar alege o femeie să muncească, în loc să-şi îngrijească familia?

— De parcă să şmotruieşti toată ziua prin casă nu e muncă? Cel puţin munca pe care o fac eu presupune să ies, să mă întâlnesc cu oameni, să vorbesc cu ei. Şi mai sunt şi plătită pentru asta.

— Cu ce te ocupi?

— Fii atent cum facem: avem o nuntă de pregătit, *iubitule*. Nu mai bine mergem noi acasă şi ne jucăm *Adevăr sau provocare*?

Cum şi Alex, şi Xerxes făcuseră ochii mari – din motive diferite –, Mora şi-i dădu pe ai ei peste cap şi explică:

— Am vrut să spun că eu îţi povestesc despre munca mea, iar tu mă provoci să învăţ despre şmecheriile de la Palat. Ce zici, batem palma? Nu mai răspunde. Hai să mergem şi gata.

CAPITOLUL 10

Mora se dovedi a fi o bună elevă. Era atentă la ce spunea Xerxes; ba chiar lua şi notiţe. Când se ridică să meargă aşa cum avea s-o facă pe culoarul din Sala Tronului, pisica hotărî că era momentul să-i arate puţină afecţiune şi începu să i se frece de picior. Femeia se împiedică şi ar fi căzut, dacă persanul nu ar fi reacţionat rapid. El sări de pe tronul improvizat şi o prinse, râzând.

În fine, Scorţoşenia Sa îşi dezvăluie faţa umană.

Mora râse şi ea.

— Sper că la nuntă nu o să faci la fel. Nu prea e o mişcare de Regină, să ştii, spuse Xerxes.

— Nu o să-l luăm pe Treişpe la nuntă, deci ar trebui să fie bine.

Îi făcu cu ochiul.

— Mai spune-mi o dată de ce trebuie să merg cinci mii de kilometri pe culoarul din sală până la tron?

— Şi asta nu e tot; va trebui să şi urci treptele până la tron. Acolo, vei face o plecăciune, iar eu îţi voi aşeza coroana pe cap.

Xerxes fremăta de nerăbdare.

— Lunga plimbare prin sală şi urcarea treptelor simbolizează ascensiunea ta până la cel mai înalt rang pe care îl poate dobândi o femeie în Persia: regina ţinutului. Şi a mea. Fie şi *pe hârtie*, cum spui.

Un nor trecu peste ochii lui albaştri. Schimbarea fusese scurtă, dar îndeajuns ca Mora s-o observe.

Nu se poate… Pe bune? El chiar ia în calcul posibilitatea ca „mariajul” nostru să devină unul adevărat? N-are cum… Adică… sunt nimeni pe stradă faţă de genul de femei pe care îi place să le aibă în preajmă, ca să nu mai zic să le ia de nevastă. Dacă mi-aş pierde minţile suficient cât să-mi arunc viaţa pe fereastră şi să rămân acolo, sunt sigură că ne-am omorî între noi mult mai

eficient decât ar putea vreodată criminalul ăla nenorocit.

Şi totuşi… Ceva vibra în interiorul ei. Ca atunci când la şcoală mergeai la toate orele pe care le urai, doar pentru că acel coleg de care te-ai îndrăgostit mergea şi el.

Sau când erai încântată să te trezeşti devreme ca să mergi la şcoală, fiindcă ştiai că, pe rândul al treilea de la perete, era persoana care-ţi făcea inima să bată mai repede.

Chiar vrea ca eu să fiu viitoarea regină a Persiei?

— Mora? o smulse el din reverie.

— Hă?

— Chiar aş vrea, te rog.

Ce, acum îmi citeşti gândurile?

— Ce anume vrei? întrebă ea, precaută.

— Nici măcar nu mă ascultai, aşa e?

— Repetam în gând paşii ceremoniei.

Minţea cu neruşinare, iar el ştia asta.

— Îţi spusesem că aş mai vrea din fiertura aceea de cafea, de care mi-ai dat dimineaţă.

— A, sigur că da, nici eu n-aş zice nu la o cană de cafea.

Mora zâmbi, la fel şi Xerxes. Dar amândoi ştiau că ceva începuse să se schimbe în ei.

CAPITOLUL 11

La Palat, Akhan alerga încolo şi-ncoace, dădea porunci şi controla dacă totul e aşa cum trebuie. În trei zile, Regele lui avea să o ia de soţie pe Mora. Nunta trebuia să fie măreaţă, trebuia să transmită un mesaj, se gândea Akhan. Unul clar pentru toţi duşmanii Regelui: *Eu sunt conducătorul şi nu am de ce să mă tem de nimeni.*

Puterea îmi aparţine şi aşa vor rămâne lucrurile pentru mulţi ani de acum înainte. Iar ea, Mora, avea să transforme asta în realitate. Fără să ştie de ce, eunucul simţea că poate pune viaţa Regelui în mâinile acestei femei. De obicei, putea să-şi dea seama când o femeie din harem avea planuri ascunse şi, prefăcându-se loială Regelui, nu dorea decât să îi intre acestuia pe sub piele ca să atingă un ţel nu chiar nobil. Cu Mora, totul părea altfel. Chiar şi îndrăzneala ei. Şi reacţia Regelui la asta. Nicicând nu se întâmplase ca o femeie să vorbească neîntrebată în prezenţa Regelui, fără să-i stârnească acestuia mânia. Xerxes nu doar că nu se înfuria, dar părea chiar amuzat de lipsa de respect pe care i-o arăta Mora. Akhan descoperi că nici lui nu-i prea venea să se amestece şi s-o pună la locul ei. Totul părea absolut firesc. Abia aştepta să vadă cum o va primi Consiliul pe ciudata femeie. Membrii – cei mai mulţi dintre ei – erau nişte moşnegi acriţi şi conservatori care credeau că Regina nu era nimic mai mult decât un pântec care să asigure un moştenitor pentru tronul Persiei.

Habar n-au ce-i aşteaptă, îşi spuse Akhan zâmbind.

* * *

Mora şi regele erau în odăile lor. Xerxes trecea în revistă nişte pergamente cu cheltuielile Palatului, iar ea privea pe fereastră la oamenii care băteau, grăbiţi, colbul străzilor. Spre surprinderea ei, descoperi că îi plăcea tot mai mult ora pe care o petrecea zilnic de această parte a timpului. Îi plăceau hainele pe care Madhara i le pregătea

în fiecare zi, felul în care vorbeau oamenii, felul în care o tratau, ca viitoare soţie a regelui. Era adevărat, însă, că viaţa ei era în L.A. Îşi iubea munca: să meargă pe platourile de filmare ca să pregătească actorii pentru rolurile lor era ceva ce visase mereu. Dintotdeauna, îi fusese incredibil de uşor să înveţe limbi străine – chiar şi pe cele moarte –, iar studiile ei de Psihologie o transformaseră în profesorul de dicţie perfect. Credea că e important să-şi înveţe elevii nu doar despre rostirea corectă a sunetelor, ci şi despre energia ataşată cuvintelor. Le spunea mereu că există sute de feluri în care să spui un lucru. Totul porneşte de la intenţie. Trebuie să te gândeşti la ce va *simţi* ascultătorul, mai degrabă decât la ce va *auzi*, le spunea mereu. Asta, precum şi faptul că glumea mereu şi binedispunea pe toată lumea, făcea ca oamenilor să le placă să lucreze cu ea. Era foarte ocupată şi asta o încânta.

Dar, acum… Ora pe care o petrecea în Persia Antică în fiecare zi era ca o evadare într-o poveste cu zâne. Descoperise că îşi dorea să facă naveta între cele două lumi.

— Mora!

Xerxes ridicase vocea şi o striga deja a treia oară.

— Da? tresări ea.

— Îţi cam place să visezi cu ochii deschişi, spuse el, zâmbindu-i. Madhara te aşteaptă afară. Ţi-a pregătit rochia de nuntă, ca s-o probezi. Din cât am reuşit să trag cu ochiul – pentru că nu mă lasă s-o văd – mi se pare frumoasă şi cred că îţi va veni absolut minunat.

* * *

Mora se holba la propria reflexie din oglinda metalică proptită de peretele din marmură din camera ei.

OK. Cine pana mea e femeia asta?

— Nu-ţi place, Stăpână? întrebă Madhara, îngrijorată.

— Dacă îmi place? E uluitoare, Madhara! Absolut uluitoare!

Mora se întreba câte femei lucraseră la rochia pe care o proba acum. Croită din văl purpuriu, drapată pe un umăr, rochia mângâia podeaua în valuri de spumă.

Mora credea că este cea mai sexy rochie pe care o purtase vreodată, deşi nu era decoltată aproape deloc şi îi acoperea complet trupul. Doar umerii şi braţele îi erau dezgolite. Dar felul în care ţesătura moale, brodată şi cusută cu mărgele, îi îmbrăţişa silueta, mişcându-se odată cu ea de parcă ar fi fost ceva viu, era incredibil.

Oamenii ăştia ar rupe gura târgului la orice Săptămână a Modei în New York, Paris sau Milano.

CAPITOLUL 12

Aşezată la masa din bucătărie, Mora sorbea vin dintr-un pahar şi trăgea agale dintr-o ţigară, iar din când în când îi arunca o privire furişă lui Xerxes, care era aşezat în faţa ei şi se uita *prin* paharul din dreptul lui. Ceva mai devreme, ea se hotărâse să pregătească cina pentru amândoi. Nu gătea prea multe feluri de mâncare – de lene –, dar cele pe care le făcea erau delicioase. Pentru seara asta preparase paste cu fructe de mare, peste care turnase un sos picant inventat de ea. A trebuit să-i explice persanului că firicelele alea albe din farfuria lui nu erau viermi fierţi, ci ceva care se numea spaghete, că se făceau din făină şi că era în regulă să le mănânci. Nu foarte convins, bărbatul gustase şi, mai târziu, ceruse încă o porţie.

În timp ce se uita la Xerxes, în mintea ei încolţi o idee mai degrabă tembelă.

— Ştii, în vremurile astea, avem o tradiţie: înainte de nuntă, viitorii soţi trebuie să iasă şi să se îmbete rangă. Mireasa iese cu fetele, iar mirele cu băieţii. De vreme ce nu ai prieteni aici, iar a noastră nu va fi o nuntă adevărată, nu văd de ce nu am putea face petrecerea burlacilor împreună? O să ne distrăm – bem ceva, dansăm puţin, venim acasă. După aia ne putem căsători.

Ochii ei râdeau.

— Eşti sigură că ar trebui să facem asta?

— La ce te referi? Adică dacă ar trebui să ne îmbătăm *înainte* de nuntă? Haide, nu cred că am păcătui atât de grav.

— În regulă. Va trebui să-mi zici, însă, ce anume trebuie să fac, spuse el, nu foarte entuziast.

— În primul rând, să-ţi schimbi hainele. O să-ţi aleg eu ceva şi o să ţi le las pe pat.

— Dar astea ce au? întrebă el, privindu-şi blugii tociţi

şi bluza de trening.

— Dumnezeule! Habar n-aveam că această replică tipic masculină e veche de mii de ani, râse Mora. Când ajungem acolo, o să vezi cum e îmbrăcată lumea.

El îşi făcu duş, se îmbrăcă în hainele pregătite de Mora – nu se simţea chiar bine în blugii aceia strâmţi care îi cam scoteau fundul în evidenţă, dar cămaşa era drăguţă – şi se dădu cu un parfum descoperit în baie şi care îi plăcea. Era condimentat, amărui şi îi aducea aminte de casă. Acum o aştepta pe ea să se pregătească şi să meargă în locul acela numit „club”, unde ea insista să-l ducă.

— Hai că am scos om din tine, spuse Mora privindu-l din uşa bucătăriei. Nu mă întreba ce înseamnă; e de bine, oricum.

— Vrei să ieşi din casă îmbrăcată *aşa*?

Mora râse.

— Aaaa… pe bune? Chiar toate textele bărbaţilor vin din istoria antică? Sunt dezamăgită, speram că bărbaţii moderni au fost mai creativi de atât. Ca să-ţi răspund la întrebare: da, *iubitule*, chiar o să ies din casă îmbrăcată aşa. Şi, mă rog frumos, ce are ţinuta mea? întrebă ea, privindu-şi hainele.

Purta un top larg, fără mâneci, făcut dintr-o mătase fină, neagră, care plutea în jurul ei şi lăsa la vedere cam o palmă din şortul de blugi. Pe unghiile de la picioare strălucea o ojă roşu intens, care se zărea dintr-o pereche de sandale negre, cu toc înalt. Ţinuta îi era completată de un plic argintiu şi de o noapte de păr negru.

Îşi puse geanta pe masă şi se aşeză să fumeze o ultimă ţigară înainte să pornească spre club. Mai avea şi câteva instrucţiuni pentru Xerxes.

— OK. Sunt câteva lucruri în legătură cu care trebuie să te avertizez: este foarte posibil să ne întâlnim cu oameni pe care îi cunosc. Nu le spune numele tău real.

Spune-le că te cheamă… Jack, hotărî ea, când ochii îi

căzură pe sticla cu băutura ei favorită. Mergem la cel mai în vogă local din oraş şi asta e foarte tare. Partea nasoală e că acolo unde există mulţi petrecăreţi e şi un dealer. Nu care cumva să accepţi ceva ce-ţi oferă un străin. Indiferent dacă e de băut, de înghiţit, de fumat sau de tras pe nas. Nu ştiu cum faceţi voi în Persia, dar aici drogurile sunt ilegale. Dacă te prinde cineva cu rahaturi din astea, o să ajungi la pârnaie. Întrebări?

— Ce înseamnă „pârnaie”?

— Seamănă cu temniţele voastre, dar umblă vorba că mâncarea e cu mult mai proastă.

Acestea fiind spuse, ea chemă un taxi şi urcă în el împreună cu Regele Persiei, întrebându-se dacă nu cumva şi-a pierdut minţile.

* * *

Artabanus nu stătuse degeaba. Avea propriile pregătiri de făcut pentru nunta regală. Renunţase cu totul la ideea de a-l otrăvi pe rege şi acum căuta o soluţie mai sângeroasă, dar mai eficientă. O convinsese pe una dintre concubine, pe Avishan, să se ascundă în odăile regelui după nuntă şi să-l asasineze pe Xerxes. Femeia devenise concubină împinsă de dorinţa arzătoare de a deveni Regina Persiei. Lângă ce rege?

Asta nu avea nicio importanţă pentru ea, după cum aflase Artabanus. Se folosise de lăcomia femeii ca s-o convingă că, odată Xerxes mort, el avea să-i ia locul şi s-o facă Regină.

Femeile sunt atât de proaste atunci când un bărbat le picură în ureche vorbele potrivite... Să sperăm că va face exact ce i-am spus. Când totul va fi gata, o să dau buzna în încăpere, o s-o găsesc cu cuţitul plin de sânge în mână şi o s-o omor. Doar sunt şeful gărzilor, nu? Cel mai probabil, Consiliul îmi va ceda mie puterea, de vreme ce l-am servit pe Rege cu cea mai vădită loialitate, iar el nu are moştenitori care să ridice pretenţii la tron.

Artabanus alese altă boabă de strugure de pe tava de argint şi o mestecă, în timp ce un rânjet urât i se lăţea pe chip.

* * *

Îi fusese uşor Morei să-l strecoare pe Xerxes în club. Persanul mergea ca hipnotizat. Luminile, mulţimea, muzica tare, basul pe care îl simţea vibrându-i în piept… Totul era prea mult, prea dintr-odată. Se opri în mijlocul ringului, să se holbeze la o animatoare care dansa pe bar. Mora îl trase de mână:

— Haide, nu poţi să stai proţăpit aici. O poţi vedea şi de la masă.

Abia atunci se dezmetici şi el îşi dădu seama că oamenii se uitau la el fix.

Abia când ajunseră pe canapea, cu câte o băutură în faţă, reuşi s-o întrebe pe Mora:

— De ce se uita lumea aşa la noi? S-a întâmplat ceva?

— Nu, cred că se uitau fiindcă eşti piesă.

De vreme ce văzu că bărbatul habar n-avea ce însemna asta, îi explică, amuzată:

— Adică arăţi bine.

— Să mor dacă nu e Mora Greene în carne şi oase!

O fată înaltă şi slabă, cu părul lung şi blond, stătea în picioare, chiar lângă ei.

Mora se uită în sus şi o recunoscu pe buna ei prietenă, Danielle. Erau amice încă din liceu, dar, după ce Danielle se măritase şi făcuse primul copil, începuseră să se întâlnească tot mai rar. Asta nu le afectase prietenia, însă. Ori de câte ori se găseau, era ca şi cum ar fi fost despărţite doar o zi. La fel şi acum.

— Daniiiiiii!

Mora sări în picioare şi îşi aruncă braţele în jurul femeii, care era la fel de încântată de întâlnirea neaşteptată.

— Ce aştepţi, Mo? N-ai de gând să mă prezinţi

prietenului tău?

Danielle arătă spre Xerxes, care o studia încă de când rostise primele cuvinte.

— Ba da, normal. Iartă-mă! Danielle, el este Jack. Un prieten de-al meu din… ăăă… din Marea Britanie. Nu e britanic, însă. Jack, ea este Danielle, una dintre cele mai vechi şi mai dragi prietene.

Xerxes o salută cu o scurtă şi discretă înclinare a capului.

Slavă Domnului că i-am spus fetei că eşti din UK, altfel ar fi crezut că eşti doar arogant.

— Dar, Dani, cum se face că eşti aici? Ai fugit de acasă? întrebă Mora, râzând.

Danielle izbucni, la rândul ei, în râs.

— Da, ai putea spune şi aşa. E petrecerea burlacelor pentru una dintre fetele de la muncă.

Şi pentru noi, gândi Mora.

— Oooooo, ce-mi place piesa astaaaaa! Hai să dansăm, ne mai aducem aminte de adolescenţă, spuse Danielle, trăgând-o pe Mora de mână spre ring.

— Te las singur aici? îl întreba Mora pe Xerxes, peste umăr.

— Sigur că da, o să mă uit la voi cum dansaţi. Mie o să-mi aducă aminte de casă, spuse el, aruncându-i Morei un zâmbet pe care doar ea îl înţelese.

De pe canapea, Xerxes putea vedea ringul. Îi luase ceva timp să le repereze pe cele două femei, în mulţimea de dansatori. Apoi, însă, îi fusese uşor să le urmărească, pentru că ceilalţi făcuseră un pas în spate şi le lăsaseră pe Mora şi Danielle singure, în centru. Cele două se mişcau de parcă ele ar fi fost adevăratele animatoare ale clubului. Regele reuşi să desluşească textul melodiei şi descoperi că mişcările fluide ale fetelor se suprapuneau pe versurile destul de provocatoare. Era o piesă despre un bărbat atras în mod fatal de o dansatoare. Mora şi Danielle dansau

spate în spate, îşi balansau şoldurile, umerii, cu braţele ridicate deasupra capului, în vreme ce şuviţe negre şi blonde le zburau în jurul feţei.

Xerxes era cu gura căscată, dar nu îşi dădea seama. Se aplecase în faţă, iar ochii stăteau să-i iasă din orbite. Când fetele spuseseră că merg să danseze, el chiar crezuse că aveau să danseze aşa cum ştia că o fac femeile de la Palat. Dar asta… aşa ceva nu mai văzuse în viaţa lui. Era mai mult decât putea suporta. Îşi bău paharul dintr-o înghiţitură şi îi făcu semn ospătarului să-i mai aducă unul.

Când melodia se termină, Mora şi Danielle se îmbrăţişară, îşi promiseră să se întâlnească la o cafea săptămâna următoare şi se întoarseră fiecare la masa ei.

Zâmbind fericită, Mora se aşeză pe canapea, îşi şterse fruntea cu dosul palmei şi îşi înnodă părul pe ceafă. Pielea îi lucea de la o peliculă fină de sudoare, iar căldura trupului îi reînviase parfumul. Xerxes era hipnotizat.

— Îmi pare rău că te-am lăsat singur, dar Dani şi cu mine avem o tradiţie în legătură cu cântecul ăsta. Ori de câte ori îl auzim la o petrecere, e musai să dansăm.

Împreună.

Apoi observă expresia lui.

— Eşti bine?

— Ce s-a întâmplat cu femeile?

— Ce vrei să spui?

— Aţi devenit neruşinate, spuse el, dar constatarea părea mai degrabă să-l încânte, decât să-l deranjeze.

— Ei bine, amabile domn, voi lua asta drept un compliment, răspunse ea râzând şi ridică paharul să-l salute.

Dansară şi ei doi. La început neîndemânatic şi ezitant. El îşi amintise apoi felul în care îl învăţase ea să simtă ritmul, nu doar să audă muzica. Acum erau într-un taxi care îi ducea acasă, ameţiţi şi cu gândurile înceţoşate.

Cine ar fi crezut că Xerxes, Domnul Tuturor Lumilor,

poate s-o ardă aşa pe ringul de dans? Chiar că nu-i mai fac ca pe vremuri, îşi spuse Mora şi, zâmbind mulţumită, puse capul pe umărul lui şi aţipi.

El nu voia să se mişte, dar tare ar fi vrut să-i poată privi faţa, aşa adormită cum era, sprijinită de el. Seara asta se dovedise interesantă şi distractivă, până la urmă.

Puţin şocantă, dar totuşi…

— Mâine vei deveni Regina mea, îi şopti el Morei şi o sărută uşor pe păr.

El nu ştia asta, dar Mora tocmai visa despre nunta lor regală.

CAPITOLUL 13

— Deci, sunteţi gata? Sper că vă daţi seama ce mult mi-aş dori să vă fiu alături.

Mai ales pentru momentul în care se pune întrebarea dacă ştie cineva vreun motiv pentru care voi doi nu ar trebui să vă căsătoriţi.

— Serios? Şi ce ai răspunde la întrebarea asta, Alex?

— Că e o nebunie totală, că voi doi nu sunteţi în deplinătatea facultăţilor mintale şi că, pe scurt, ar trebui să fiţi internaţi la balamuc.

Alex spusese toate astea dintr-o suflare, iar Mora râdea cu lacrimi.

— Atunci e bine că nu vii cu noi, zise ea printre sughiţuri. Ca să nu mai spun că nici măcar nu cred că se pune întrebarea asta acolo, adăugă, privindu-l întrebător pe Xerxes.

— Îţi dai seama că ceremonia va dura mai mult de o oră? îl întrebă Regele pe Alex.

— A, bine că mi-ai amintit, chiar voiam să te întreb despre asta. Cât durează, de fapt?

— Vreo cinci sau şase ore.

Alex făcu ochii mari, aşa că Xerxes îi explică:

— Întâi, se fac pregătirile ritualice. Apoi, ceremonia propriu-zisă. După aceea, Regina este prezentată oficial membrilor Consiliului. După asta, ea trebuie să aştepte să fie salutată de supuşii care vor să facă asta. Totul se încheie cu ospăţul.

— Noroc că am reuşit să deblochez formularul de date. Acum vă pot trimite în trecut până la nouă ore odată, fără numere din două cifre, însă.

— Alex, avem nevoie, totuşi, de ceva cu care să măsurăm timpul. Trebuie să ştim în permanenţă cum stăm. Ceasul meu de mână nu merge în partea cealaltă, spuse Mora.

— Normal că nu merge, e electronic şi d-aia.

Tânărul savant îşi frecă bărbia, gânditor. Dintr-odată, se lumină la faţă.

— Ştiu! Am pe undeva ceasul de buzunar al bunicului. E mecanic. Şi perfect funcţional. Staţi un pic!

Dispăru în debaraua laboratorului. După ce se auzi scotocind şi trântind câteva lucruri, se întoarse, radiind de încântare, cu un săculeţ de catifea pe care îl ţinea, victorios, în mână.

— Uite-l! spuse el.

Scoase ceasul şi i-l dădu Morei.

— Te rog să ai grijă de el, e tot ce mi-a rămas de la bunicul.

— O să am, Alex.

Mora ştia cât de mult însemnase pentru Alex bunicul lui. O emoţiona faptul că prietenul ei avea atâta încredere în ea cât să-i încredinţeze singura amintire palpabilă rămasă de la omul pe care îl iubise cel mai mult.

— Doar să ţineţi minte că proporţia este cam de 1,5:1, timp antic versus timp curent. Acu', că am lămurit-o şi p'asta, Doamnă şi Domnule Regi ai Persiei, sunteţi gata? întrebă Alex, pe un ton de o solemnitate jucată.

După un scurt schimb de priviri, Mora şi Xerxes răspunseră la unison:

— Cred că da…

— Da, cu siguranţă.

— Permiteţi-mi să fac onorurile, spuse Alex şi îi invită cu un gest ceremonios spre maşinărie.

* * *

Poartă pantaloni ca un bărbat, preia comanda ca un general, înjură ca un geambaş, dansează ca o târfă, şi totuşi iat-o mergând prin Sala Tronului ca o regină.

Aşezat pe tron, Xerxes o aştepta pe Mora să urce treptele către el. Îmbrăcat în hainele de ceremonie, încărcate cu ornamente preţioase şi complicate, arăta şi

mai bine decât credea Mora că se poate.

Chiar mă mărit cu bunăciunea asta? Hmmm…

Femeia îl măsură din cap până în picioare şi îi plăcu ceea ce vedea. Pe de altă parte, nici el nu-şi putea lua ochii de la femeia care păşea către el, păstrând cadenţa tradiţională, îmbrăcată cu rochia care fusese croită, brodată şi cusută cu mărgele special pentru ea. Ţinuta era completată de un colier greu din argint, împletit întrun model complicat, asortat cu o pereche de brăţări late care îi împodobeau încheieturile mâinilor. Nici cu ameninţări, nici cu vorbă bună nu reuşiseră s-o convingă să poarte aur. Părul îi era împletit cu giuvaeruri masive, iar umerii erau acoperiţi de vălul purpuriu care mângâia pardoseala în spatele ei.

În timpul pregătirilor, Madhara lăcrimase neîncetat.

— Madhara, de ce plângi? o întrebase Mora.

— Sunt atât de fericită că Regele v-a ales ca Regină! … Nu semănaţi deloc cu celelalte femei din Palat, Stăpână! Sunteţi blândă, nu ţipaţi niciodată la mine şi nici nu m-aţi pedepsit.

— Să te pedepsesc?! Cum aş putea să fac asta?

— Păi… odată, Regina Vashti a poruncit să primesc o sută de lovituri de bici pentru că nu i-am adus rochia pe care o ceruse pentru un banchet, explică Madhara, coborând privirea.

— Ce?! Nu aş putea să fac asta nimănui, spuse Mora, îmbrăţişând-o pe femeia care, de-acum, plângea în hohote.

— Vă cred, Stăpână, de asta sunt aşa de fericită. Şi ştiu că veţi avea grijă de Regele Xerxes.

Printre lacrimi, cu faţa roşie şi boţită de plâns, Madhara îi oferi un zâmbet.

— Bun. Acum, că am stabilit că nu voi pune să fii biciuită, nu vrei să mă ajuţi să mă machiez? Nu ştiu cum ar trebui să arăt la nunta asta.

Cumva, îi era greu să spună „nunta mea”. Era ca şi

cum ar fi ştiut că nu făcea decât să joace un rol şi că, de îndată ce spectacolul avea să se încheie, ea va redeveni vechea Mora. Sau, dimpotrivă, de parcă n-ar fi vrut să arunce ghinion asupra evenimentului. Nu-şi dădea seama care dintre ele era motivul.

Acum, când păşea spre tron, Mora simţea cum sute de ochi o împungeau, o tăiau ca nişte lasere, o disecau. Cu toţii se întrebau cine era această femeie despre care nimeni nu ştia nimic şi cum reuşise să-l înnebunească în asemenea hal pe Rege, încât acesta să dispară ore în şir şi să se ascundă cu ea cea mai mare parte a zilei şi a nopţii.

Dă, Doamne, să nu mă-mpiedic pe scări. Dă, Doamne, să nu mă-mpiedic pe scări.

Dă, Doamne, să nu mă-mpiedic pe scări. Dă, Doamne, să nu…

Acum urca treptele spre tron. Când, în fine, ajunse sus, se înclină, îi zâmbi lui Xerxes şi îi făcu şi cu ochiul. Din fericire, nimeni nu-i observă ultimul gest. Nimeni, în afară de Akhan, care stătea în picioare lângă Xerxes. Regele zâmbi şi el, se ridică de pe tron şi îi aşeză coroana pe cap.

— Ridică-te, Regină Mora!

Ea se ridică, dar cuvintele rostite de el o făcură să uite care erau următorii paşi.

Simţea cum panica devine tot mai acută, aşa că îl privi insistent, cerându-i, mută, ajutor.

— Fă-mi o reverenţă, apoi întoarce-te să saluţi Curtea cu o scurtă înclinare a capului, şopti el.

Ea făcu aşa cum îi spusese, apoi se aşeză în tronul mai mic, din stânga Regelui.

Mai degrabă se prăvăli, de fapt, în loc să se aşeze graţios, dar nimeni nu remarcă.

După ceremonie, Mora rămase aşezată pe tronul ei şi aşteptă ca membrii Consiliului să i se prezinte şi să se încline în faţa ei. Cei mai mulţi o priveau cu o curiozitate nedisimulată. Unii îi aruncau chiar priviri sfidătoare – erau

cei care încercaseră să-şi impună propriile pretendente la tron şi simţeau că fuseseră învinşi de o fată fără nume, fără familie de vreun rang mare şi fără avere. Un singur bărbat o privise pe Mora cu o curiozitate lipsită de asprime, ba chiar cu blândeţe. Se prezentase drept Prinţul Memucan. Şi fusese primul membru al Consiliului care primise un zâmbet sincer şi un imperceptibil oftat de uşurare din partea noii Regine.

Va trebui să-l ţin minte. După mimică şi gesturi, pare să fie un om cinstit şi loial.

Poate că îmi va fi de folos împotriva nemernicului ăla de Artabanus.

Membrii Consiliului fură urmaţi de alţi curteni, apoi noul cuplu ieşi din Palat, să primească ovaţiile supuşilor. Din când în când, ochii lui Xerxes o căutau pe Mora, iar el nu putu să nu observe că oamenii de rând păreau să o placă pe noua lor Regină. Ea le zâmbea, le lua mâinile întrale ei şi le mulţumea pentru toate urările de bine pe care oamenii le făceau proaspeţilor însurăţei. Îl făcea pe fiecare dintre ei să se simtă important. Oamenii veneau curioşi şi plecau fericiţi.

Privirea Morei îl căuta pe Xerxes, din când în când. Căuta aprobarea lui, voia să ştie că făcea totul aşa cum trebuie. De fiecare dată când ochii li se întâlneau, el îi zâmbea şi dădea din cap, încurajator.

A cam început să-mi placă chestia asta. Pfff, pe cine încerc eu să mint aici? Chiar m-aş putea obişnui să trăiesc aşa!

Fără să-şi dea seama, Mora începuse să se simtă ca o regină. Devenise victima propriilor învăţăminte: nu era vorba despre *ce* spusese regele, ci despre *felul* în care o spusese. „Ridică-te, Regină Mora!” însemna mult mai mult decât o frază ritualică.

Suna ca un adevăr de netăgăduit. Acum, Mora *ştia* că este Regina Persiei.

* * *

Mora şi Xerxes se îndreptau spre apartamentele regale. Mai aveau puţin timp până când Alex avea să-i ducă înapoi şi nu voiau să rişte. Plecaseră de la ospăţ ţinându-se de mână, aşa cum trebuia, şi niciunul nu simţea nevoia să se retragă din strânsoarea delicată a celuilalt. În afară de faptul că veneau, literalmente, din lumi diferite, cei doi arătau ca un cuplu obişnuit nou căsătorit. Doar că nu erau, în niciun caz, un cuplu obişnuit.

Ce ar fi dacă...?

Cu mâna într-a lui, simţindu-i căldura palmei, Mora vedea cum îi slăbeşte hotărârea, până atunci neclintită, de a privi întreaga situaţie ca pe un simplu aranjament menit să-l ţină pe rege în viaţă suficient cât să-i permită istoriei să-şi urmeze cursul şi lui Alex să repare nenorocita aia de maşinărie. Fără să ştie ce se petrecea în mintea ei, Xerxes avea cam aceleaşi gânduri ca Mora.

Şi dacă aş putea trăi cu adevărat această căsătorie? Dacă ea se hotărăşte să rămână, când totul se va termina? Îi ofer un regat, în schimbul vieţii pe care o duce acum. De ce ar spune nu?

Dintr-odată, i se părea că singurul lucru rezonabil pe care îl putea face era să-i ceară să rămână.

Doar că ea nu e rezonabilă, aşa cum sunt alte femei. Pentru ea, „rezonabil"

înseamnă să se bage în discuţiile bărbaţilor, să bea, ba chiar să-mi poruncească şi mie din când în când.

Spre surprinderea lui, Xerxes descoperi că toate astea nu îl deranjau deloc. Ba chiar îl amuzau. Era distractiv să ai alături o femeie care refuza să se supună pur şi simplu, indiferent dacă era vorba despre poruncile lui sau despre străvechiul Protocol. Desigur, şi Regina Vashti refuzase să i se supună, iar el o alungase. Dar acum era altceva. Nu-şi putea da seama cum sau de ce. Pur şi simplu percepea lucrurile diferit.

Mora făcu ochii mari când intrară în încăpere. Podeaua era acoperită cu flori, la fel şi patul.

— Ce pana m…

— Aşa se face pentru miri, îi anticipă Xerxes întrebarea.

— A!

Xerxes izbucni în râs.

— Nu trebuie să fii atât de dezamăgită. Pentru tot restul lumii, asta suntem.

O conduse mai aproape de pat şi o trase în aşa fel încât se aşeză lângă el. Dintrodată, vocea lui deveni mai pătimaşă.

—… şi chiar am putea fi asta. Nu doar pentru ceilalţi. Dacă tu ai vrea să…

Vorbele îi rămaseră agăţate pe buze, pentru că draperiile patului se învolburară şi, dintre ele, apăru o femeie.

— Avishan? Ce cauţi aici?

Xerxes era sincer surprins.

Mora o privi iscoditor şi realiză că era ceva ciudat la felul în care se purta femeia: părea foarte agitată; ochii ei verzi, ca de pisică, alergau prin toată încăperea, iar ea părea că ascunde ceva.

Planul era ca Avishan să-l înjunghie, pur şi simplu, pe Rege; dacă putea, şi pe Regină. Dar era prea curioasă să vadă cum arăta această străină, aşa că nu avusese inimă să ducă planul la bun sfârşit înainte de a se uita mai atent la Mora. În afară de asta, voia ca Regele să o vadă cum îi ucide mireasa. Îşi dorea ca gestul ăsta să fie un fel de răzbunare pentru că nu ea fusese cea aleasă să-i fie Regină.

Acum, putea s-o facă liniştită. Îngenunche în faţa regelui, ascunzând cu grijă pumnalul între faldurile rochiei sale aurii.

— Stăpâne…

— Ce vrei? Cum ai intrat aici?

— Era o vreme când te bucurai să mă vezi în aceste odăi, Stăpâne.

Nu pot să cred că se întâmplă asta. Mă pregătesc să încerc s-o conving pe Mora, cu care tocmai m-am căsătorit, să rămână în Persia şi să transforme regatul ăsta în noul ei viitor, iar femeia asta nebună îmi face o criză de gelozie?

Xerxes simţea că îl cuprind exasperarea şi mânia.

— Avishan, nu e un moment potrivit. Pleacă, înainte să pun să te scoată cu forţa.

— Şi cine mă va scoate din odăile tale, Stăpâne? întrebă Avishan, ridicând încet ochii spre el.

Ştia că depăşeşte orice limită, dar începuse să se relaxeze şi voia să se amuze ucigându-l pe bărbatul din faţa ei.

— Gărzi! GĂRZI! strigă el.

— Nu vor veni, Stăpâne. Nu e nimeni acolo.

Xerxes încerca din răsputeri să-şi amintească dacă văzuse gărzile atunci când intrase în cameră, dar fusese atât de adâncit în gânduri, încât nu observase.

— Îţi spun din nou: pleacă.

— Voi pleca, Stăpâne. Dar numai după ce voi fi făcut ce am de făcut.

Acum, femeia ţinea pumnalul la vedere, iar lama lui ascuţită strălucea în lumina lumânărilor.

Xerxes se înfioră. Mora îşi simţea inima bubuind.

— Îţi aminteşti, Stăpâne, ce tânără şi frumoasă eram când am ajuns aici? Eram doar o copilă. Am fost învăţată tot ce trebuia să ştiu ca să-ţi devin concubină şi, poate, soţie. Ai ales-o pe Vashti în locul meu, ca Regină. Eu am rămas să putrezesc în harem. Mă chemai ori de câte ori te plictiseai de ea. Când ai alungat-o, am sperat că, în sfârşit, o să-mi dai locul pe care îl merit. Dar nu. A trebuit să te căsătoreşti cu o străină, s-o aduci în palatul *meu*, în cele care ar fi trebuit să fie odaia *mea*, patul *meu*, viaţa *mea*.

Însă nu-i nimic. Voi fi Regină, până la urmă. Dar nu Regina ta.

Ridică pumnalul.

— Adio, Stăpâne! spuse ea, batjocoritor, dar, chiar când se pregătea să înfigă lama în pieptul Regelui, simţi o durere arzătoare în tâmpla stângă. Lăsă să-i scape un strigăt şi scăpă din mână pumnalul, pe care Regele îl recuperă rapid.

În vreme ce asculta litania femeii, Mora se jucase nervos cu una dintre brăţările pe care le purta. Era o piesă masivă din argint, cu o margine destul de ascuţită. O scosese de la mână, discret, şi o pocnise pe Avishan în cap cu ea.

Femeia rănită se ridică de pe podea, împleticindu-se, şi încercă să fugă afară.

Mora o călcă pe tivul rochiei şi o făcu să se împiedice. Avishan tocmai se întindea cât era de lungă, când Artabanus năvăli în încăpere.

Imaginea care îl întâmpină înăuntru nu era deloc ceea ce se aştepta să vadă.

Nu se poate! Idioata n-a reuşit!

Ar fi vrut să urle, s-o înhaţe pe Avishan de păr şi s-o dea cu capul de pereţii de marmură. Cum a putut? Cum?! Planul era perfect. Gărzile care păzeau odăile regelui fuseseră otrăvite. Tot ce avea ea de făcut era să-i ucidă pe Xerxes şi pe Mora. Sau măcar pe Rege, iar el s-ar fi ocupat de femeie. Cum a putut să rateze? Se replie rapid, reuşi chiar să-şi ia o mină îngrijorată şi întrebă:

— Stăpâne, sunteţi bine? Ce s-a întâmplat?

— Femeia asta a încercat să mă omoare, Artabanus. Se ascundea aici, chiar în odaia aceasta. Vreau să ştiu cum a intrat şi unde erau gărzile.

— Stăpâne, bănuiesc că le-a făcut ceva şi gărzilor. Trebuie că i-a otrăvit, pentru că le-am găsit leşurile zăcând pe hol, într-un colţ întunecat. De asta am intrat.

Probabil că i-a ademenit acolo şi a folosit un şiretlic ca să-i facă să înghită o băutură otrăvită.

Ca vinul pe care încercai să mi-l dai mie?

Xerxes reuşi să nu pună cu voce tare întrebarea şi zise doar atât:

— Scoate-o de aici. Scoate-o din Palat, din Persia, nu-mi pasă! Cu cât mai departe, cu atât mai bine.

Nu suporta gândul ca Avishan – femeia pe care cândva o dorise – să fie spânzurată sau să aibă chiar o soartă mai rea de atât.

Artabanus o smuci în sus pe Avishan şi o împinse afară din încăpere, urmând-o.

— Mişcă, mormăi el în spatele femeii. O să te trimit în cel mai îndepărtat ţinut cu putinţă. Cel al morţii.

Cu asta, o împinse în acelaşi colţ unde erau trupurile lipsite de viaţă ale gărzilor şi o înjunghie cu pumnalul pe care îl purta la brâu. Apoi o luă pe braţe, ca şi cum ar fi leşinat, şi o cără afară. Avea s-o lase în deşert şi să-i spună Regelui că a alungat-o.

Aruncă furios trupul femeii pe calul lui, care era mereu înşăuat, şi îl mână în lumina incertă a asfinţitului. Avea să ticluiască un plan mai bun. Noua Regină făcea lucrurile şi mai grele, pentru că era tot timpul alături de Xerxes. Dar se va gândi el la ceva. De fapt, o idee începuse deja să încolţească în mintea lui diabolică. Izbucni în râs şi dădu pinteni calului.

CAPITOLUL 14

Alex se lăsă pe spătarul fotoliului său de la birou şi îi privi pe Mora şi Xerxes.

Încă purtau ţinutele de ceremonie.

— Tre' să recunosc, brizbrizurile antice îţi stau bine.

Zâmbind, savantul privea ostentativ bijuteriile ei masive.

— Mda, e bine şi să le ai la îndemână, spuse Mora aruncând o privire furişă spre Xerxes.

Alex se încruntă.

— Ce s-a întâmplat?

— A, nu mare lucru. O femeie nebună a încercat să-l înjunghie, am trosnit-o cu una d'astea, pe urmă boyguardul corupt a luat-o de acolo şi probabil că a mierlit-o pe undeva, prin Palat. Chestii banale post-nuntă.

Alex se sufoca. Regele vorbi:

— Ce înseamnă „a mierlit-o"?

Eu povestesc cum i-am salvat fundul regal, iar el are probleme de vocabular.

— Înseamnă că a omorât-o, Xerxes.

— Dar i-am spus să nu…

— Doar nu crezi că Artabanus nu a avut nicio legătură cu asta, nu? Sunt destul de sigură că toată povestea a fost pusă la cale de el. Aşa că era normal să nu o lase în viaţă, ca ea să ciripească.

— Tăceţi, amândoi!

Alex prinsese din nou glas şi arăta ca un nebun.

— Vreţi să-mi spuneţi că vieţile voastre, ale amândurora, au fost în pericol, acolo, în locul ăla străin?

— Alex, tehnic vorbind, nu era străin. Era chiar destul de privat. Vezi tu, noi eram în dormitorul regal când s-a întâmplat.

Morei începea să-i placă să-şi tachineze vechiul

prieten.

— Unde eraţi?!

— Păi, na, e soţul meu de-acum. Şi arată cam binişor.

Xerxes începea să se enerveze. I se întâmpla aproape de fiecare dată când ea glumea pe seama nunţii lor.

— OK, Mora, dacă vrei să consumi un mariaj cu un bărbat de 2.500 de ani, e treaba ta, deşi e ceva mai multă informaţie decât am nevoie să ştiu.

Se întoarse spre Xerxes:

— Cât despre dumneata, domnule, dacă îi mai pui viaţa în pericol, jur că…

— Ce? Juri că… ce?

Vocea lui Xerxes era calmă şi stăpânită. Alex făcu un pas mental în spate.

— Ascultă, nu vreau să sar calul, dar trebuie să pricepi că este cea mai veche şi mai dragă prietenă a mea. O iubesc şi n-aş suporta să păţească ceva.

— Nici eu n-aş suporta asta, spuse Xerxes, aproape şoptit. Mora, mi-ai salvat viaţa de două ori în atât de puţin timp… Îţi sunt recunoscător pentru asta. Dar vreau să ştii că toată puterea pe care o am ca om, ca bărbat şi ca Rege o voi folosi ca să te apăr de orice primejdii născute din complotul pus la cale la Palat. Şi nu doar de ele.

Dacă… dacă ai să-mi permiţi s-o fac.

Dumnezeule. Cred că tocmai a învăţat ce înseamnă să fie umil. Abia asta e de trecut în cărţile de istorie.

Mora îl privea cu un amestec de amuzament şi tandreţe. Şi încă ceva.

Doar nu… Sau, poate că da?

Deşi raţiunea îi spunea altceva, începuse să simtă o afecţiune profundă pentru bărbatul care, de sub podoabele sale regale, începuse să-şi dărâme zidurile şi lăsa să se întrevadă condiţia sa umană.

Of, proasto! N-ai voie! E ca un căţel de pripas, nu trebuie să te ataşezi de el. Va trebui să-l laşi să revină în

propriul timp şi în propriul spaţiu, ca să-şi întâlnească soarta. Nu trebuie s-o împarţi cu el. Vaco!

În mintea ei, Mora se mustra. Dar fără rost. Simţea ce simţea şi nu putea face nimic ca să nu mai simtă.

* * *

Tăcerea îi însoţi pe drumul spre casă. Singura voce care se auzea în maşină era Janis Joplin, care le repeta că libertatea e doar un alt fel de a spune că nu ai nimic de pierdut.

Oare sunt liberă? Dar am atâtea de pierdut... Viaţa mea e aici. Aici îmi sunt prietenii, munca, animalele... Totul. Nu aş putea să arunc toate astea la coş. Aş putea?

Liber... până şi cel din urmă sclav are mai multă libertate decât Regele. Trebuie să mă ocup de probleme de stat, de Protocoale – străvechi şi mai noi... Trebuie să-mi apăr pământul, poporul. Mâinile îmi sunt legate de frâiele pe care le ţin. Şi cum o pot cuprinde, peste ere, pe această femeie, cu mâinile-mi legate?

— Am o propunere pentru tine.

Glasul Morei îl smulse din gândurile sale.

— Da?

— Dragul meu soţ, de vreme ce nu am avut ocazia să ne cunoaştem înainte de nuntă, n-ai vrea să ne oprim la un supermarket, să luăm nişte sticle de vin şi să le bem în timp ce vorbim, agale, despre vieţile noastre de până acum? Chiar sunt curioasă cum ţi-a fost copilăria la curtea Regelui Darius, cum ai crescut acolo, cum te-ai căsătorit, care sunt tradiţiile voastre. Am citit cărţi de istorie, dar e mult mai bine să aflu totul de la sursă.

Xerxes zâmbi.

— Chiar e o idee foarte bună. Şi eu am nişte curiozităţi legate de viaţa ta. Vreau să ştiu cum erai când erai doar o copilă. Şi ce anume te-a făcut să devii atât de cinică în legătură cu căsătoria, cu bărbaţii. Cu mine.

— Ei, atunci va trebui să luăm şi nişte Jack, s-o

stingem cu el. Discuţia, adică, se strâmbă ea.

* * *

Când parcă maşina pe aleea casei ei, Mora înregistră o mişcare în curtea de alături.

La dracu'.

— Bună seara, doamnă Novak, îşi salută ea vecina, în timp ce scotea sacoşele de cumpărături din portbagaj şi i le dădea lui Xerxes.

— Bună seara, doamnă Greene.

Femeia mai vârstnică îi făcu semn Morei să se apropie. Când Mora fu lângă ea, doamna Novak îşi roti privirea, conspirativ, şi, într-un final, şopti, suficient de tare încât s-o audă şi Xerxes:

— E de păstrat.

Mvai, ce bine că m-ai făcut de baftă!

Mora nu spuse nimic, se mulţumi să rânjească tâmp şi să dea din cap, apoi se întoarse la maşină.

Cu braţele încărcate de sacoşe, Xerxes o aştepta lângă uşa de la intrare şi se prefăcea că nu auzise nimic.

— Ştii cum sunt babele astea, mereu vor să afle totul despre toţi, zâmbi Mora stânjenită, în timp ce descuia uşa.

— Cred că unele lucruri nu se schimbă niciodată, spuse el simplu şi păşi înăuntru.

Puseră cumpărăturile pe blatul din bucătărie, iar Mora se întoarse spre Xerxes, cu râsul jucându-i în ochi.

— Ce e? Am făcut eu ceva? întrebă el.

— Nu, eşti doar tu, atât.

Scurtul lor drum la supermarket se dovedise a fi ca prima vizită a unui copil la grădina zoologică, atunci când vede de aproape o girafă. Xerxes nu putea să creadă că laptele proaspăt ieşea dintr-o maşinărie. Se uita uimit la toată marfa, o întorcea pe toate părţile. În fine, învins, recunoscuse că oferta era mai bogată decât a bazarului din Susa.

— Faptul că eu sunt eu e un lucru bun sau rău?

Xerxes o privea de parcă ar fi încercat să se uite în interiorul minţii ei.

— Întotdeauna e bine să fii tu însuţi. Şi…

— Şi?

— Şi e cu atât mai bine să poţi fi tu însuţi în preajma altcuiva.

— Pot să fiu eu însumi lângă tine.

— Şi eu, lângă tine.

În vorbele Morei erau, deopotrivă, uşurare şi surpriză.

Câteva minute mai târziu, amândoi stăteau pe jos, cu paharele în mână, cu capetele rezemate de canapea şi cu sticla de vin între ei.

— Eşti gata? Abia aştept să-ţi aud povestea.

— A, deci eu ar trebui să fiu primul?

— Eşti Regele. Regii trebuie să fie mereu primii.

* * *

Mora era fascinată de povestea extraordinară pe care o spunea Xerxes.

Pasionată de trecut, citise multe cărţi de istorie. O interesa mai ales calea pe care familia şi statutul femeii în societate evoluaseră de-a lungul timpului. Acum, regele persan îi spunea că deşi era un lucru obişnuit ca monarhii Persiei să aibă concubine şi un harem, femeile aveau un statut destul de înalt în societatea persă. Ele se bucurau de respect, dar, în schimb, trebuia să fie docile şi să le dăruiască soţilor lor moştenitori de sex masculin. Mama lui, Regina Atossa, îşi îndeplinise cu succes rostul ca soţie regală, aşa că îi era permis să călătorească, să-şi viziteze proprietăţile pe care le primise ca zestre şi îşi lua adesea copiii cu ea în aceste călătorii. Xerxes avea amintiri minunate legate de momente din copilărie pe care le petrecuse alături de mama sa.

— Dar chestiunile de Stat? Mama ta era vreodată

implicată în ele?

El o privi surprins şi râse.

— Păi… nu… Ce fel de rege ar cere şi asculta sfaturile unei femei?

Unul înţelept, îşi spuse Mora. Îl întrebă despre tatăl lui, Regele Darius.

— Tatăl meu a fost un om mare, un adevărat conducător care punea mereu bogăţia şi măreţia Imperiului mai presus de orice.

Aha. Deci îl vedeai din doi în paişpe.

— Cum era Regele Darius când erai copil? Îţi mai aminteşti?

— Îmi amintesc că, ori de câte ori se întorcea din vreo bătălie, ne aduna pe noi, copiii, şi ne povestea despre ea. Uneori chiar ne lua cu el, în taberele de antrenament. Şi era foarte distractiv.

Faţa i se lumină de un zâmbet trist:

— Pentru copiii meniţi să fie regi, chiar şi joaca e un lucru serios.

Bietul de el aproape că n-a avut copilărie, cred…

— Şi pe urmă? Ai crescut, te-ai îndrăgostit de Vashti şi te-ai căsătorit cu ea?

Să-l fi întrebat dacă a mâncat vreodată un elefant viu, Xerxes nu ar fi fost atât de şocat.

— Să mă îndrăgostesc?! Era fiica regelui babilonian pe care îl învinsese tatăl meu. El mi-a adus-o, ca s-o iau de soţie. Atât. Sigur, era o femeie frumoasă, educată, fină. Şi, cu timpul, a venit o anumită afecţiune. Dar nu semăna deloc cu…

cu ce simt pentru tine. Asta ar fi vrut să spună. Dar zise altceva:

— Nu semăna deloc cu ceea ce descrii tu.

— Dar, dacă aşa se întâmplă lucrurile la voi, de ce ieşiseră băieţii tăi la vânătoare de pretendente?

— Pentru că, de data asta, nu mai trebuia să închei nicio alianţă politică. Nu aveam niciun mesaj de transmis. De data asta, puteam să mă căsătoresc cu femeia aleasă de mine. Aşa am şi făcut.

Mora decise să ignore privirea adâncă din ochii lui atunci când rostise ultimele cuvinte şi întrebă, cu grijă:

— Ai alungat-o pe Vashti. Ce a făcut, de fapt?

— Mi-a nesocotit o poruncă.

— Anume?

Ştia povestea din cărţi, dar voia să profite de ocazie şi s-o audă din gura lui.

— A fost un ospăţ. Norodul cerea să-şi vadă Regina. Am pus să fie chemată, iar ea mi-a trimis vorbă că nu are să vină. Îşi ţinea propriul banchet.

— Fără supărare, dar erai, cumva, ăăă… beat?

— Cu toţii beam vin la momentul acela, da. Dar nu văd ce legătură…

— Vrei să-mi spui că ţi-ai izgonit soţia pentru că a refuzat să apară în faţa unei gloate de bărbaţi beţi şi dezlănţuiţi?

— Mi-a nesocotit porunca. Ce altceva puteam face?

— Păi, puteai să tragi un somn bun ca să-ţi treacă, iar apoi, a doua zi, după ce ar fi dispărut durerea de cap şi mahmureala, să-i faci un cadou frumos pentru că nu tea dezonorat făcându-se de râs la ospăţ.

Regele perşilor nu mai ştia ce să creadă. Această femeie, ca nimeni alta pe care o văzuse sau de care auzise vreodată, spunea clar şi răspicat că ar fi trebuit să-i fie recunoscător soţiei sale pentru că nu l-a ascultat? Pe de altă parte, dacă privea la rece întreaga situaţie, Mora cam avea dreptate. Gestul lui de a o chema pe Vashti la ospăţ fusese răutăcios şi lipsit de sens. Ospăţul trebuia să preceadă campania lui împotriva grecilor. Ştia ce poziţie are Vashti în legătură cu războiul şi, undeva în adâncul sufletului, ştia de asemenea că ea nu avea să participe la o

celebrare a bătăliei.

Oare am făcut-o special? Încercam să găsesc un motiv ca să scap de ea?

Nu se gândise niciodată la posibilitatea asta. Se uită pe furiş la Mora, de parcă ar fi vrut să se asigure că femeia nu îi poate citi gândurile.

Nu, ea nu putea face asta. I le putea ghici, însă, după expresia feţei.

Deci e clară treaba. Ar fi alungat-o şi dacă biata femeie şi-ar fi făcut cărarea pe dreapta în loc să şi-o facă pe stânga. Avea nevoie doar de un pretext ca s-o izgonească. Divorţurile erau urâte şi pe vremea aia, hm?

Xerxes se scutură. Îşi puse un zâmbet larg pe faţă şi spuse:

— Am vorbit destul despre mine. Dar tu, Mora? Ţie cum ţi-a fost viaţa, devenirea?

Ea începu să-i spună povestea copilăriei ei, cum îşi pierduse tatăl la o vârstă fragedă, aşa că nu avea nici măcar puţinele amintiri pe care le avea Xerxes despre părintele lui. Îi povesti despre fratele ei, cu care avea o legătură profundă, dar şi despre sora care murise la doar câteva ore după ce venise pe lume. Xerxes râse când auzi că atunci când era mică cel mai mult îi plăcea să se joace cu băieţii, nu cu fetele, şi că era îndeajuns de vicleană încât să-i convingă să i se alăture în jocuri de fete, atunci când se plictisea să se caţere în copaci şi pe garduri. Persanul fu surprins să afle că ea studiase la şcoli unde fetele şi băieţii învăţau împreună, că nu era neobişnuit ca adolescenţii să facă sex în afara căsătoriei şi că nu era o tragedie ca o femeie să nu fie virgină în ziua nunţii. Dimpotrivă.

— Aşadar, tu nu ai fost căsătorită, dar ai fost cu un bărbat?

— Faci mişto de mine? Ţi se pare că semăn cu o nenorocită de călugăriţă?

— Ce înseamnă „călugăriţă”?

— E ca o… ca o preoteasă, dar îşi petrece viaţa în celibat şi rugăciuni. Nu tu bărbaţi, nu tu distracţie, nu tu nimic.

— Înţeleg.

Zâmbetul îi dispăruse.

— Of, *iubitule*, o să ceri divorţul acum? glumi Mora.

— Sigur că nu, răspunse el mecanic. Mă gândeam doar cât de mult s-au schimbat oamenii.

— Oamenii se schimbă tot timpul, încercă ea.

— Dar asta nu explică de ce spui că nu vrei să devii soţie, mamă, să-ţi împlineşti destinul de femeie.

— OK. Chestia asta cu „destinul de femeie” mă scoate din sărite. Vreau să-mi împlinesc destinul de fiinţă umană. Şi cred că destinul nostru, ca oameni, e să ne trăim viaţa cât mai intens. Nu ştim ce ni se va întâmpla după aceea, aşa că am putea să ne bucurăm de ce avem. Cred că principala noastră menire e să fim fericiţi. Asta încerc eu să fiu. Pentru unii, fericirea înseamnă să fie părinţi. Pentru alţii, să acumuleze cunoaştere. Sau bogăţii. Unii găsesc fericirea în puterea deţinută şi etalată. Alţii, în a oferi ajutor celor care au nevoie de el, sau…

— Care e fericirea ta, Mora? o întrerupse Xerxes.

Ea tăcu o clipă.

— Libertatea mea. Şi să trăiesc în bună pace cu mine însămi.

— Crezi că existenţa unei alte fiinţe în viaţa ta ar strica această pace?

— A făcut-o, în trecut. Am petrecut atât de mult timp încercând să fiu ceea ce voia altcineva, încât am uitat cum e să fiu eu cu adevărat.

Întotdeauna e bine să fii tu însuţi, şi e şi mai bine să reuşeşti să fii tu însuţi în preajma altcuiva, îşi aminti Xerxes cuvintele rostite de Mora mai devreme.

— Dar a fi cu cineva nu înseamnă, de fapt, să

dăruieşti o parte din tine celuilalt şi să primeşti, în schimb, o parte din el? Să vă întâlniţi undeva la mijloc? întrebă el.

Ce ciudat sună, venind de la un tip care şi-a dat nevasta afară în şuturi pentru că a refuzat să distreze o adunătură de beţivi, îşi spuse Mora.

— Sigur că relaţiile se bazează pe compromis, pe această întâlnire la mijloc. Ştiu teoria. Doar că foarte rar se întâmplă ca oamenii s-o şi aplice. De obicei, doar unul din doi cedează. Şi, pentru fiecare pas pe care unul îl face în spate, celălalt face un pas în faţă. Până la urmă, cel mai flexibil ajunge cu spatele la perete. Fie acceptă situaţia şi continuă aşa, fie refuză să mai suporte şi renunţă.

— Tu ai renunţat.

— Oho, mi-am dus luptele, fii pe pace! Dar când am pus în balanţă costurile şi câştigurile războiului am hotărât că nu merită. Abia atunci am renunţat.

Xerxes o privi cu un amestec de surpriză şi admiraţie.

— Nu te-am privit niciodată ca pe o războinică. Pe de altă parte, ar fi trebuit să bănuiesc ceva din felul în care te-ai descurcat cu Avishan.

Izbucniră în râs. Mora reumplu paharele, în vreme ce fiecare îşi punea în ordine propriile concluzii ale discuţiei.

Să fii Rege, mai ales în acele vremuri, nu era deloc floare la ureche. Sigur că aveau amante şi concubine, de vreme ce mariajele lor nu erau altceva decât alianţe şi acorduri de stat. Era firesc pentru un cap încoronat să gândească aşa; în fond, pentru asta fuseseră pregătiţi toată copilăria lor. Propria viaţă nu le aparţinea de fapt lor, ci Imperiului. Într-un fel, mi-e milă de el. Atâţia bani şi atâta putere, dar niciun pic de iubire. E ca o poveste de pe Wall Street.

Are o minte interesantă. Gândeşte ca un bărbat, şi totuşi simte ca o femeie. Mi-ar fi de folos aşa un sfetnic. Sau aşa o Regină, de ce nu…

Xerxes zâmbi ca pentru el şi luă o înghiţitură mică

din paharul în care vinul părea să fi prins viaţă, aşa cum arunca sclipiri sângerii în lumina lumânării.

CAPITOLUL 15

În Sala de Consiliu, sfetnicii îl aşteptau pe Rege. Erau chemaţi să găsească o cale de a înmulţi avuţia Imperiului şi cei mai mulţi credeau cu tărie că războiul era soluţia potrivită. Cea mai puternică voce împotriva acestei căi era a lui Memucan. El spunea mereu că pacea aduce mai multă bogăţie decât războiul şi, în secret, era de acord cu convingerile fostei Regine.

Uşile se deschiseră şi intră Regele. Sala se umplu de murmur când membrii Consiliului văzură că nu era singur. Regina îl însoţea.

— Ce caută ea aici?

— E o încălcare a Protocolului!

Toate acestea erau doar şoapte, dar Xerxes şi Mora le puteau auzi destul de bine.

Ca să pună capăt rumorii, Regele ridică mâna:

— Începând de astăzi, Regina Mora va participa la Consiliu.

— Dar, Stăpâne, este împotriva protocolului ca…

Prinţul Admantha vorbise. Regele se răsuci ca o pisică sălbatică, să-l privească în faţă, cu ochii deveniţi două linii subţiri de foc.

— Este împotriva protocolului ca Regele să fie însoţit în Consiliu de sfetnicul său de taină?

— Cum, Regina îţi este sfetnic de taină?

Memucan era surprins, dar într-un fel simţea că e bine ca Mora să fie acolo.

Bănuia că ea nu va susţine ideea unui război, aşa cum nu o făcuse nici Vashti, înaintea ei. Putea doar să spere ca noua Regină să aleagă o cale mai diplomatică de a-şi apăra convingerile.

— Da, Memucan. Şi voi, toţi ceilalţi. Din ziua aceasta, Regina Mora îmi va fi sfetnic de taină şi va fi oriunde voi fi eu. Când mă voi afla în Sala Tronului, ea se va aşeza lângă

mine. Şi în orice clipă va avea dreptul să vorbească. Este limpede?

În încăpere se lăsase o tăcere grea.

— Este limpede? întrebă Regele din nou, de astă dată cu voce coborâtă, care nu prevestea nimic bun.

— Da, Stăpâne.

Din nou, Memucan vorbise, acceptând voinţa Regelui său cu o plecăciune adâncă. Şi cu inima uşoară.

Admantha îi aruncă o privire încărcată de furie; cu toate astea, nu avu ce să facă, decât să se plece, aşa cum făcură şi ceilalţi membri ai Consiliului.

Regele îşi ocupă locul şi, cu un gest, o invită pe Mora să i se alăture.

— Sunt nerăbdător să aud propunerile voastre cu privire la sporirea veniturilor Statului, spuse el.

Admantha luă cuvântul:

— Stăpâne, aşa cum am mai spus, pornirea unui război împotriva Greciei pare să fie singurul lucru rezonabil. În plus, ar fi şi o mişcare politică bună. Democraţia aceea pe care ei o preţuiesc atât se răspândeşte ca ciuma şi…

— Ce nu e în regulă cu democraţia? întrebă Mora.

Încă o dată, în sală se lăsă liniştea. Era prima oară în istoria Persiei când o voce de femeie răsunase între acele ziduri.

— Desigur, Regina glumeşte, răspunse Admantha, condescendent.

Regele o privi, îngrijorat.

— Cu siguranţă nu glumesc, spuse ea, sigură pe sine. De ce e greşit, vă întreb, să dai putere poporului? În afară de cazul în care cineva este atât de puţin interesat de bunăstarea supuşilor, încât se teme că plebea i-ar putea lua bogăţiile cu forţa. Să ne uităm la acest Consiliu: Imperiul se întinde pe pământurile atâtor ţări, teritorii şi naţiuni, încât cred că până şi scribii le-au pierdut şirul. În

loc să trateze popoarele cucerite ca pe nişte sclavi, Regele Persiei v-a dat, fiecăruia dintre voi, câte un loc în acest Consiliu. După înfăţişare, după hainele pe care le purtaţi şi după felul în care vorbiţi, îmi pot da seama cu uşurinţă că fiecare veniţi de pe alte meleaguri. Este acesta un lucru rău? Regele vă cere părerea. Şi o respectă. Aceasta, domnilor, este democraţia.

Admantha era mut. Xerxes îşi feri privirea şi ascunse un zâmbet.

Dacă ar fi bărbat, ar fi un conducător redutabil.

Apoi vorbi:

— Regina are dreptate. Sunt, dacă vreţi, un rege democratic. Niciodată nu i-am tratat pe cei cuceriţi ca pe nişte sclavi, dimpotrivă: aproape ca pe nişte egali. Ar trebui să găsiţi un alt motiv ca să încep un război cu Grecia.

— Stăpâne, aşa cum ştiţi, cea mai rapidă şi mai eficientă cale de a-ţi spori bogăţiile este să le iei de la altul, insistă Admantha.

— Da, dar bogăţiile luate în felul acesta au un preţ, spuse Memucan, apoi se întoarse către Rege. Stăpâne, spuneaţi că vreţi să împingeţi zidurile Susei mai departe, să construiţi drumuri, să faceţi în aşa fel încât supuşii să ducă o viaţă mai bună. Nimic din toate astea nu se poate realiza în vremuri de război.

— Nu se poate, dar e nevoie de bani pentru aşa planuri, răspunse Regele.

— Iar asta ne aduce înapoi la ceea ce spuneam: pornirea unui război, rânji Admantha, satisfăcut.

— Nu neapărat.

Din nou, toţi ochii se aţintiră asupra Morei.

— Vrei să explici, Regina mea?

Xerxes era chiar curios. Mora le oferi bărbaţilor cel mai dulce zâmbet de care era în stare, apoi începu:

— Ei bine, ce-ţi trebuie ca să poţi construi ceva,

orice? Fie un drum, un zid de cetate sau un palat? Materiale şi forţă de muncă, nu? Drumurile voastre… drumurile persane sunt făcute din piatră. Piatra trebuie pusă la locul ei de oameni. E destulă piatră în jurul acestui oraş. Şi multe dintre naţiunile cucerite încă se luptă să-şi revină după războaiele pe care le-aţi pornit împotriva lor. De ce să nu le daţi locuri de muncă? E nevoie doar de câteva caravane ca să-i aduceţi aici. Statul le va plăti muncitorilor simbrii bunicele. Oamenii vor locui aici, în Susa. Vor cheltui bani, pentru că vor cumpăra lucruri pe care să le folosească ei şi familiile lor şi pe care să le trimită acasă. Banii vor rămâne, de fapt, aici, în Susa. Şi se va face şi treabă. Fără vărsare de sânge. Noile drumuri vor deschide noi rute pentru negustori, care vor aduce şi mai mulţi bani în oraş. Cum vi se pare ideea asta, Stăpâne?

Xerxes o privea siderat. Mai devreme, în aceeaşi zi, se hotărâse să creadă în instinctul care îi spunea că ea ar putea fi un bun sfetnic. În plus, trebuia s-o ţină aproape din cauza complotului pus la cale de Artabanus. Dar nu se aşteptase deloc ca lucrurile să meargă aşa. Femeia nu se mulţumea să spună că nu-i place ideea unui război; nu, ea oferea sfaturi bune şi bine gândite. Lucruri care chiar puteau fi făcute, lucruri atât de simple, încât îi venea să urle că nu se născuseră în mintea lui sau acelor din Consiliu.

— Stăpâne?

Cum el nu spunea nimic, Mora îl privi chiorâş.

— Cred că merită să ne gândim la asta, zise el, într-un final. Dacă există o cale de a ne spori averile fără să vărsăm sânge nevinovat, pe acea cale vom merge.

— Dar, Stăpâne…

— Ajunge, Admantha! Ai spus ce aveai de spus, acum vreau să aud ce cred ceilalţi membri ai Consiliului.

Cei mai mulţi împărtăşeau punctul de vedere al Morei. De ce să verşi sânge dacă poţi cruţa multe vieţi şi dacă există alte soluţii?

Admantha fierbea pe dinăuntru.

Dacă reuşea idiotul ăla de Artabanus să-l omoare pe măscăriciul ăsta de rege!

Admantha era omul lui Artabanus din interiorul Consiliului. Cel puţin aşa credea şeful Gărzii regale. În realitate, prinţul era păpuşarul lui. Da, voia să-l vadă pe Artabanus pe tron, dar numai pentru că, în felul ăsta, l-ar fi controlat şi mai bine.

Totul ar fi fost mult mai uşor pentru ei dacă, de pildă, Xerxes murea în luptă. Dar femeia asta neruşinată transforma iminenţa unui război într-o posibilitate tot mai îndepărtată.

Cred că trebuie să scap de ea, înainte de orice.

* * *

— Realizezi că ai pornit un război acolo, nu? o întrebă regele pe Mora, zâmbind enigmatic, atunci când ajunseră în odăile lor.

Ea făcu ochii mari de uimire.

— Am pornit un război? Eu?! Credeam că, dimpotrivă, sunt pe cale să-l opresc.

— Nu pe greci i-ai atacat, ci pe Consiliul meu. Şi tradiţiile. Şi multe alte lucruri pentru care eu ar trebui să fiu chezaş.

Xerxes nu părea furios. Nici măcar supărat. Părea amuzat şi, într-un fel straniu, chiar satisfăcut. Mora îl studie cu precauţie, întrebându-se dacă nu cumva de sub înfăţişarea lui calmă nu avea să izbucnească o furie nestăpânită împotriva ei.

Ar fi păcat să mor decapitată sau spânzurată cu 2.500 de ani înainte să mă nasc.

Dar nu. Omul nu părea să ascundă vreo urgie.

— Şi… Cum te face asta să te simţi? îl întrebă ea, ca un terapeut.

— Cred că tot ce ai spus acolo e corect. Nici mie nu mi-e uşor să aleg calea războiului, decât dacă n-am

încotro. Dacă e vorba despre apărarea Imperiului sau despre păstrarea păcii în vreun teritoriu cucerit. Admantha e cel care a susţinut tot timpul ideea asta de a-i ataca pe greci. El chiar vede democraţia lor ca pe o ameninţare.

— Democraţia sau pe tine?

Xerxes se încruntă.

— Ce vrei să spui?

— Nimic… doar că părea puţin cam prea dornic să te trimită la luptă. Cea mai sigură ascunzătoare e la vedere. Cea mai simplă cale de a omorî pe cineva fără să fii prins e să o faci într-un context în care moartea e la tot pasul, mă gândesc eu.

Are dreptate, gândi Regele. Apoi alungă ideea.

— Nu crezi că vezi prea multe comploturi în jurul tău? o întrebă pe Mora.

— Cine a spus că sunt mai multe? Dacă Admantha şi Artabanus uneltesc împreună? Doar zic…

Chiar are dreptate, îşi spuse el, fix când uşa zbura de perete.

— Stăpâne!

— Ce vrei, Artabanus?

Xerxes şi Mora erau puţin îngrijoraţi, pentru că ziua lor în Persia se apropia de final. Se retrăseseră în apartamentele regale, aşa cum făceau de obicei, ca să fie departe de ochi iscoditori când Alex îi aducea înapoi. Iar acum tocmai Artabanus se găsise să apară.

— Credeam că am spus foarte clar mai devreme că nu vreau să fiu deranjat de nimeni, pentru nimic în lume.

— Ştiu, Stăpâne, dar…

— Ce problemă poate fi atât de urgentă încât să nu poată aştepta până mâine?

Artabanus ticluise un plan nou. Unul care presupunea să-l toarne pe Admantha şi să îi recâştige, singur, încrederea Regelui. Pentru ca apoi s-o trădeze. Desigur.

— Ei bine, Stăpâne, i-am auzit vorbind între ei pe unii dintre membrii Consiliului, care nu ştiau că sunt acolo. Vorbeau despre ce s-a întâmplat azi, ce a zis Regina, şi voiam să vă spun că…

Artabanus se înecă cu propriile cuvinte. Absolut şocat, privi cum bărbatul şi femeia din faţa lui prinseră a străluci, cu o lumină argintie. Mora îi văzu privirea şi înţelese.

— Ieşi! Acum, Artabanus! porunci ea.

Smuls din amorţeală, şeful gărzilor se aruncă la picioarele regelui şi îl apucă de glezne.

— Stăpâne, mereu am ştiut că sunteţi un zeu! Îmi pare atât de rău! Vă implor să mă iertaţi pentru tot ce…

Cuvintele îi fură retezate de reducţia moleculară care îi transporta înapoi în modernul L.A.

CAPITOLUL 16

Înapoi în laborator, Alex încremeni.

— Ce mama dracului!? Mora, întâi ţi-am spus să nu aduci cu tine nimic din trecut, nici măcar o brichetă, iar tu ai venit ţinându-te de mână cu un Rege persan.

Acum aduci alt bărbat? Cine dracu' mai e şi ăsta?

— Alex, crede-mă, e ultima persoană pe care aş fi vrut s-o aduc aici. Acesta, dragul meu prieten, este chiar omul care încearcă să-l omoare pe Xerxes. E Artabanus, şef al Gărzilor Regale şi criminal nenorocit în timpul liber.

Apoi îşi aminti că drumul prin timp îl făcuse pe rege să vorbească în engleză. Se întoarse spre Artabanus, care părea în pragul leşinului.

— Ai înţeles ce am spus mai devreme?

Omul se holbă la ea, tremurând, şi nu spuse nimic. Atunci Mora repetă întrebarea, de data asta în persană. El răspunse în aceeaşi limbă:

— N-nu, Regina mea, cum ar putea un muritor să înţeleagă graiul zeilor?

Mora îşi muşcă buzele ca să nu râdă.

Bietul dobitoc chiar ne crede zei. M-aş putea folosi de asta.

— Muritorii nu sunt meniţi să ne înţeleagă graiul, e adevărat. Ne-ai nesocotit voia, venind pe tărâmul nostru, spuse ea, în vreme ce Xerxes încerca să ţină pasul cu schimbările rapide de plan.

— Îmi… îmi pare rău, Stăpână, vă cer iertare pentru tot ce am făcut, se bâlbâi Artabanus, cu lacrimi jucându-i în ochi.

— Rămâne să-ţi hotărâm soarta. Acum stai acolo şi aşteaptă-ţi osânda, spuse Xerxes, ameninţător.

Regele pers îi făcu semn bărbatului îngrozit să se aşeze pe un scaun din laborator. Apoi se întoarse către Mora.

— Aşa. Ce facem acum? Ne putem întoarce atât de repede să-l ducem înapoi la palat?

— Nu puteţi. Abia mâine vă pot trece prin dispozitiv.

— Sper că nu te aştepţi să-l găzduiesc şi pe amărâtul ăsta. Va trebui să ne gândim la altceva.

— Păi… Spuneai că el e cel care îi cam freacă ridichea lui Xerxes, nu?

— Dacă tentativă de omor înseamnă să-i freci cuiva ridichea, atunci da, el e. De ce? La ce te gândeşti?

— N-am putea să-l speriem zdravăn? Şi Xerxes a fost şocat de toată tehnologia modernă. Închipuie-ţi-l pe nefericitul ăsta cum ar asculta voci care ies dintr-o cutie, cum s-ar lăsa cărat de colo-colo într-un car fără cai şi cum… habar n-am… cum ar privi nişte păsări uriaşe de fier cum îşi iau zborul de pe LAX.

Zâmbetul care se agăţase în colţul buzelor Morei i se lăţise de-acum pe toată faţa.

— OK. Ştiu exact ce să-i fac. Te bagi? îl întrebă pe rege.

Lui Xerxes aproape că i se făcu milă de Artabanus când îşi aminti propriul şoc la contactul cu viaţa modernă.

— Da. Dacă vrem să-i dăm o lecţie, să fie una pe care să n-o uite prea curând.

— Bun. O să-i arăt o mostră de iad.

— Ce idee ţi-a venit, Mo?

Alex era îngrijorat; simţea că dăduse tonul unei melodii ai cărei paşi îi ştia numai Mora.

— Îl duc în cartierul boschetarilor. E foarte asemănător cu iadul, rânji ea.

— Ce e aia? întrebă Xerxes.

— E un loc plin de oameni care au fost izgoniţi de societate sau care i-au întors spatele de bună voie. Un loc în care singurătatea şi durerea sunt atât de profunde, încât orice om ar trebui să-şi anuleze raţiunea ca să le suporte. Un loc unde mulţi oameni au fost reduşi la condiţia de

animale: trăiesc doar ca să respire şi să se împerecheze. O tabără de antrenament pentru iad, spuse Mora.

— Sper că ştii ce faci. N-aş vrea să păţeşti ceva în timp ce încerci să-l educi pe ăsta, răspunse Alex.

— Al, stai liniştit. Ai văzut tu drac mort?

Mora îi făcu cu ochiul vechiului ei prieten, apoi se întoarse spre Artbanus. Omul rămăsese cuminte pe scaunul unde îi arătase Xerxes să se aşeze şi îi asculta în zadar pe ceilalţi cum vorbeau o limbă din care nu pricepea nimic. Ştia doar că zeii sunt supăraţi pe el şi că, acum, era la mila lor.

— Tu! îi strigă Mora în persană.

Artabanus sări în picioare, împleticindu-se.

— Vino! Trebuie să plecăm. Îţi vom da ocazia să te căieşti. Regele şi cu mine îţi vom arăta ce înseamnă durerea eternă. Asta îţi va fi pedeapsa dacă nu-ţi schimbi felul.

— D-da, Stăpână.

Şeful gărzilor era atât de înspăimântat, încât nici nu îndrăznea s-o privească în ochi. Pe Xerxes, cu atât mai puţin.

— Mişcă, mârâi Regele, iar el se repezi pe uşă afară.

Mora conduse maşina prin unele dintre cele mai rău famate cartiere ale Los Angeles-ului, dar încetini abia atunci când ajunse în apropierea unei colonii de oameni fără adăpost. Era o imagine clasică: cărucioare de supermarket pline ochi cu „comori” dezgropate de prin gunoaie, pături murdare, exista chiar şi un tomberon în care cineva făcuse focul.

Ăsta e clişeul nefericiţilor fără adăpost, aşa cum şemineul este pentru norocoşii care au de toate, gândi ea.

Xerxes privea în tăcere.

— Ce crezi? îl întrebă ea pe Artabanus. Aşa vrei să-ţi petreci veşnicia?

Bărbatul văzuse sărăcia şi mizeria care îi înconjura

pe acei oameni. Dar, mai cu seamă, le văzuse ochii. Acei ochi goi, fără viaţă, pe care îi aveau cei mai mulţi dintre ei. Ştiu, atunci, pe loc, că ar face orice să nu mai ajungă niciodată în locul acesta.

— Nu, Regină! Stăpână… Vă implor, nu mă lăsaţi aici!

— Nu depinde de mine. Stăpâne, ce ar trebui să facem cu acest om?

Mora îi făcu lui Xerxes cu ochiul când îi puse această întrebare, având grijă ca Artabanus, care stătea pe bancheta din spate, să nu observe.

— Hmmm… Cred că am putea să-i facem cunoştinţă cu celelalte suflete pierdute.

Când văzu nedumerirea Morei, regele explică:

— Cele închise acolo, în cutie.

— Aaa… *acele* suflete pierdute.

Înţelegând în sfârşit, Mora porni radioul din maşină. Artabanus părea că îşi doreşte cu ardoare să fie complet absorbit în bancheta pe care stătea.

— Vezi tu – îi spuse Xerxes – cei pe care îi auzi acum sunt aceia care au uneltit împotriva mea şi a regilor de dinaintea mea. Acum sunt blestemaţi să-şi strige nenorocirea din cutia asta micuţă care le-a devenit temniţă eternă.

Ei, na? Hai că ai început să te pricepi, îşi spuse Mora. Zâmbi şi se uită la Xerxes cu coada ochiului. Apoi privi pe geam şi îl recunoscu pe James, un negru bătrân pe care îl întâlnise cu ani în urmă, pe când era voluntară la o cantină socială. De când îl văzuse prima oară, se gândise că aşa ar trebui să arate Moş Crăciun dacă ar fi negru.

Cândva cântăreţ de jazz, James renunţase la tot şi la toţi pentru băutură. Trăia pe străzile din Los Angeles de zeci de ani. Mora nu ştia cum de reuşea să supravieţuiască, în ciuda căldurii, a foamei, a războaielor armate dintre bandele de cartier şi a raidurilor poliţiei.

Dar reuşea. Şi îşi păstra seninătatea, zâmbind mereu de sub barba albă şi stufoasă. Nu mai băuse de ani buni.

„De ce nu încerci să te întorci la familia ta?”, îl întrebase Mora la cantină, după ce-i aflase povestea. „Mi-e prea ruşine să le bat la uşă după atâta timp. I-am dezamăgit atunci când aveau mai mare nevoie de mine. Nu pot să apar aşa, din senin, şi să mă aştept să fiu primit înapoi de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. E mai bine acum: ei au viaţa lor, iar eu o am pe a mea”. Îşi însoţise cuvintele cu un zâmbet amar. Mai târziu, Mora avea să afle că durerea lui cea mare era că nu mai vorbise cu fiica lui de când era doar o fetiţă. Cu toate astea, James ştia ce face fata. Obişnuia să zăbovească pe lângă casa familiei, ascuns în aşa fel încât să nu-l vadă nimeni; dar el îşi vedea soţia – care îl aşteptase ani de zile şi, într-un final, îşi găsise un alt bărbat – şi îşi vedea şi fiica, devenită între timp femeie în toată firea, care avea de-acum propriii ei copii. Golul lăsat în sufletul Morei de moartea timpurie a tatălui se îmbina, cumva, cu dorul dureros al lui James pentru fiica lui şi din această îngemănare se născuse echilibrul pe care îl căutau amândoi.

Acum, Mora îl salută cu mâna pe bătrânul care mânca ceva dintr-o conservă. El îi răspunse la salut şi se ridică greoi. De fiecare dată când trecea prin cartier, Mora cobora din maşină şi schimba câteva cuvinte cu moşul. Nu se temea de oamenii străzii, pentru că îi cunoscuse pe mulţi dintre ei la cantina şi la adăposturile unde făcuse voluntariat. În timp, se împrietenise cu James. Ştia că, de data asta, ar trebui să-şi continue drumul, dar nu putea. Ar fi simţit că îl trădează dacă îi refuză scurta conversaţie obişnuită.

— Mă întorc imediat, îi spuse lui Xerxes, în timp ce trăgea pe dreapta.

— Eşti sigură că e bine să mergi acolo? Vin cu tine.

— Şi ce facem cu el? întrebă Mora şi arătă spre Artabanus, chircit pe banchetă.

— Cred că e atât de speriat, încât nu îndrăzneşte nici să respire, darămite să fugă, răspunse el, după ce îi aruncă o privire omului. Nu te mişca, nu scoate o vorbă, îi spuse ameninţător şefului gărzilor regale.

Omul încuviinţă frenetic din cap.

Mora ridică din umeri şi coborî. Xerxes o luă de mână şi porniră împreună spre James. Ca să fie sigură, Mora îl încuiase pe Artabanus în maşină. Când îi văzu că vin spre el, bătrânul negru se fâstâci, frământă conserva în mâini şi o lăsă pe jos, până la urmă; apoi, ca şi cum n-ar fi ştiut ce să facă cu ele, îşi încrucişă braţele într-o poziţie nefirească.

— Bună seara, Miss Mora.

Vocea lui, ruginită de ani de băutură şi viaţă grea, tot te ducea cu gândul la zilele bune ale jazz-ului.

— Bună, James. Cum merge treaba? întrebă ea, zâmbindu-i cald.

— Cred că ar putea merge mult mai rău.

Omul nu încerca să braveze. Părea cu adevărat mulţumit de viaţa lui. Cândva îi spusese Morei că a învăţat să accepte că viaţa şi-o făcuse singur, el şi nimeni altcineva. „N-are rost să mă învinovăţesc pentru asta, Miss Mora. Eu sunt tot ce mi-a rămas pe lume, aşa că trebuie să mă înţeleg bine cu mine”, îi spusese el cu ani în urmă.

James îi arunca ocheade curioase lui Xerxes, dar nu îndrăznea s-o întrebe pe Mora cine e. Femeia observă.

— El e un bun prieten de-al meu, James. I-am povestit despre tine şi a vrut să te vadă în carne şi oase, minţi ea.

— Ha, nu-s cine ştie ce privelişte acum, nu? râse James, dezvelindu-şi gingiile mai mult ştirbe.

— Mă bucur să te cunosc, răspunse Xerxes şi se înclină în faţa vagabondului, de parcă acesta ar fi fost un prinţ.

— E bine crescut prietenul tău, ce pot să zic.

James era încântat. Dintr-odată, expresia feţei i se

schimbă când privi spre stradă. Vuietul sirenelor se auzea de undeva, de foarte aproape.

— Uite la nenorocitul ăla nebun. Ce-o fi în capul lui?

Mora şi Xerxes îi urmară privirea şi văzură, cu groază, cum Artabanus îngenunchea în mijlocul drumului. O maşină de pompieri tocmai intra pe stradă.

Fugiră amândoi spre bărbatul aflat în pericol de moarte şi mai apucară doar să-l audă cum striga:

— O, voi, care de foc, mânate de Zarathustra, veniţi şi luminaţi-mă cu legea cea adevărată, aici, pe acest tărâm al zeilor!

Carul lui de foc era chiar maşina de pompieri, ale cărei lumini şi sirene trebuie să-i fi părut nepământene bietului om, care fu izbit în plin. Nimeni nu putea face nimic. Şoferul nu reuşi să oprească la timp, iar Mora şi Xerxes nu aveau cum să-l împingă pe Artabanus din mijlocul străzii şi din calea pericolului dacă nu voiau să moară ei în locul lui. Maşina opri puţin mai departe şi unul dintre pompieri veni în fugă.

— Îmi pare atât de rău!... Dar prietenul dumneavoastră era chiar în mijlocul drumului! Am chemat deja o ambulanţă, gâfâi el.

Xerxes era aplecat peste Artabanus şi încerca să găsească un semn că omul mai trăia. Nu reuşi. Bătăliile îl învăţaseră să aprecieze rapid dacă un om era viu sau mort. Pe câmpul de luptă nu ai timp de pierdut încercând să reînvii morţii, dar este lipsit de onoare să abandonezi un camarad care încă mai respiră.

— A murit, anunţă regele.

— E drept, impactul a fost imens, încuviinţă pompierul. Dar trebuie să nu ne pierdem speranţa şi să îi aşteptăm pe paramedici.

Realizând că Xerxes era pe punctul de a întreba ce erau aceia şi dorind să prevină orice comentarii stânjenitoare, Mora spuse, suficient de tare cât să-l

acopere:

— Iubitule, e adevărat că nici măcar nu-l cunoaştem pe omul ăsta, dar tot ce s-a-ntâmplat mi-a făcut foarte rău. Practic, a fost zdrobit chiar sub ochii noştri!

— Deci nu era cu voi? întrebă bărbatul în uniformă.

— Ă, nu, nu l-am văzut în viaţa mea, răspunse Xerxes.

Din nou trebuie să mă prind din mers. Niciodată nu poţi şti încotro i-o ia mintea.

Totuşi persanul înţelesese că Mora se gândea pur şi simplu să lase trupul lui Artabanus acolo. În fond, probabil că era greu să explici de ce plimbi un cadavru prin oraş. Chiar şi în Persia o astfel de faptă era pedepsită aspru.

— Iubitule, dar eşti sigur că e mort? Poate că se mai poate face ceva… insistă Mora.

— Ştiu cum arată un mort. Iar Artab… hm, iar ăsta e cât se poate de mort.

Xerxes fusese cât pe ce să spună în gura mare numele mortului şi să se dea de gol.

— Dragul meu, nu mă simt prea bine. De fapt, cred că mi se face rău. Te rog, putem să plecăm acum? Vreau să merg acasă!

Mora părea în pragul leşinului. Juca bine, străduindu-se să-şi aranjeze ieşirea din scenă cât mai rapid, înainte ca oamenii să înceapă să pună întrebări despre Xerxes sau înainte ca el să facă vreo gafă.

— Domnule, cred că e mai bine s-o duceţi acasă pe doamna. Nu avem nevoie de martori, pentru că s-a înregistrat totul pe camera de pe bord. O să vreau doar un act de identitate de la dumneavoastră, în caz că Poliţia vrea să vă contacteze pentru verificări.

— Luaţi-l pe al meu, am ieşit doar la o plimbare cu maşina şi el nu şi-a luat actele, sări Mora.

Pfoai, ce aproape a fost asta…

Câteva minute mai târziu, erau în drum spre casa Morei. Liniştea umplea spaţiul dintre ei. Xerxes fu cel care

o risipi:

— Ce se întâmplă acum?

— Habar n-am. Alex nu a reuşit să-şi dea seama dacă moartea într-o altă dimensiune temporală se menţine şi în cea de origine. Probabil că vom afla atunci când ne vom întoarce la Palat.

Rămaseră tăcuţi tot restul drumului. Ajunşi acasă, se aşezară pe canapea şi trecură în revistă evenimentele tragice ale acelei seri.

— Dacă n-aş fi lăsat geamul deschis… Ce tâmpită am putut să fiu! Am blocat uşile, dar…

— Mora, nu aveai de unde să ştii că avea să facă ce a făcut. Pe lângă asta, dacă aşa s-a întâmplat, înseamnă că aşa a fost să fie. Îi venise ceasul, atâta tot.

Of, dac-ai şti… de fapt, el trebuia să te ucidă pe tine, mult mai târziu. Acum, că e mort, cine are habar ce se va întâmpla? Dacă altcineva îi va duce la îndeplinire planul? Cineva despre care nu ştim nimic? Istoria s-a schimbat, fără îndoială. Dar cum? Cine ştie dacă nu cumva…

— Mora!

— Hă?

— Spuneam că ai nevoie de odihnă. O să ne gândim la asta mâine. E şi aceea o zi.

Mvai, Miss Scarlett, ce drăguţă sunteţi…

Mora zâmbi.

Drept răspuns, cu cel mai firesc gest din lume, Xerxes se întinse pe canapea şi îşi deschise braţele ca s-o primească.

— Vino aici, hai să dormim puţin.

După o scurtă ezitare, Mora acceptă culcuşul cald care i se oferea şi, în scurt timp, aţipi. El îi ascultă răsuflarea liniştită câteva minute şi, în cele din urmă, se lăsă învins de oboseală.

* * *

— Ce zici că a făcut?!

Alex se holba la ei şi nu-i venea să creadă. Spera că nu a auzit bine.

Artabanus a murit?

Mora şi Xerxes păreau doi copii pe care îi ceartă un părinte furios. După o tăcere lungă, Regele vorbi:

— Crede-mă, nu putea face nimeni nimic. S-a aşezat pur şi simplu în faţa maşinăriei şi totul s-a întâmplat într-o clipită.

Alex se prăbuşise pe scaunul de la birou şi îşi aşezase capul pe blatul de lemn.

— Alex… începu Mora.

Tânărul ridică mâna, cerând tăcere.

Trecură câteva minute în care nici Mora, nici Xerxes nu îndrăzniră să vorbească sau să se mişte. În final, Alex îi privi.

— Bun. Ce a fost a fost. Trebuie să vedem ce urmează. Aşa cum ştiţi amândoi, încă nu cunosc consecinţele morţii într-o altă dimensiune temporală. O să vă trimit înapoi şi va trebui să vă lămuriţi singuri. Sunt mari şanse ca istoria să fi fost schimbată pentru totdeauna.

CAPITOLUL 17

Înapoi la Palatul regal, Xerxes şi Mora aşteptau, nerăbdători, în apartamentele lor. Regele trimisese după şeful Gărzii, iar acum se întrebau amândoi ce veste vor primi. Nu trebui să aştepte prea mult.

— Stăpâne…

Regele aruncă o privire întrebătoare bărbatului care tocmai intrase.

— Trimisesem după şeful tău, nu după un străjer oarecare.

— Ştiu, Stăpâne, dar am venit eu, pentru că Artabanus nu e de găsit.

Xerxes se încruntă.

— Ce vrei să spui? A anunţat pe cineva că pleacă într-o călătorie?

Străjerul se fâstâci. Până la urmă, răspunse:

— Nu, Stăpâne. Tocmai asta e. Nimeni nu pare să ştie unde e. L-am căutat… i-am căutat până şi leşul. Nici urmă de el, viu sau mort.

Regele îl dădu afară din încăpere cu un gest. Când rămaseră singuri, se întoarse spre Mora.

— Aşadar e mort. Ce înseamnă asta?

Mora ezită, apoi hotărî că singurul lucru corect pe care îl putea face era să-i spună adevărul.

— În regulă. Îţi voi destăinui ce ar fi trebuit să se întâmple dacă Artabanus ar fi trăit mai mult. În câţiva ani, te-ar fi asasinat ca să pună mâna pe putere. Din păcate, istoricii nu sunt siguri care îi erau aliaţii, aşa că nu îţi pot spune exact pe cine ar trebui să îndepărtezi de la Curte. Na, ţi-am zis-o. Dar, acum că Artabanus nu mai e, întregul şir al evenimentelor ar putea fi schimbat. Nu se poate şti dacă o să trăieşti până la o sută de ani sau o să fii ucis peste trei săptămâni.

Xerxes măsura cu paşi mari încăperea, mângâindu-şi

barba nervos.

— Deci acum nu mai avem niciun atu în privinţa comploturilor urzite împotriva mea, îi spuse el Morei, jumătate afirmând, jumătate întrebând.

— Hm, nu prea. Asta dacă nu iei în calcul intuiţia mea, răspunse ea, cu un zâmbet timid.

— Să ştii că asta e o adevărată bogăţie, conchise el, relaxându-se puţin, în sfârşit.

— Va trebui să numeşti un nou şef al Gărzii.

— Ai dreptate. Poate că ar trebui să-l pun pe…

— De ce nu pe Memucan?

Xerxes o cercetă cu privirea.

— Desigur, îl cunoşti mult mai bine decât mine. În fond, eu l-am văzut doar de câteva ori. Dar cred cu tărie că e un om loial şi cinstit, explică Mora. Pe de altă parte, mă bazez doar pe intuiţie, adăugă ea şi se strâmbă în glumă.

Regele se aşeză pe o laviţă şi o cântări îndelung.

— L-am apreciat mereu pe Memucan. De când a murit tatăl meu, el mi-a fost alături, m-a sprijinit discret, fără să intervină brutal, dar mereu aproape. De fiecare dată mi-a oferit o vorbă bună şi un sfat. S-ar putea să ai dreptate.

Îi ceru gărzii de la uşă să-l aducă pe Memucan.

Puţin mai târziu, prinţul intra în apartamentele regale. Făcu o plecăciune în faţa regelui şi a Morei şi aşteptă să i se spună de ce fusese chemat.

Xerxes se ridică şi îşi reluă paşii prin încăpere în timp ce vorbea.

— Memucan, ai fost mereu aici, la Palat. L-ai servit cu credinţă pe tatăl meu, Regele Darius, şi faci asta şi pentru mine.

— Stăpâne…

Memucan îi mulţumi Regelui cu o plecăciune adâncă.

— Nu am terminat. Tatăl meu ţi-a dat rangul de prinţ.

Consider că a fost o cale potrivită prin care familia mea să îşi exprime recunoştinţa. Dar vreau acum să-ţi dau un alt rang la Curtea mea. Artabanus nu mai este. Garda regală are nevoie de un şef. Cred cu tărie că eşti cel mai potrivit să te ocupi de siguranţa mea şi a Reginei. Ai vrea să-ţi iei această răspundere?

Memucan ştia că a fi şeful Gărzii Regale însemna să ocupe una dintre cele mai importante poziţii de la Palat. În acelaşi timp, ştia că să aibă grijă ca Regele să fie în siguranţă fusese rolul lui neoficial din momentul în care Regele Darius părăsise această lume. Acceptarea noii sale funcţii însemna să facă ce făcuse şi până atunci, doar că, de data asta, la vedere.

— Stăpâne, ar fi o mare onoare pentru mine! Îţi mulţumesc.

— Atunci e stabilit. Din acest moment, eşti Prinţul Memucan, şef al Gărzii Regale.

Le voi dicta scribilor un ordin pe care să-l răspândească în Palat. Poţi pleca.

După ce ieşi Memucan, Xerxes se apropie de Mora, care privea pe fereastră.

— Ce este?

Îi urmări privirea, dar nu văzu decât obişnuitul furnicar de oameni care se grăbeau în sus şi în jos pe străzile din Susa.

— Nimic, răspunse ea. Doar că… Ei bine, doar că îmi vor lipsi toate astea.

Inima lui Xerxes se opri.

— Ce vrei să spui?

— La un moment dat, Alex va găsi o cale de a separa moleculele noastre şi de a te trimite de tot aici, unde ţi-e locul. Atunci eu nu va mai trebui să rămân.

— Nu va mai trebui, aşa e. Dar ţi-ai dori asta?

— Da.

Cuvântul îi ţâşnise din gură şi îi luase creierul prin

surprindere. Ochii regelui se măriră, plini de surpriză şi încântare. Se apropie şi mai mult de ea şi îi luă mâna întrale sale. Atunci mintea Morei se trezi din amorţeală şi alte cuvinte reverberară, ca o piatră scăpată din mâna ei, care lovea pereţii de marmură:

—… dar nu pot.

După ce spuse asta, Mora se forţă să-l privească în ochi. Îşi putea vedea propria îndoială şi tortură oglindite în ei.

— De ce?

Din întrebarea lui şoptită răzbătea durerea. Ea îşi retrase delicat mâinile şi se mută la o altă fereastră. Apoi spuse, atât de încet, că el mai mult îi bănui cuvintele:

— Ştii că nu pot să trăiesc aici, cu tine, fără să mă mai întorc la vechea mea viaţă.

Pe de altă parte, tocmai descoperise cu durere că nu era sigură dacă se mai putea întoarce la vechea ei viaţă fără să-l mai vadă vreodată.

* * *

Între ei plutea o tăcere stânjenitoare când stăteau în bucătăria Morei la cafeaua de dimineaţă.

— Ştii…

— M-am tot gândit…

— OK, începe tu, cedă Mora, cu un zâmbet timid.

Ce dracu' mi se întâmplă?

Dintr-odată, începuse să se comporte ca o fetiţă, ca o adolescentă. Şi nu putea pricepe de ce. Sau putea, dar nu voia să recunoască.

Xerxes făcu o pauză, inspiră adânc şi vorbi.

— M-am tot gândit la ce mi-ai spus în Susa. Despre faptul că va trebui să revii aici. Înţeleg că a-ţi cere să rămâi în Persia ar însemna să-ţi cer să renunţi complet la lumea ta. Dar, după acest timp petrecut cu tine, simt că te cunosc dintotdeauna.

Poate că eşti, într-adevăr, o vrăjitoare, aşa cum am

crezut de la bun început, pentru că acum simt că dacă te-aş smulge de lângă mine ar fi ca şi cum mi-aş smulge o bucată de suflet. E prima oară în viaţa mea când nu pot face nimic ca să obţin ceea ce îmi doresc şi nici măcar nu pot consulta Consiliul în această privinţă.

Mora aproape că uitase să respire. Cu degetele împletite peste buze, se holba la bărbatul din faţa ei. Inima bătea să-i sară din piept, tâmplele îi pulsau şi avea un gol în stomac.

— Xerxes, eu…

— Nu. Nu trebuie să-mi răspunzi acum, pe loc. Mai e timp. În fond, Alex nu a găsit modalitatea de a mă trimite înapoi. Cel puţin nu încă. Dar vreau să te gândeşti la asta. Să te gândeşti cu adevărat. Şi, după ce te vei gândi, poate că vei începe să *simţi*. Atunci şi numai atunci aştept un răspuns de la tine.

Xerxes se ridică şi ocoli masa, către o Mora paralizată. Îşi înclină capul şi, chiar când ea se pregătea să protesteze faţă de ceea ce credea că avea el să facă, o sărută uşor pe creştet. Apoi ieşi în grădină şi o lăsă să-şi pună ordine în gânduri. Ale lui erau limpezi ca un cristal.

Rămasă singură în bucătărie, Mora aprinse o ţigară şi sorbi uşor din cană. Cele spuse de Xerxes nu erau o surpriză. În ultimele zile simţise şi ea tensiunea care creştea între ei. Dar, ca o proastă, sperase că dacă o ignoră va dispărea. Nu dispăruse. Iar acum mingea era în terenul ei. Desigur, hotărârea era uşor de luat: el va merge pe drumul lui, iar ea pe al ei. Simplu. Sau…? Ceea ce spusese el era adevărat şi din partea ei: să-l smulgă de lângă ea ar fi fost acum ca şi cum şi-ar fi smuls o bucată de suflet.

Poate că-s de vină nenorocitele alea de molecule încurcate, glumi ea, încercând, fără succes, să se relaxeze. *E tipic pentru tine, Mora, nu? Parcă ai un radar pentru detectarea bărbaţilor complicaţi. Dacă e prea uşor, te plictiseşti. Dar de data asta ai cam sărit calul.*

„Gândeşte-te. Şi când ai terminat de gândit, începe să simţi”. Asta îi spusese.

Dar simt deja. Atâta doar că mă gândesc dacă nu cumva… Ups!

Atunci îşi dădu seama. Dintr-odată, pricepu ce dorise el să spună. Nu-i cerea să înlocuiască gândul cu sentimentul, ci doar să înlăture acele gânduri care o împiedicau să ia o decizie, care nu o lăsau să înţeleagă ceşi dorea de fapt. Şi atunci ştiu.

Xerxes stătea afară, pe un şezlong, cu Roddie, câinele, culcat la picioare. Era o zi caldă de toamnă şi se lăsa impregnat de toate culorile pe care razele de chihlimbar ale soarelui le pictau pe copaci şi pe gazon. Un vânt uşor i se juca prin şuviţele lungi şi castanii. Dintr-odată, vântul nu mai fu singur în jocul lui. Persanul simţi atingerea moale a unei mâini pe creştet şi tresări. Se uită în sus şi o văzu pe Mora, care se aşeză pe şezlongul de lângă el.

— Ştiu, spuse ea încet.

În ochii ei se citea o hotărâre care îl înfioră.

— Ce anume? Ce este?

— Ştiu ce vreau. Mai trebuie să văd cum pot obţine asta.

Xerxes se îndreptă în scaun şi se întoarse spre ea. Îi scrută faţa o vreme, tăcut, încercând să vadă ce se află dincolo de atitudinea ei hotărâtă. Într-un final, se întinse şi îi luă mâinile în ale lui.

— Ascultă-mă. Eşti cel mai preţuit sfetnic al meu. Am încredere în judecata ta, dar numai pentru că ea este dublată de intuiţie. Şi cred că acest amestec îţi va oferi răspunsul corect.

Mora începu să râdă.

— Se spune că cizmarul e mereu desculţ. Mă pricep să le dau sfaturi altora, Xerxes. Sunt praf când e vorba să le ascult pe ale mele.

— Chiar şi aşa, tot am încredere în tine. Nu pot decât să sper că şi tu ai suficientă încredere în mine, cât să iei o hotărâre cu inima deschisă.

CAPITOLUL 18

— Ce spuneţi, Regina mea?!

— M-ai auzit, Memucan. Vreau să mă înveţi să trag cu arcul şi să mă lupt cu sabia.

— Dar, Regină, cu tot respectul, astea nu sunt îndeletniciri potrivite pentru o doamnă.

— Cine zice că sunt o doamnă?

Mora îi dărui cel mai drăgălaş zâmbet de care era în stare.

— Îmi pare foarte rău, dar faptul că sunt regină nu mă transformă automat într-o doamnă, ştii?

Nu dau doi bani pe eticheta voastră; vreau doar ceva care să-mi ţină mintea pe linia de plutire. Disciplinată. Concentrată. Ce poate fi mai bun decât puţină artă a războiului?

În ciuda firii ei liniştite, Mora adora armele. Mai ales pistoalele, dar în Susa nu avea să găsească un poligon de tir sau o armă de calibru 38, aşa că trebuia să se descurce cu ce era la îndemână.

Memucan se aşezase pe cea mai apropiată bancă pe care o găsise, ca să nu cadă în tufa de trandafiri. Mora culese o floare din tufiş şi şi-o apropie de nări.

— Deci? Mă înveţi? Te rog?

Părea o fetiţă care îşi bate la cap tatăl s-o ducă în parc şi să-i cumpere vată de zahăr. Ştia că, fiind regină, putea pur şi simplu să-i ordone lui Memucan să facă asta, dar voia ca omului să-i placă toată povestea. Şi-l dorea ca aliat, nu ca servitor.

Bărbatul se frământă puţin, apoi spuse:

— Fie. Dar dacă află Regele…

— Ce să afle Regele?

Vocea lui Xerxes îl făcu pe prinţ să sară în picioare şi apoi să-şi plieze brusc corpul într-o plecăciune adâncă.

— Stăpâne, Regina vrea…

— Mă plictisesc, *dragule*. Am nevoie să fiu amuzată, îl întrerupse Mora, care reuşea cu greu să nu râdă.

— Dar sunt atâtea posibilităţi de distracţie la Palat, răspunse Regele.

Se întreba când avea ea timp să se plictisească în cele câteva ore pe care le petreceau aici în fiecare zi.

— De pildă, este jocul de şah la care folosim servitori drept pioni, în grădina de la Răsărit. Nu l-ai încercat niciodată. Apoi mai este…

— Vreau să învăţ să trag cu arcul şi să mă lupt cu sabia, spuse Mora, sigură pe ea.

Ochii lui Xerxes deveniră două imense piscine albastre.

— Ce?! Dar de ce?

— Pentru că vreau. Şi pentru că pot. În plus, cine ştie când o să am nevoie de asta? Regele o privi pieziş şi începu să-şi mângâie barba, gânditor.

— Care a fost răspunsul tău, Memucan?

— Eram pe punctul de a spune da, dar dacă nu vrei, Stăpâne…

— Hm, nu prea poţi să nesocoteşti dorinţele Reginei tale.

Xerxes zâmbi, uşor amuzat de bietul om, care se simţea încolţit ca un şoarece în cursă.

Memucan deschise gura să vorbească, dar se răzgândi şi rămase în picioare, amărât, privind când la unul, când la altul.

— Prea bine, spuse Regele, în sfârşit. O poţi învăţa pe Regină ceea ce doreşte. Dar dacă un singur fir de păr din capul ei…

— Stăpâne, voi avea grijă de Regină. Nu vă temeţi.

— Bun! Atunci merg să mă schimb şi ne întâlnim pe câmpul arcaşilor. Da, prinţe?

Încântată, Mora se grăbi spre odăile sale, aproape sărind într-un picior, întrebându-se ce fel de haine i-ar putea aduce Madhara pentru o îndeletnicire atât de neobişnuită.

Nu prea i se potriveşte unei doamne. Nu i se potriveşte deloc, chicoti în sinea ei.

Din grădină, privirea lui Xerxes o petrecu până când ea dispăru după colonadă.

Parte din sufletul meu.

* * *

Mora învăţa cu pasiune tot ce ţinea de arta războiului. Memucan găsi în ea un elev sârguincios. Ceea ce îi lipsea ca forţă fizică, femeia compensa prin agilitate şi flexibilitate. Când săgeata ei lovi ţinta pentru prima oară, el fu surprins, iar ea încântată. Când Mora reuşi, în sfârşit, să pareze atacul lui cu sabia, bărbatul începu să se întrebe dacă nu cumva femeia mai făcuse asta.

— Memucan, te-aş minţi eu pe tine?

— Ei bine, Regina mea, vă antrenaţi doar de numai câteva zile, şi totuşi iată:

trimiteţi săgeata direct în inima ţintei şi îmi paraţi asaltul ca un soldat.

— Memucan, n-am făcut decât să fiu atentă la învăţăturile tale. Mi-ai spus să mă gândesc la arc ca la o prelungire a braţului meu; asta am făcut. E ca şi cum săgeata îmi ţâşneşte direct din minte, prin braţ şi prin arc, drept la ţintă. Nu e chiar aşa de greu, odată ce prinzi ideea. Iar lupta cu sabia e aproape ca un dans.

Zâmbea, cu şuviţe de păr negru căzute în dezordine peste fruntea asudată. Se simţea bine. Voia să-şi disciplineze mintea şi găsise calea perfectă de a face asta.

Madhara fusese oripilată de ideea de distracţie a Reginei.

„Stăpână, dar nu se cade”, îi spusese slujnica. „Ce va crede Curtea?”

„Mă doare-n cot de ce crede Curtea, Madhara. Pur şi simplu vreau. Ce rost are să mai fiu Regină, dacă nu pot face ce-mi doresc? În plus, Regele şi-a dat deja acordul, aşa că membrii Curţii pot să tacă dracului din gură.”

Madhara se întrebase dacă nu cumva Regele îşi pierduse minţile, dar hotărî să se abţină şi să facă ce i se cerea. Aşa că îi adusese Reginei o pereche de pantaloni largi, împreună cu o tunică ce îi acoperea coapsele, şi decisese că acela va fi echipamentul de antrenament al reginei. Mora nu protestase, pentru că straiele erau suficient de confortabile pentru scopul lor.

Xerxes asistase la pregătire, dar păstrase distanţa. Nu voia s-o stânjenească, însă era curios în legătură cu progresele ei. Fu uimit să descopere cum încet, dar sigur, graţia înlocuia neîndemânarea în felul în care mânuia sabia. Desigur, era o armă mai uşoară decât cele folosite în luptă; totuşi, mânuită cum trebuie, putea produce răni adânci. O dată, Akhan i se alătură şi priviră lecţia împreună.

— Stăpâne… Iertaţi-mă, dar uneori nu-mi vine să cred că au trecut doar câteva săptămâni de când am luat-o de pe stradă şi am adus-o aici de-a curmezişul şeii.

Xerxes zâmbi, fără să-şi ia ochii de la Mora, care încerca să-l blocheze pe Memucan cu sabia.

— Ştiu, Akhan. Ştiu. În cea mai mare parte a timpului, nici mie nu-mi vine să cred. Am senzaţia că a fost cu mine – adică aici – dintotdeauna. Acum nu-mi mai pot imagina să trăiesc fără ea.

Mora îi reperase pe cei doi bărbaţi şi acum venea spre ei, cu sabia în mână, ştergându-şi cu mâneca sudoarea de pe faţă. Strălucea.

— Stăpâne, Akhan… ce faceţi aici?

— Ne uităm la tine cum devii războinică, zâmbi Xerxes.

— Regină, sunteţi chiar talentată, spuse Akhan.

Mora părea încântată.

— O, mulţumesc. Stăpâne, ai vrea să mi te alături cândva? Ar fi distractiv.

— Să mi te alătur? Cum adică?

— Adică să-l înlocuieşti pe Memucan. O să ne jucăm frumos împreună. Ce zici?

Xerxes nu ştia ce să răspundă. Oare exista un protocol care să-i interzică Regelui să poarte, în joacă, o luptă cu Regina? Habar n-avea. Şi chiar dacă nu exista o astfel de regulă, cum avea Curtea să privească asta?

Precaut, întrebă:

— Regina mea, eşti sigură? În faţa întregii Curţi? Îţi dai seama, sper, că dacă facem asta toată lumea va dori să privească. În fond, este ceva nemaipomenit.

— La fel a fost şi prezenţa mea în Consiliu, şi totuşi cerul nu s-a prăbuşit, murmură ea.

— Lasă-mă să mă gândesc şi îţi voi spune. Presupun că nu aştepţi un răspuns astăzi, mârâi el.

— Ei, nu neapărat, dar aş fi fericită dacă ai accepta.

Mora îl privi în ochi cât putea de inocent şi îi zâmbi cu toţi dinţii. Ştia că aşa nu dă greş niciodată. Nici acum nu dădu.

— Prea bine. Când vei fi stăpânit arta luptei, atunci vom… hm… ne vom întrece.

Cu asta, Regele se întoarse pe călcâie şi merse în odăile sale, întrebându-se ce l-a apucat să accepte o asemenea idee nebunească şi blestemându-şi noua slăbiciune, care îl împiedica să-i spună *nu* acestei femei.

* * *

— Vorbeşti serios?

— Oamenii spun că, în general, sunt o persoană destul de serioasă, îi răspunse Mora lui Xerxes, cu buzele mijind a zâmbet.

Îl urmase în odăi, după ce se împrospătase şi îşi schimbase hainele.

— De ce ar vrea Regina Persiei să înveţe cum să mânuiască arme? Asta e treabă de bărbat.

— La fel şi problemele de Stat, şi totuşi… În plus, nu e ca şi cum aş încerca să devin comandantul armatei persane sau ceva.

Se ridică de pe jilţul ei şi începu să se plimbe prin încăpere.

— Ştii ceva? Nu fac decât ce mi-ai spus tu să fac.

Privirea lui pierdută îi arăta că omul habar n-avea la ce se referă.

— Ce ţi-am spus *eu* să faci?

— Ei, nu chiar cu cuvintele astea. Oricum, mi-ai spus că ar trebui să simt, mai degrabă decât să gândesc. Am înţeles în sfârşit ce ai vrut să spui. Voiai să dau la o parte orice gânduri nefolositoare care m-ar împiedica să văd clar principala problemă. E ca în cazul săgeţii şi al ţintei. Cât timp îţi tremură mâna, e imposibil să nimereşti. Nu fac decât să-mi stabilizez mâna. A, exerciţiile cu sabia sunt doar de distracţie, totuşi.

Îi făcu cu ochiul.

— Îţi stabilizezi mâna, spui? o întrebă Xerxes, pe gânduri.

Ea încuviinţă din cap.

— Deci când vei reuşi să trimiţi toate săgeţile în inima ţintei voi putea să aştept răspunsul tău? întrebă el, cu ochii sfredelindu-i pe ai ei.

Mora îi susţinu privirea şi încercă să-şi controleze vocea.

— Credeam că o săgeată rătăcită a lovit deja inima unei ţinte, deşi nu am intenţionat niciodată să se întâmple aşa, se aventură ea.

El râse şi dădu din cap.

— Chiar nu poate omul să scoată un răspuns limpede de la tine, aşa-i?

* * *

Admantha aflase că Regina era ucenica lui Memucan într-ale luptei.

De ce face asta? Oare a înnebunit? Şi de ce permite Regele aşa ceva? Oricum, recenta apropiere de arme a Reginei ar putea fi în avantajul meu... Dacă s-ar întâmpla un accident? Un teribil, fatal accident? Unul care s-o ucidă pe ea sau pe Rege... Sau poate pe amândoi. Va trebui să mă gândesc bine la asta. Nu am voie să dau greş. Nu din nou.

Un zâmbet răutăcios i se lăţi pe faţă. Luă pocalul şi îl ridică în cinstea unui partener invizibil, înainte de a sorbi zgomotos o gură de vin. Sunetul dezgustător reverberă în încăperea goală.

CAPITOLUL 19

Mora şi Xerxes stăteau împreună în living; ea încerca să urmărească un film, iar el mima interesul pentru oamenii micuţi care se mişcau pe ecranul plat. Din când în când, ea îl privea cu coada ochiului şi vedea că se uită prin televizor. În cele din urmă se întoarse spre el:

— OK. Ce ai?

— Mă întrebam… În vremurile astea, fetele sunt învăţate să se lupte?

— Da.

— Da?!

— Păi, da. De ce?

— Tu ai primit o astfel de pregătire?

— Nu. Cred că nu m-am gândit niciodată că ar fi cazul. Oricum, în şcoala generală îi băteam de-i zvântam pe băieţii care se luau de mine.

— Aha.

Xerxes tăcu.

— Hai, scuipă seminţele, îi spuse ea.

Privirea lui nedumerită o făcu să-i explice.

— Adică spune-mi ce te sâcâie.

— Te-am văzut cum mânuieşti sabia. Mi-ai spus că e doar pentru amuzament.

Atunci, cum de…

— Aşa cum i-am explicat şi lui Memucan, pentru mine e ca un dans. Desigur, încerc să nu uit că nu e o situaţie de viaţă şi de moarte. Nu fac decât să mă joc cu Memucan, aşa cum mă voi juca şi cu tine.

— Un dans? se încruntă el.

— Da. Ori de câte ori ne luptăm cu săbiile, îmi cânt o melodie în gând. Îmi potrivesc paşii şi mişcările după ea. E mult mai uşor aşa.

Îi făcu cu ochiul.

— Ah!

Expresia lui siderată o făcu să izbucnească în râs.

— De ce arăţi atât de nefericit?

— Mă gândeam că, în vremea mea, totul e foarte clar pentru fiecare, încă de la naştere. Se presupune că bărbaţii muncesc şi luptă, iar femeile sunt menite să aibă grija casei şi să le poarte copiii. Dar în zilele astea… totul pare straniu şi complicat.

— Chiar este, încuviinţă Mora. Dar tocmai de aceea e şi mai frumos. Când te naşti, nu ştii ce te aşteaptă, indiferent de sex. S-ar putea să ajungi un ratat, care trăieşte la marginea societăţii, sau să capeţi faimă şi recunoaştere în întreaga lume.

Totul depinde de tine. Şi de puţin noroc.

— S-au schimbat multe din epoca mea. *Oamenii* s-au schimbat. Mult.

— Oamenii se schimbă tot timpul, repetă Mora cuvintele pe care i le mai spusese nu demult.

— Sper ca *tu* să nu o faci, zise el, într-un fel atât de deschis, că părea să-şi poarte sufletul în palme.

— Sper să o fac, îi răspunse Mora.

CAPITOLUL 20

Lucrurile mergeau cum nu se putea mai bine pentru Admantha. Regele şi Regina anunţaseră că invitau Curtea la un nou joc, unul nemaiauzit. Un joc la care aveau să participe doar ei doi: o luptă cu sabia şi o întrecere de tras cu arcul. Mora îl convinsese pe Xerxes că era mult mai bine să invite pe toată lumea şi să facă spectacol, decât să încerce în zadar să păstreze secretul, dar să fie spionaţi de toţi curtenii. Nu foarte hotărât, Xerxes acceptase în cele din urmă. Prinţul uneltitor nu avea prea mult timp să urzească un plan, dar, chiar şi aşa, reuşi. Plăti un arcaş din Garda Regală, ca acesta să fie de serviciu în ziua întrecerii. Nevăzut, omul trebuia să tragă două săgeţi din turnul său de pază: una pentru Mora şi una pentru Xerxes. Era printre cei mai buni arcaşi din Gardă, dar avea o slăbiciune pentru aur. Admantha îi dăduse mulţi galbeni şi îi promisese încă pe-atât după ce îşi făcea treaba. Acum, în soarele dimineţii, prinţul se aşează sub un baldachin, lângă alţi membri ai Consiliului.

Îşi umbri ochii cu mâna şi privi în sus, spre turn. Arcaşul era acolo. Apoi privi în jur, zâmbi şi înclină uşor capul, în semn de salut pentru ceilalţi curteni care stăteau sub baldachinele aranjate pe fiecare latură a terenului de antrenament, în aşteptarea Regelui şi a Reginei. Cu toţii erau curioşi. Unii o admirau pe Regină pentru îndrăzneală, alţii o acuzau că încearcă să submineze autoritatea Regelui. Mai erau şi cei pe care îi amuza ideea că o femeie vrea să bată un bărbat cu armele lui.

Indiferent de motivele care îi aduseseră acolo, toţi curtenii se adunaseră în jurul ţarcului. Chiar şi servitorii îşi lăsaseră treburile pentru o vreme şi, din spate, încercau să zărească ceva din câmpul de întrecere.

* * *

— Tot nu ştiu cum m-ai convins să fac asta, spuse Xerxes, pe când stăteau în odăile regale.

— Te-am rugat pur şi simplu, chicoti Mora şi suflă un mic nor de fum de ţigară.

Hai, relaxează-te un pic, o să fie distractiv. O să mă distrez şi eu, şi tu, şi curtenii…

— Mora, sunt rege, nu saltimbanc.

— E adevărat, eşti rege. Asta înseamnă că poţi fi orice vrei să fii. Nimeni nu-ţi poate lua asta.

Stinse ţigara şi sări în picioare. Xerxes părea atât de sfâşiat de propriile îndoieli, încât îi venea să-l sărute. Îl luă de mână şi îl forţă s-o privească.

— Xerxes, e în regulă. Poţi să faci orice. Eşti Regele Tuturor Lumilor. Şi-acum hai să ne jucăm.

* * *

— Măriile lor, Xerxes, Rege al Tuturor Lumilor, şi Regina Mora!

Anunţul amplifică murmurul mulţimii. Toţi ochii erau aţintiţi pe uşile Palatului, de unde trebuia să iasă cei doi. Şi ieşiră.

Regele purta pantaloni largi, despicaţi până aproape de coapsă, pentru a-i da libertate de mişcare. De sub ei se zăreau cizmele înalte din piele moale, iar bustul îi era acoperit cu o cămaşă de zale aurite. Mijlocul îi era cuprins într-un brâu lat, tăiat din piele groasă.

Însă ţinuta Morei fu cea care făcu mulţimea să suspine de uimire, pentru că nu era cu mult diferită de a regelui. Şi ea purta pantaloni despicaţi, cizme ca acelea pe care le avea Regele şi, peste cămaşa albă de în fără mâneci, în locul vestei de zale avea un corset din piele groasă care îi sublinia silueta.

Cei doi se opriră în vârful scărilor, salutară mulţimea, apoi porniră spre câmpul de întrecere. Fiecare avea propriul scutier – doi băieţi, copleşiţi de onoarea care li se făcea. Mora şi Xerxes intrară în ţarc, unde îi întâmpină Memucan.

— Sunteţi siguri că vreţi să faceţi asta? îi întrebă el,

uşor îngrijorat.

— Vaaaaiii… ce drăguţ, parcă eşti mama!

Mora râse şi îi puse mâna pe umăr.

— Ne jucăm doar. Nu suntem la război.

— Memucan, mi-am dat cuvântul. Sigur că o voi duce la capăt, adăugă Xerxes.

— Atunci noroc şi… să vă distraţi!

Acestea fiind spuse, prinţul şi totodată şeful Gărzilor Regale ieşi din ţarc şi îşi ocupă locul de sub copertină, chiar lângă Admantha, neştiutor în privinţa planurilor pe care le avea vecinul său pentru cei doi protejaţi ai lui.

Începură cu trasul cu arcul. Fiecare dintre ei trebuia să tragă zece săgeţi. Cel care reuşea să trimită cele mai multe săgeţi în centrul ţintei avea să fie declarat câştigător. Începu Regele. Scutierul lui îi înmână arcul şi săgeata. În vreme ce întindea coarda arcului, prin minte îi alergau o sumedenie de gânduri.

Oare ar trebui să fiu generos şi s-o las să câştige? Sau asta ar însemna să mă fac de râs? Dar dacă nu se cade să înfrâng o femeie? Oh, o să trag cât pot de bine şi o s-o tratez ca pe orice alt om cu care m-aş lua la întrecere.

Se îndreptă, ţinti şi trase. Săgeata ajunse exact unde trebuia. Întinse mâna spre scutier, ca să primească o nouă săgeată. Apoi alta. Şi alta. Toate săgeţile sale atinseră centrul ţintei. Când termină, se plecă în faţa Morei, apoi în faţa mulţimii. Cu toţii ovaţionau. Cu un zâmbet larg şi ochii strălucind de mândrie, Mora se apropie de el şi-l îmbrăţişă.

— Îţi mulţumesc, îi şopti ea la ureche.

El o împinse uşor în spate şi îi cercetă circumspect faţa, în căutarea oricărui semn de zeflemea.

— Pentru ce?

— Pentru că mă tratezi ca pe un egal.

Mora se apropie de mijlocul terenului. Scutierul ei îi înmână arcul şi îi puse săgeata în mână.

Pot să fac asta. Dacă a avut încredere în mine cât să

nu rateze dinadins, n-am voie să-l dezamăgesc.

Trase. Trimise săgeata direct în inima ţintei. Următoarea se înfipse mai spre margine, dar tot nu rată. A treia aterizâ aproape de ea. Când termină, cele mai multe săgeţi erau mai mult sau mai puţin la ţintă. O singură săgeată ricoşase dintr-o alta şi zăcea, învinsă, pe pământ.

Mora se înclină în faţa lui Xerxes şi apoi a mulţimii, aşa cum făcuse şi el.

Oamenii o ovaţionară şi pe ea. Imitând ce făcuse ea mai devreme, Xerxes o luă în braţe.

— Te-am tratat aşa cum meriţi, îi şopti el.

În vreme ce scutierii înlăturau ţintele de pe câmp, Memucan se ridică de pe locul lui şi le făcu semn Morei şi lui Xerxes să se apropie de gardul din lemn care împrejmuia terenul.

— Cum m-am descurcat, profesore? îl întrebă Mora, în joacă.

— Mai rău decât puteai, răspunse el, prefăcându-se aspru. Dar minunat, adăugă repede, de teamă că Mora nu va sesiza gluma.

Într-adevăr, faţa ei se lumină când el îşi încheie astfel fraza.

— Chiar e talentată, Memucan. Poate că ar trebui să-i cer să mi se alăture în luptă, glumi Xerxes şi îi făcu femeii cu ochiul.

Scutierii terminaseră cu pregătirile şi acum stăteau lângă gard, ţinând pe braţe săbiile celor doi. Xerxes îi privi şi se întoarse să-şi ia rămas bun de la păzitorul şi prietenul său.

— Ei bine, Memucan, avem o întrecere de terminat.

— Aşa e, Stăpâne.

Memucan îşi reluă locul de lângă Admantha, care devenea tot mai agitat pe măsură ce se apropia clipa.

Mora şi Xerxes îşi luară săbiile şi scuturile de la ajutoare. Arma Morei era aceeaşi pe care o folosise la

antrenamente, ceva mai scurtă decât cele ale soldaţilor, cu un mâner împodobit şi o lamă îngustă. Xerxes ceruse să i se aducă sabia pe care o folosea mereu când se antrena cu prinţii sau cu orice soldat care dorea să-şi măsoare priceperea cu a Regelui. Şi scuturile erau diferite. Al ei era mai mic, menit să se potrivească braţului de femeie. Ambele scuturi purtau emblema regală a leului de aur înaripat.

Regele şi Regina Persiei stăteau pe câmpul de bătaie, faţă în faţă, măsurându-se din priviri, cu săbiile şi scuturile pe poziţii. Din nou, Xerxes era chinuit de întrebări şi îndoieli despre felul în care putea să-şi împace dorinţa firească de a o proteja pe femeia din faţa lui, cu motivul pentru care se aflau, de fapt, acolo.

Să atac pur şi simplu? Aşa cum aş face cu un bărbat? Sau să aştept să facă ea prima mişcare? Of, de ce oi fi acceptat să mă bag în aşa ceva?

Din fericire, Mora fu cea care îi rezolvă dilema. Ţâşni spre el şi îi trezi instinctul de luptă. Bătălia începu. Mulţimea privea, cu răsuflarea tăiată, cum cei doi suverani dansau unul în jurul celuilalt, iar vârful săbiilor lor mângâia, din când în când, hainele adversarului, înainte de a fi respinse de fierul scutului. Deşi prins în dansul sălbatic al luptei, Xerxes fu surprins să descopere cum era să te angajezi într-o luptă cu o femeie. Acolo unde un bărbat ar fi răspuns cu rezistenţă şi şi-ar fi menţinut poziţia, ea ceda şi îl lăsa pur şi simplu să se prăbuşească sub propria forţă. Asta îl făcu să-şi folosească puterea mai atent şi s-o înlocuiască cu meşteşug.

E chiar mai distractiv să te lupţi cu o femeie, se gândi Xerxes.

Ca şi a lui, pielea Morei strălucea de sudoare, de la frunte până la coapsele care se întrezăreau la anumite mişcări prin tăieturile pantalonilor, făcându-le pe femeile din mulţime să suspine scandalizate, de fiecare dată. Părul i se desprinsese din cocul strâns pe care Madhara i-l

împletise cu atâta artă şi acum îi acoperea umerii, ca un văl dens şi creţ.

În cele din urmă, rezistenţa ei se dovedi a nu fi pe măsura Regelui, care o încolţi şi începu să-i împingă în jos sabia cu a lui. Mora simţea că nu mai rezistă mult, dar cumva reuşi să se furişeze ca un şarpe afară din strânsoare, pe sub braţul bărbatului. Imediat ce făcu această mişcare, o săgeată o lovi în şale. Ricoşă din pielea groasă a corsetului şi îi căzu la picioare. Fără să-şi dea seama ce s-a întâmplat, Mora simţi lovitura şi îl privi surprinsă pe Xerxes.

A înnebunit? De ce dracu' m-a lovit pe la spate? Doar nu e ca şi cum…

Nu apucă să-şi termine gândul, că o altă săgeată atinse razant creştetul Regelui, când el se aplecă. Văzuse săgeata care ricoşase din trupul Morei şi încerca să o ridice. Din fericire pentru el, gestul îl făcu pe arcaş să rateze din nou. Nu-i trebui lui Xerxes decât o fracţiune de secundă ca să priceapă ce se întâmpla, aşa că o înşfăcă pe Mora şi îşi folosi scutul ca să se apere amândoi.

— Memucan! *Memucaaan!*

Era o disperare în vocea lui pe care mulţimea nu o înţelegea. Oamenii nu realizau ce se întâmplă, de ce se oprise spectacolul atât de abrupt. Toţi în afară de Admantha murmurau nedumeriţi.

Când o nouă săgeată ricoşă din scutul lui, Mora înţelese şi ea, în sfârşit, ce se întâmpla. Îşi ridică propriul scut, încercând să-şi acopere capul, şi se răsuci în aşa fel încât ajunse spate în spate cu Regele. Memucan veni alergând.

— Stăpâne, ce…

Întrebarea lui rămase neterminată, pentru că atunci carnea îi fu sfâşiată de o săgeată care îi străpunse pieptul. Horcăi şi căzu la pământ. Femeile începură să urle de groază, iar bărbaţii săriră în picioare, dorindu-şi să

intervină cumva, dar neştiind exact ce se întâmplă.

Dintr-odată, un urlet de agonie sfâşie zarva şi un trup căzu greu în ţărâna de la picioarele turnului. Era arcaşul pe care Admantha îl plătise ca să-i ucidă pe Rege şi pe Regină. Fusese înjunghiat de moarte şi împins tocmai de sus. Imediat după ce căzuse prima săgeată, Akhan observase de unde venea. Nevăzut, urcase în turn şi îl lovise din spate pe arcaş, chiar când acesta din urmă îl ţintea din nou pe Rege. Apoi îl împinsese pe bărbat peste balustrada balconului, ca să se asigure că nu avea să supravieţuiască.

Mulţi alergară spre bărbatul căzut. Unii doar se ridicară de pe locurile lor, încercând să vadă ce se petrecea. Un singur om nu se clintea. Era Admantha. El nu trebuia să se ridice ca să ştie cine era mortul. Ştia că dăduse greş din nou. Lipsa lui de reacţie nu trecu, însă, neobservată. Akhan nu părăsise balconul arcaşului şi încerca să detecteze orice gest care putea părea nelalocul lui. Îi fu destul de simplu să remarce un om nemişcat în mijlocul unei mulţimi agitate. Îşi întipări asta în minte şi începu să coboare din turn.

Pe câmp, de îndată ce înţeleseră că pericolul trecuse, Mora şi Xerxes alergară la Memucan. Trăia încă, pentru că săgeata pătrunsese doar sub omoplat, fără să rănească vreun organ vital. Xerxes îi chemă pe scutieri ca să-l ajute să care rănitul în Palat. Îl duseră direct în apartamentele regale, urmaţi îndeaproape de Mora.

Băieţii îl aşezară cu grijă pe podeaua de marmură, pe un covor moale, şi plecară.

— Trebuie să-l ducem la un doctor bun, spuse Mora.

— Avem cei mai buni doctori aici, la Palat. Ei vor şti ce trebuie făcut.

— Nu, trebuie să-l ducem la un spital. A pierdut mult sânge şi are nevoie de o operaţie şi de transfuzie.

Văzând privirea albă din ochii lui Xerxes, Mora

adăugă:

— N-avem timp de explicaţii. *Trebuie* să facem asta! Îl luăm cu noi.

— Îl luăm? Ce vrei să spui? Să-l luăm în timpul tău?

— Da. E singura lui şansă de supravieţuire. Inima încă îi pompează sânge în vene, dar în curând nu va mai avea mare lucru de pompat.

CAPITOLUL 21

Înapoi în laborator, Alex căzu în genunchi.

— Ce mama dracului e *asta*? Întâi aduci oameni din trecut care ajung să moară aici, iar acum îi aduci gata morţi? Ai înnebunit, în paştele mă-sii?

— Nu avem timp şi nu e mort. Trebuie să-i fac rost de un chirurg, spuse Mora, în vreme ce Xerxes aşeza trupul inert al lui Memucan pe o masă de laborator.

— Şi o să intri pur şi simplu la Urgenţă cu un bărbat îmbrăcat aşa şi căruia îi iese o săgeată din spinare? Fără acte, fără nimic? Pur şi simplu?

— Nu, n-o să fac aşa ceva. O să sun pe cineva care o să se ocupe de asta. Îţi aduci aminte că am lucrat la un film cu mafioţi? Ei, mereu îmi fac documentarea. Dacă pot, o fac chiar de la sursă.

Ochii lui Alex se făcuseră cât cepele. Mora zâmbi:

— O să-ţi spun doar că acum sunt amică cu familia Saldini. Ei îşi au propriul chirurg; practic, au nevoie de un doctor *în* casă, nu doar *de* casă, având în vedere domeniul lor de activitate.

Le făcu cu ochiul lui Alex şi lui Xerxes şi ieşi cu telefonul la ureche şi ţigara în mână.

— Bună, Jimmy. Fii atent, doctorul tău poate să mă ajute cu ceva? Un prieten deal meu a avut un accident şi nu pot să-l duc la spital, ştii cum e…

Alex nu mai auzea continuarea conversaţiei. Se întoarse spre Xerxes.

— Acum ce s-a mai întâmplat?

— Cineva a încercat să ne omoare pe amândoi. Au tras mai multe săgeţi şi una dintre ele l-a lovit pe Memucan.

— Văd că o aperi exemplar!

Alex era furios.

— Am adus-o înapoi nevătămată, nu?

Xerxes începea şi el să-şi piardă răbdarea.

— Ascultă, Alex, aşa cum am mai spus, tot ce-mi doresc este ca ea să fie vie şi nevătămată. Dar şi Mora trebuie să mă lase s-o apăr, să am grijă de ea, aşa cum un bărbat ar trebui să facă pentru femeia pe care…

— Îi *iubesc* pe Saldini!

Mora se întorsese.

— Jimmy mi-a spus că chirurgul va ajunge aici cam în jumătate de oră. Trebuie să ne asigurăm că lui Memucan nu-i scade temperatura până atunci, spuse ea, şi acoperi rănitul cu o pătură.

— Ce o să-i zici când o să înceapă să pună întrebări?

— Alex, e inconştient acum, iar după aceea va fi sedat. Nu vor fi întrebări. Cel puţin nu din partea lui. Dar când ne întoarcem în Susa, o să am eu nişte întrebări de pus.

Doctorul ajunse mai repede decât se aşteptau. Avea o trusă chirurgicală completă şi o geantă frigorifică în care erau mai multe pungi cu sânge din toate grupele. Era plătit să nu pună întrebări cu voce tare; totuşi nu putu să nu se întrebe ce fel de şaradă era asta la care asista fără voie. Erau trei oameni îmbrăcaţi în costume de epocă, iar unul dintre ei avea o săgeată artizanală înfiptă în spate. Asta nu semăna deloc cu obişnuitele urme de glonţ şi de cuţit pe care era chemat să le rezolve. Oftă şi îşi împinse gândul undeva în străfundul minţii. În fond, lipsa curiozităţii era cea care îi plătea facturile.

Testă grupa de sânge a lui Memucan şi începu să-i hrănească venele cu sânge proaspăt. Rana era adâncă, ceea ce provocase o hemoragie puternică, dar era reparabilă. Medicul se apucă de treabă, sub privirea şocată a lui Xerxes. Mora îl trase delicat pe persan afară din cameră şi îl duse în biroul lui Alex. Îl forţă să se aşeze pe un scaun, îngenunche în faţa lui şi îi luă mâinile într-ale ei.

— Ascultă-mă, ştiu că zilele din urmă au fost primele din viaţa ta de adult când ai simţit că nu controlezi nimic. Înţeleg şi respect asta. Aş vrea să-ţi pot spune că totul va reveni la ce era. Dar nu pot. Nici eu nu deţin controlul şi asta mă cam sperie, pentru că sunt învăţată să-mi mân singură caii. Nu putem decât să sperăm că totul va fi bine. Pentru fiecare dintre noi. Sau pentru amândoi. Şi Memucan va fi bine. Am încredere în doctorul pe care l-ai văzut. A adus atâţia oameni înapoi dintre morţi, încât ar trebui să i se spună Vrăjitorul sau ceva.

Xerxes o privi lung şi nu spuse nimic.

— Ce e? Am zis ce nu trebuia?

— Uneori e înspăimântător.

— Ce anume?

Tăcu preţ de câteva clipe. Apoi spuse:

— Singura persoană care putea vedea în mine era mama. Când eram copil şi, mai târziu, un tânăr bărbat, îmi era imposibil să o mint. Sau să-i ascund ceva. Vedea prin mine. În orice clipă, ştia ce simt şi ce gândesc. Mereu am crezut că e singura persoană din lume care poate să facă asta. Până acum. Asta e înspăimântător.

Aproape că mă simt ca şi cum cineva ar trăi în mintea mea.

Mora râse şi se aşeză pe birou. Îşi aprinse o ţigară şi îl privi uşor amuzată.

— Nu trăiesc în mintea ta. Dar m-am obişnuit să fiu atentă la oamenii din apropierea mea. Uneori, mai atentă chiar decât la mine. Sunt obişnuită să privesc în afară. Tu, în schimb, ai obiceiul de a privi înăuntru. Mereu te gândeşti la o groază de lucruri şi ai fost învăţat că, rege fiind, nu e treaba ta să te prinzi ce gândeşte toată lumea, în afară de cazul în care are legătură cu Imperiul. Ai fost *antrenat* să nu-ţi pese de sentimentele oamenilor. Te-ai însurat cu o femeie pentru că era pradă de război, în pana mea!

Xerxes râse.

— Niciodată nu m-am gândit la Vashti ca la o pradă, dar e un punct de vedere interesant.

Îşi petrecură noaptea la laborator, verificând, pe rând, starea lui Memucan. Alex plecase acasă înainte ca operaţia să se termine, iar ei doi rămăseseră acolo, să-l îngrijească pe rănit. Medicul îi lăsase Morei mai multe doze de sedativ pe care să le folosească pentru ca Memucan să nu aibă dureri şi să doarmă liniştit până când aveau să se întoarcă în Susa.

Dimineaţa, cei doi folosiră baia laboratorului ca să se împrospăteze, iar Mora ieşi după croissante şi cafea. Când reveni şi Alex, toţi trei se aşezară să ia micul dejun astfel încropit.

— Deci, ce aveţi de gând să faceţi acum? întrebă Alex.

— Trebuie să aflu, odată pentru totdeauna, cine se află în spatele acestor lucruri.

Oricine ar fi, e limpede că e chitit să mă omoare cât mai repede şi nu se va da în lături de la nimic. Probabil că ne-a întors împotrivă una din gărzi, de vreme ce săgeţile veneau dinspre un turn de pază. Dar trebuie să aflu cine a dat ordinul.

Mora oftă.

— Am o bănuială… Va trebui s-o verific atunci când ne întoarcem.

* * *

La Palat, Mora îi dădu instrucţiuni clare Madharei în privinţa îngrijirilor pe care trebuia să le acorde rănii lui Memucan. Nu mai erau necesare sedativele, aşa că îl lăsară să se recupereze treptat. Când se răspândi vestea că Regele şi Regina s-au trezit, Akhan veni să-i vadă.

— Stăpâne, Regina mea… Am tot încercat să vă găsesc după atac. Aş fi vrut să vă fi găsit mai repede. Trebuie neapărat să vă spun ceva: am observat un lucru

ciudat după ce l-am doborât pe arcaşul care încerca să vă ucidă.

Mora fugi la Akhan şi îl îmbrăţişă strâns şi îndelung.

— Îţi mulţumim atât de mult! Ne-ai salvat viaţa, ştii asta, nu?

Cuvintele şi izbucnirea de afecţiune din partea Morei îl făcură pe uriaş să se emoţioneze, aşa că nu putu decât să-şi coboare, timid, privirea.

— Era singurul lucru pe care îl puteam face… Din păcate, nu l-am întrebat pe arcaş cine l-a pus să facă asta. Nu aveam în gând decât să-l împiedic să mai tragă o săgeată. Totuşi, am observat ceva după aceea. Un singur om a rămas aşezat la locul lui, fără să se clintească. Acel om este Prinţul Admantha.

Ţi-am spus eu? se putea citi pe faţa Morei, atunci când se întoarse spre Xerxes.

— Într-adevăr?

În vocea Regelui clocotea furia.

— Admantha? Ar trebui să pun să fie spânzurat. Sau mai rău.

— Şi să faci ca tot restul Consiliului să te urască şi să comploteze la înlăturarea ta pentru că eşti un rege despotic? Nu ai nicio dovadă.

Lui Xerxes nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Desigur, nu te aştepţi să stau şi să nu fac nimic. Nu din nou. Uite unde am ajuns…

— Nu. De data asta *noi* vom avea asul în mânecă. Sau în ureche, dacă vrei. Avem nevoie de un spion în odăile lui Admantha.

Akhan credea că pricepe încotro bate regina.

— Avem câteva fete tinere şi foarte frumoase în harem, aduse din teritoriile cucerite. Poate că Regele va fi îndeajuns de generos încât să o ofere pe una dintre ele în dar prinţului. Ea ar putea fi spionul nostru, spuse, cu un zâmbet ştrengăresc.

— Nu! sări Mora, înainte ca Xerxes să apuce să deschidă gura.

— De ce nu? întrebară la unison cei doi bărbaţi surprinşi.

— În primul rând, pentru că nu-mi place ideea de a oferi femeile ca pe bomboane. Apoi, cum dracu' poţi să ai încredere să pui o fătucă să-l spioneze pe Admantha? Chiar te aştepţi să-ţi fie loială ţie, Xerxes, omului care a transformat-o într-o sclavă de harem? Adică… pe bune?

Încurcat, Akhan tăcu.

— Şi atunci? Pe cine sugerezi să folosim ca spion? întrebă Xerxes.

— Va trebui să discut cu Madhara ca să mă hotărăsc, dar cred cu tărie că ea va fi în măsură să ne recomande un servitor sau o servitoare de încredere. Cineva care va şti să se facă indispensabil prinţului. Care va deveni mâna lui dreaptă şi urechile noastre.

* * *

Mora avu o discuţie extrem de interesantă cu Madhara. O aşeză lângă ea, luară împreună sorbeturi şi ceru să fie pusă la curent cu toate bârfele care circulau la Palat în legătură cu Prinţul Admantha. La început stingheră – cum putea să stea jos lângă Regină şi să bârfească aşa cum ar face-o cu prietenele ei? –, Madhara îi spuse Morei că prinţul era disperat după putere şi bani şi că refuzase sistematic orice potenţială mireasă care îi fusese prezentată, pentru că nu voia să fie abătut de la unica lui ţintă: aceea de a câştiga tot mai multă putere, de a se apropia tot mai mult de Rege. Sau de Tron. Exista, însă, un singur lucru care îl încetinea în drumul său: o suferinţă a oaselor. Evita pe cât posibil să călărească şi să se antreneze pentru luptă.

Oricare dintre aceste îndeletniciri pe care curtenii le găseau plăcute erau extrem de dureroase pentru el. Chiar şi efortul minim de a sta în picioare timp de câteva ore în

Sala de Consiliu aducea după sine zile de agonie.

— Despre ce fel de durere vorbeşti, Madhara?

— Din câte am auzit, Stăpână, e vorba de spinarea lui. Atunci când îl loveşte, nu poate nici să se aplece, nici măcar să meargă, aşa de rău îl doare.

Aş vrea să-i pot aduce un chiropractician drept spion, se gândi Mora.

Madhara continuă:

— Tatăl meu avea acelaşi neajuns, odihnească-se în pace, dar norocul lui era că sora mea, Sholeh, îl îngrijea mereu.

Ochii Morei se aprinseră.

— Sora ta? Cum adică?

— Păi, ştie să aline durerea de oase. Apasă, trage şi împinge şi e ca şi cum ar lua suferinţa cu mâna.

— Unde e sora ta?

— Aici, la Palat. E spălătoreasă.

Morei îi venea să ţopăie de bucurie.

— Nu i-ar plăcea să devină slujnica unui prinţ?

Madhara o privi, neîncrezătoare.

— Madhara, o să fiu cinstită cu tine. Am nevoie să aduc pe cineva în preajma Prinţului Admantha. Cât se poate de aproape. Cineva care să-l spioneze şi apoi să vină să-mi spună totul. Am motive să cred că prinţul unelteşte să-l omoare pe Rege.

Şi că se ocupă cu asta de ceva vreme, împreună cu Artabanus. Cel din urmă a dispărut, dar nu înseamnă decât că Admantha e şi mai îndârjit acum. Dacă aş reuşi s-o pun pe sora ta să lucreze pentru prinţ, dar să-şi ţină ochii larg deschişi şi urechile pâlnie în vreme ce-i îngrijeşte spatele, ar fi perfect. De fapt, ar trebui să-ţi povestească ţie, ca eu şi ea să nu fim văzute împreună. Nu vreau ca Admantha să bănuiască ceva. Dar trebuie să fiu sigură că pot avea încredere în Sholeh aşa cum am în tine.

— Stăpână, suntem la fel. Mă pun chezaşă pentru ea.

— Bun. Uite cum vom face…

** * **

Ceva mai târziu, Mora intră în odăile Regelui. Strălucea.

— Dragul meu *soţ*, ştiai că unul dintre prinţii tăi are spinarea praf?

— Ah?

— Da. Bietul prinţ Admantha face eforturi supraomeneşti să stea în picioare la Consiliu ore în şir. După care abia se mai poate mişca. Tocmai de aceea cred că ar trebui să găseşti un pretext ca să convoci Consiliul cât de curând posibil.

Xerxes o privi circumspect şi uşor dezamăgit.

— *Asta* e soluţia ta? Să-l torturăm pe Admantha obligându-l să stea în Consiliu?

Mora râse.

— Deloc. Va suferi atât de mult, încât te vei simţi vinovat că l-ai supus la un asemenea chin şi îi vei trimite o slujnică. Una care ştie cum să-i aline durerea din oase. Ştiu tocmai femeia potrivită. E şi o foarte bună ascultătoare. Şi, cel mai important, e sora Madharei.

Fu rândul lui Xerxes să râdă. O luă în braţe pe Mora şi o sărută pe frunte.

— E bine că lupţi *pentru* mine, nu *împotriva* mea.

După asta, Mora mersese să vadă ce face Memucan.

— Te-ai trezit, spuse, dăruindu-i un zâmbet cald bărbatului care zăcea pe laviţă.

— Da, Regina mea.

Vocea lui, de obicei puternică, era acum slabă şi ezitantă.

— Nu încerca să vorbeşti, Memucan. Odihneşte-te şi întremează-te. Am nevoie să fii din nou pe picioare, încă nu l-am învins pe Rege în luptă. Am fost întrerupţi de idiotul care ne-a atacat. Deci trebuie să reluăm întrecerea.

Rănitul încremeni. Privirea oripilată din ochii lui o făcu pe Mora să râdă cu poftă.

— Glumesc, Memucan. Poate că nu-l voi învinge. Dar am nevoie de tine sănătos, orice ar fi, bine? Şi eu, şi Regele, aşa că apucă-te de treabă.

— Regina are dreptate, să ştii.

Vocea lui Xerxes, venită din spatele ei, o făcu pe Mora să tresară.

Tare mi-aş dori să existe mai multe uşi pe aici.

— Stăpâne, vă cer iertare, dar nu mă pot ridica să vă întâmpin cum se cuvine.

Nici măcar nu-mi mai amintesc ce s-a întâmplat după ce am fost lovit.

Slavă Domnului! îşi spuse Mora.

— Te-a îngrijit unul dintre cei mai buni vindecători din lume. Ne-a încredinţat că vei fi bine.

— Ştiţi cine a făcut asta?

— Trebuie să găsim dovezi. Dar avem bănuielile noastre, răspunse Regele şi le făcu semn servitorilor să plece.

De îndată ce rămaseră singuri cu Şeful Gărzilor, vorbi din nou:

— Memucan, lucrurile sunt foarte grave. Se pare că omul din spatele întregii poveşti este nimeni altul decât Admantha.

— Ce?!

Uitând de etichetă şi, mai ales, de propriile răni, Memucan puse frust întrebarea şi încercă să se ridice. Durerea ascuţită însă îl făcu să se strâmbe şi să se aşeze la loc.

— E adevărat, confirmă Mora.

Apoi îi spuse, pe scurt, ceea ce ştiau până la acel moment şi care le era planul.

Lui Memucan pur şi simplu nu-i venea să creadă că

bărbatul care stătuse lângă el la întrecere, atât de calm şi de liniştit, era de fapt creierul din spatele încercării de a-i ucide pe Rege şi Regină. Omul care îl sfătuia pe Rege în Consiliu. Omul care jurase credinţă Regelui. Omul care…

—… dar trebuie să te prefaci că totul este bine, Memucan, îl avertiză Mora. Nu trebuie să bănuiască nimic, altfel tot planul nostru se duce de râpă.

Omul încuviinţă, privind în gol la peretele din faţa lui. Simţea că întreaga lui lume – una clădită pe o temelie puternică de onoare şi loialitate – se prăbuşeşte încet.

CAPITOLUL 22

Membrii Consiliului şuşoteau între ei, întrebându-se de ce îi convocase Regele aşa, din scurt. Ce putea fi atât de important încât trebuia să se întâlnească neîntârziat?

Întrebările lor aveau să primească răspuns curând: Regele şi Regina intrară în Sala Consiliului şi îşi ocupară locurile.

Xerxes aşteptă ca zumzetul să se stingă şi apoi spuse:

— A trecut ceva vreme de când nu am mai verificat cheltuielile Palatului împreună cu voi. Ştiu că de obicei fac asta singur; citesc listele aduse de scribi şi pun adnotări. Dar în ultima vreme am observat mai multe nepotriviri şi îmi doresc mult să aflu părerea voastră.

Se opri şi le aşteptă reacţia.

Membrii Consiliului nu ştiau ce să creadă. Oare Regele glumea? Credeau că au fost chemaţi să li se comunice începerea unui război sau ceva asemănător, când colo fuseseră chemaţi de urgenţă ca să vorbească despre o turmă în plus care nu apărea în pergamente? Nu îndrăzneau să-l întrebe pe Rege dacă vorbeşte serios, dar pe feţele lor uimirea se vedea de la o poştă.

Xerxes răspunse întrebării nerostite:

— Ştiu, vă întrebaţi de ce v-am chemat pentru o chestiune atât de măruntă. Deşi nu pare, însă, este ceva extrem de important. Vorbim mereu despre visteria Imperiului. Iar asta este bine. Dar cum putem îmbunătăţi situaţia generală dacă nu începând cu micile detalii? La aritmetică oare nu este greşit rezultatul final dacă nu suntem atenţi la un mic simbol? Oare nu se duce de râpă întreaga socoteală din cauza unei greşeli minuscule, aparent nesemnificative? De asta vă cer să lucrăm împreună azi şi să corectăm toate greşelile din scripte.

Ignorând privirile uluite ale bărbaţilor, cu un gest, Xerxes invită un aprod să înceapă citirea pergamentelor.

De fiecare dată când ceva nu suna cum trebuie, îl oprea şi discuta chestiunea cu Consiliul.

Trecură mai bine de două ore şi Mora îl observa atent, dar discret, pe Admantha.

Acesta îşi tot muta greutatea de pe un picior pe altul, ba chiar făcu câţiva paşi prin sală. Totuşi, pe măsură ce trecea timpul, faţa începu să i se schimonosească, în vreme ce durerea din şira spinării devenea tot mai ascuţită.

Femeia îşi ascunse un zâmbet şi se concentră la ce citea aprodul. Mai aveau de trecut prin foarte multe cifre. Cum era unul dintre principalii membri ai Consiliului, Admantha nu putea cere voie să plece. Până la finalul discuţiilor, urma să fie cuprins de dureri vecine cu agonia. Sholeh avea să devină îngerul lui păzitor.

* * *

— Stăpâne, a fost o zi obositoare pentru toţi membrii Consiliului. De ce nu le oferiţi un banchet, ca să se desfete şi să sărbătorească faptul că toate greşelile au fost îndreptate, ba chiar visteria palatului a ieşit pe plus? întrebă Mora, chiar la finalul Consiliului, cu voce destul de ridicată cât să audă toată lumea.

— Regina mea, este o idee excelentă, spuse Xerxes şi îi aduse mâna la buze.

Apoi se adresă Consiliului:

— În seara asta, Regina şi cu mine vă invităm pe toţi la un ospăţ. Am muncit mult azi şi meritătm să sărbătorim.

Admantha era palid ca moartea, iar încheieturile degetelor i se albiseră de cât strânsese balustrada lojei sale. În vreme ce toată lumea se îndrepta spre uşă, el se apropie de Xerxes şi Mora şi mormăi cu un glas din care răzbătea durerea:

— Stăpâne, Regina mea, mă tem că nu voi putea să mă alătur Măriilor voastre la această sărbătoare.

— Prinţe, ce anume pe lumea asta te-ar putea face să-ţi refuzi regele? întrebă Xerxes, încruntat.

După o scurtă ezitare, Admantha răspunse:

— Stăpâne, nu… nu mă simt bine. Încerc să nu răspândesc vorba, dar trebuie să vă spun, ca să nu credeţi că sunt rău intenţionat sau nesupus. Spatele meu este bolnav. Iar acum mă face să plătesc pentru că am stat multe ore în picioare acolo, în Consiliu. Vă implor, nu gândiţi rău despre mine, dar îmi este pur şi simplu imposibil să vin la banchet.

— Înţeleg. Eşti învoit, atunci. Nu ţi-am ştiut beteşugul, regret că te simţi rău.

Xerxes îl salută, apoi îi făcu semn Morei să iasă din sala de Consiliu şi o urmă, ţinând-o de talie.

Iar Oscarul merge la Xerxes, Rege al Tuturor Lumilor, pentru rolul principal în „Cum să zdrobeşti vertebrele lui Admantha”, gândi Mora, în vreme ce se străduia să nu izbucnească în râs.

Mai târziu, în acea seară, pe când Curtea se pregătea de ospăţ, Sholeh intră în odăile lui Admantha aducând în mână o scrisoare de la Rege. Xerxes scrisese:

Prinţe,

Mă simt răspunzător pentru că te-am silit să stai în picioare vreme de multe ore astăzi în Sala de Consiliu şi ţi-am înrăutăţit beteşugul. E adevărat, nu am ştiut de el. Totuşi, ca o dovadă a aprecierii ce ţi-o port, te rog să accepţi slujnica ce ţi-o trimit.

Mi s-a spus că este o adevărată vindecătoare şi că mâinile ei au puterea de a înlătura durerea ca prin farmec. Sper că asta va ajuta la însănătoşirea ta.

Xerxes, Rege al Tuturor Lumilor

La început agasat – Admantha nu suporta să aibă pe nimeni în preajmă când era bolnav – prinţul acceptă în cele din urmă serviciile lui Sholeh. Femeia îl puse să se întindă pe burtă şi începu să lucreze pe coloana lui îndurerată. O

oră mai târziu, Admantha deja se simţea mai bine. Îi ceru femeii să devină slujnica lui, doar a lui.

Vindecătoarea lui. Aşa cum fusese instruită, Sholeh îi mulţumi pentru onoarea pe care i-o făcea şi acceptă. Rotiţele din planul Morei se puneau în mişcare.

* * *

La ospăţ, Xerxes şi Mora erau aşezaţi unul lângă celălalt, sorbeau vin din cupele lor de aur şi făceau conversaţie cu mesenii. Oricât de mult le lipsea Memucan, ştiau că omul avea nevoie să-şi recapete forţele. Regele şi Regina mai aveau foarte puţin până când trebuia să meargă înapoi în L.A., dar era musai să ştie dacă planul lor funcţionase. Printre zâmbete politicoase şi schimburi de fraze superficiale cu vecinii de la masă, Mora o căuta din ochi pe Madhara, prin sala de ospeţe. Din când în când, Xerxes o privea întrebător şi, ori de câte ori ochii lor se întâlneau, ea îi făcea semn că nu. Nu, servitoarea încă nu apăruse. Chiar când se pregăteau să părăsească banchetul şi să meargă în odăile regale, Madhara se ivi din spatele unei coloane.

Aşteptă ca privirea Morei s-o găsească, apoi îi zâmbi şi dădu din cap. Reuşiseră.

Acum aveau un spion în imediata vecinătate a lui Admantha.

CAPITOLUL 23

În drum spre casa Morei, cei doi rămaseră tăcuţi o vreme, încercând să-şi dea seama cum ar putea folosi puterea proaspăt dobândită asupra prinţului uneltitor.

Xerxes fu cel care rupse tăcerea:

— Ştii, mă gândeam… Acel biet idiot, Artabanus, era înspăimântat de ideea că suntem zei. Chiar eu însumi te credeam vrăjitoare la început. Ce ar fi dacă ai folosi vrăjitoria şi ca să-l sperii pe Admantha?

— Cum adică vrăjitoria? Vrei să-l transform pe nemernic în şoarece sau ceva?

Îmi pare rău, dar nu pot să fac asta. Aş putea, totuşi, să-i dau un şut magic în boaşele princiare dacă mă mai calcă mult pe nervi!

Cuvintele care ieşiră de pe buzele Morei erau într-o asemenea antiteză cu înfăţişarea ei feminină, încât Xerxes izbucni în râs.

— Nici nu m-aş fi aşteptat la mai puţin. Dar ştii ce vreau să spun. Ce ar fi dacă, prin mijloace pe care alţii le-ar crede vrăjitorie, l-am face să mărturisească uneltirea şi ne-ar da şi numele complicilor săi? Atunci aş avea un temei să-l pedepsesc şi să scap odată de şarpele ăsta veninos din Palat.

— Asta am putea face, dar, totuşi, avem nevoie de ceva de la care să putem porni. Ai puţină răbdare ca Sholeh să ne dea măcar câteva frânturi de informaţie, iar apoi voi putea începe să-mi prepar fiertura vrăjitorească pentru Admantha. N-ar trebui să avem mult de aşteptat. Din câte am înţeles, e nerăbdător să te vadă dispărut din calea lui. Şi pe mine la fel, dacă stau să mă gândesc. În acest moment, mă vede ca pe scorpia care i-a dat deja de două ori planurile peste cap.

— *Scorpia*?

Xerxes credea că nu a auzit bine.

Mora râse şi îşi adună gândurile ca să-i predea încă o lecţie de argou modern Regelui Tuturor Lumilor.

* * *

Noaptea se aşternea peste Los Angeles. Regele persan şi americanca stăteau în livingul ei, cuibăriţi pe canapea, ca un cuplu obişnuit. Doar că nu erau nici un cuplu, nici obişnuiţi.

— Ştii, mă tot întreb cum am ajuns aici, spuse Xerxes, mângâind absent braţul Morei.

— Păi… simplu. Eu m-am bazat pe creierul lui Alex, el s-a bazat pe tehnologia modernă şi cu toţii ne-am dus pe copcă.

El chicoti.

— Nu, nu la asta mă refeream. Cum am ajuns… *aici*. Stau cu tine aici, aşa cum aş sta cu femeia *mea*, doar că nu am avut niciodată parte de acest fel de intimitate cu nicio femeie cu care am fost *intim*.

Mora zâmbi şi se lipi de el.

— Poate că nu ţi-ai acordat niciodată timp să-ţi cunoşti femeile cu adevărat. Cine ştie? Poate că ar fi ajuns să-ţi devină cele mai bune prietene. Dar tu te-ai însurat cu prada de război, nu mai ştii?

El dădu din cap, zâmbind.

— Nu o să-mi dai pace niciodată cu asta, aşa-i?

— Nţţ.

— Şi ce e prostia asta despre prietenia cu o femeie?

— Nu e o prostie. Uite, eu şi Alex, de exemplu…

— Hai, lasă, am văzut eu cum se uită la tine…

— Mănânci rahat şi o ştii şi tu. Alex mă iubeşte. Eu îl iubesc. Dar niciodată nu am văzut unul în celălalt altceva decât un bun, cel mai bun prieten. Şi-ar da viaţa ca s-o salveze pe a mea şi eu aş face la fel pentru el, dar asta nu înseamnă că i-aş trage-o.

Ieşim împreună, stăm de vorbă, ne îmbătăm, îmi povesteşte despre nefericirile lui şi eu despre ale mele.

Chiar suntem prieteni, Xerxes. Prieteni.

— Ai dreptate. N-aş putea niciodată să-i vorbesc soţiei mele despre chestiuni de inimă. Chiar dacă ar fi din trecut.

— Ai iubit vreodată o femeie, Xerxes? Nu s-o doreşti, nu s-o vrei. S-o *iubeşti*. Să ai sentimentul ăla aparte atunci când o priveşti pe *ea*. Ca şi cum te-ai scufunda şi ea ar fi singurul pai de care te poţi agăţa ca să faci diferenţa între viaţă şi moarte. Ca şi cum ea ar fi cea care te poate izbăvi sau pierde. Ca şi cum nu a existat nimic înainte de ea, iar ce ar putea veni după dispariţia ei te înspăimântă.

Cred că asta simt acum, gândi el. Îşi drese glasul şi vorbi:

— Nu, nu cred că am simţit asta. Am fost învăţat că femeile există fie pentru distracţie, fie ca să ne poarte în pântece fiii. Nu am pus niciodată la îndoială această învăţătură. Probabil că n-am avut timp să fac asta.

— Pentru distracţie *sau* ca să vă poarte fiii? De ce nu ambele? OK, nu răspunde la asta. Hai să le luăm pe rând. Femeia care a încercat să te înjunghie, concubina…

— Avishan?

— Wow, tot e bine că i-ai reţinut numele, se strâmbă Mora. Da, Avishan. Ai iubito?

— Cred… cred că nu.

— Dar ce ai simţit pentru ea?

— Era o femeie frumoasă, avea un trup minunat… Femeile din harem o învăţaseră tot ce trebuia să ştie ca să aducă plăcere unui bărbat. Mă bucura compania ei, avea o voce plăcută, era o dansatoare talentată… dar nu, nu cred că am iubit-o.

— Şi Vashti? OK, n-o să mai spun despre ea că era pradă de război, zâmbi Mora.

Ce sentimente aveai pentru ea? În fond, era soţia ta.

— Ţi-am mai spus: era educată, vorbea bine, era o femeie frumoasă, începusem să ţin la ea, dar…

— Dar nu ţineai la ea destul cât să n-o repudiezi.

— Asta scria în Protocol. Nu mi-a fost uşor s-o fac, să ştii.

Mora ridică din umeri.

— Poate… Oricum, am o veste pentru tine.

— Ce?

— Dacă îmi amintesc corect, sunt soţia ta. Fie şi numai formal. Şi tocmai mi-ai povestit lucruri despre care cred că se potrivesc foarte bine într-o conversaţie purtată de doi prieteni foarte buni. Deci, ce să vezi? Chiar se poate, până la urmă, să fii foarte bun prieten cu o femeie.

— Ia, stai aşa… E adevărat că eşti soţia mea, dar…

— Dar nu sunt şi femeia ta?

— Păi…

Xerxes era confuz. I se întâmpla des în ultima vreme şi nu era deloc plăcut. Era adevărat, Mora era soţia lui. Sentimentele lui pentru ea deveniseră tot mai puternice, dar nu o putea privi ca pe femeia lui. Oare putea? Niciodată nu încercaseră să… Un lucru era sigur: avea o manieră de a-l face să se deschidă ca nimeni altcineva.

Oare de ce mă străduiesc atât să privesc în el? E un defect profesional sau ceva mai mult? De ce dracu' m-ar interesa ce părere are un rege antic despre ceva? Of, idioato, nu te mai minţi, eşti îndrăgostită până peste cap şi, oricât ai încerca s-o negi, evidenţa te loveşte peste ochi.

— Ascultă, tot vinul ăla de la banchet a început să mi se urce la cap. Nu crezi că ar trebui să considerăm încheiată această seară şi să vorbim mâine, când vom avea mintea mai limpede? întrebă Xerxes.

Ea încuviinţă din cap. El o sărută de noapte bună, o strânse mai tare în braţe şi aţipi. Dintr-odată, Mora fu complet trează. Sărutul de noapte bună al lui Xerxes îi aterizase pe buze. Iar senzaţia fusese atât de naturală, încât o înfiorase. Zâmbi în sinea ei şi îşi cuibări capul pe braţul lui.

Ce dracu’ fac?

La Palatul regal din Susa, Prinţul Admantha se plimba prin grădină. Zâmbea şi se bucura de soare, de parfumul florilor şi de ciripitul nenumăratelor păsări care îşi aveau cuiburile în copaci. Simţea că a renăscut. Noua lui slujnică, Sholeh, făcuse minuni cu oasele lui îndurerate. Niciodată nu găsise un leac atât de eficient pentru spinarea lui beteagă. Şi încercase tot ce aveau spiţerii de oferit. Spatele îl durea mereu, orice ar fi făcut. Dar mâinile acestei femei erau fermecate. Era şi o prezenţă plăcută. Tăcută, umilă, mereu atentă doar la ce avea de făcut. Nu semăna cu ceilalţi servitori, mereu curioşi şi iscoditori. Era minunată. De fapt, chiar îi ceruse să vină în odaia lui seară de seară şi să-i aline bietele oase chinuite. Îi lua durerea şi îl ajuta să se odihnească mai bine. Acum avea mai multă energie ca să se concentreze pe principalul lui ţel: tronul Persiei. Şi, după un somn bun de noapte, chiar ticluise un nou plan: Regele avea să sufere un teribil accident de călărie. Xerxes iubea caii şi îi plăcea să se ia la întrecere cu curtenii săi. Desigur, era un călăreţ experimentat şi antrenat. Dar accidente se pot întâmpla oricui. Până la urmă, în curse mor începătorii şi maeştrii, nu? Admantha râse de unul singur şi se aşează pe o bancă.

Avea să petreacă o zi de relaxare.

CAPITOLUL 24

Zilele trecură una după alta, aducând rutina cu care Mora şi Xerxes se obişnuiseră de-acum: jumătate de zi în L.A., cealaltă jumătate în Susa. Mora devenise o prezenţă obişnuită în Sala Tronului, în ciuda dezaprobării iniţiale a unora dintre membrii Consiliului. Dar, în cele din urmă, chiar şi cei mai conservatori dintre ei începuseră să-i accepte nu doar prezenţa, ci şi judecata. Erau cauze în care Regele îi cerea părerea, ea cântărea lucrurile, apoi spunea cum vede situaţia. În Consiliu, vocea ei se făcea auzită chiar mai des decât în Sala Tronului.

Aproape toţi, în afară de Admantha, se împăcaseră cu ideea că în Consiliu era prezentă o femeie, ba chiar una care vorbea răspicat. Servitorii ţineau la ea, pentru că nu ridica niciodată vocea la ei, iar mâna cu atât mai puţin. Madhara ciripea ca o vrabie toată ziua şi era încântată să aibă grijă de Stăpâna ei – spre exasperarea Morei, femeia nu încetase niciodată s-o numească aşa. Memucan îşi revenise aproape complet şi îşi reluase locul, atât în Consiliu, cât şi în fruntea Gărzii Regale, iar lucrurile păreau să fi intrat într-o rutină paşnică la Palat. Doar că nu era deloc aşa. Într-o zi, Madhara intră alergând în odăile Morei.

— Stăpână! Stăpână!

Mora era la fereastră – modul ei preferat de a-şi petrece timpul la Palat – şi privea, absentă, roiul de oameni care se grăbeau pe străzile din Susa, în vreme ce fuma o ţigară. Aproape că se înecă cu fumul.

— Iisuse, femeie, ce s-a întâmplat?

— Stăpână… Sora mea…

Slujnica gâfâia şi încerca în zadar să-şi recapete suflul. Mora aruncă ţigara afară şi o apucă pe Madhara de umeri.

— Ce e? A păţit ceva?

— Nu, Stăpână. Aseară l-a auzit pe Prinţul Admantha pe când vorbea cu unul dintre băieţii de la grajduri. Îi spunea ceva despre un amestec de ierburi care ar putea face un cal să înnebunească.

— Să înnebunească? În ce fel? Într-un fel care să-l facă să alerge ca nebunul şi să câştige cursa, ori într-un fel care să-l facă să-şi ucidă călăreţul?

— Prinţul spunea că, pur şi simplu, calul ar începe să sară şi să se ridice în două picioare şi ar rupe-o la fugă, ca turbat.

— Înţeleg. Deci e o încercare de a scăpa de cel care călăreşte animalul, atunci.

— Cred că da, Stăpână. M-am gândit… m-am gândit cât de mult îi place Regelui să călărească şi…

— Ai făcut bine, Madhara. Îţi mulţumesc. Şi mulţumeşte-i şi surorii tale din partea mea. Uite, ia asta!

Mora alese câteva monede din aur dintr-un săculeţ şi i le puse femeii în palmă.

— Cumpără ceva frumos pentru amândouă, bine?

Madhara păru jignită.

— Stăpână, doar ştiţi că nu e nevoie să…

— Ştiu. Tocmai de-aia. E plăcerea mea să-ţi răsplătesc loialitatea. Nu poate fi cumpărată, dar poate şi trebuie să fie răsplătită. Te rog, Madhara, spune-i lui Sholeh să încerce să afle când plănuiesc să dea ierburile alea calului Regelui. Ştiu că face curse în fiecare săptămână, dar trebuie să ştiu exact, înţelegi?

Slujnica încuviinţă şi se retrase.

Deci vor să-i dopeze calul… Cred că am un antidot pentru asta. Mora se strâmbă şi îşi reluă locul de la fereastră. Aprinse o nouă ţigară şi suflă fumul afară, în aerul fierbinte, în vreme ce pe faţa ei frumoasă se lăţea un zâmbet de copil pus pe şotii.

* * *

Mora şi Xerxes erau din nou în laboratorul lui Alex.

Ea le spusese celor doi bărbaţi care era noul plan al lui Admantha şi acum puneau la cale propriul scenariu.

— Dar ce vor să folosească? E important de ştiut, ca s-o putem neutraliza, spuse Alex.

— Madhara a zis că sora ei n-a auzit asta.

Mora răspunsese cu ochii la ecranul telefonului.

— Aha! Cred că am găsit ceva. Voi folosiţi ceai verde? îl întrebă pe Xerxes.

— Unii supuşi din teritoriile de Est l-au adus în Susa, dar nu e foarte răspândit.

De ce?

— Pentru că am căutat pe Goog… ăăă… am căutat şi am descoperit că, uneori, li se dă ceai verde cailor care sunt lipsiţi de energie, apatici, blegi. Poate că o soluţie mai concentrată chiar ar face un cal să înnebunească, aşa cum a spus Admantha.

Oricum, trebuie să avem în vedere că planul lor nu este să omoare animalul. Cred că, mai degrabă, ar vrea să-l transforme într-un ucigaş neştiutor şi involuntar. Aşa că ar trebui să ne gândim, la rândul nostru, să-i dăm ceva care să-l calmeze.

— De ce să nu foloseşti un alt cal decât cel pe care călăreşti de obicei? îl întrebă Alex pe Xerxes. Sunt sigur că aveţi mulţi cai buni la Palat.

— Sigur că aş putea face asta. Dar aşa n-aş putea niciodată să-l dau în vileag pe viermele ăla ucigaş.

Mutra nedumerită a lui Alex o făcu pe Mora să explice:

— Îţi aduci aminte reacţia lui Artabanus când a ajuns aici? Cum a crezut că suntem zei? Ei, închipuie-ţi cum ar reacţiona Admantha dacă aş juca rolul unei vrăjitoare! Cum ar fi dacă Xerxes ar încăleca pe calul lui preferat, animalul ar începe să se cabreze şi să lovească cu picioarele şi atunci aş apărea eu, care aş linişti şi îmblânzi armăsarul cu puterea magiei pure? E? Atunci i-aş arunca

în faţă prinţului tot ce ştiu despre uneltirile lui. Dacă e să-mi amintesc un minimum de psihologie din şcoală, ar trebui ca el să fie copleşit de teamă şi vinovăţie şi să mărturisească tot.

Ca prin farmec!

Pe faţa lui Alex se citea clar „săraca, a luat-o razna”. Mora continuă.

— Desigur, singura magie pe care o voi folosi va fi o doză de tranchilizant ascunsă undeva în faldurile rochiei mele. Când calul o să se calmeze şi o să înceapă să toarcă sau să facă ce fac caii când sunt fericiţi, o să mă gândesc la ceva impresionant şi vrăjitoresc de aruncat în ochii publicului şi mai vedem atunci. Sunt destul de sigură că Admantha va fi acolo. Se simte mult mai bine datorită lui Sholeh şi va dori să-şi vadă planul pus în practică.

— De unde o să iei tranchilizantul? întrebă Alex.

Mora nu spuse nimic. Doar îi zâmbi drăgălaş şi bătu, teatral, din gene.

Alex aşteptă răspunsul ei şi, când realiză despre ce era vorba, făcu ochii mari şi ridică mâinile, ca şi cum s-ar fi apărat.

— Nu, nu, nu! Doar nu te aştepţi să te ajut cu asta, spuse.

— Haide, Alex, nu fi naşpa! Savanţii nebuni, prietenii tăi de la centrul de cercetare a comportamentului animal ar fi bucuroşi să te ajute *pe tine*. În fond, le-ai putea spune că ai un unchi care creşte cai în Lassen şi că un armăsar agresiv îi face necazuri. Na! E doar o minciună nevinovată. E un preţ mic pentru o viaţă salvată.

Mora ştia că prietenul ei era îngrozit de ideea de a minţi sau de a înşela, de a face orice lucru necuvenit. Alex nu luase în viaţa lui nici măcar o amendă de circulaţie.

De aceea încercase să insiste pe faptul că mica lui minciună avea să salveze o viaţă.

Şi funcţionă.

— În regulă. O s-o fac. Dar nu înseamnă că o să mă simt şi bine cu asta, OK?

Mora ţopăi şi îşi îmbrăţişă strâns prietenul.

— Mulţumesc, Alex! spuse ea şi îi dădu un sărut lung pe obraz.

Sărutul pe care Xerxes i-l dăduse ei, cu multe seri în urmă, nu fusese niciodată adus în discuţie. Nici de Mora, nici de persan. În dimineaţa care urmase, femeia începuse să se întrebe dacă nu cumva Xerxes făcuse asta automat, fără să se gândească neapărat la ce face. Exact ceea ce Xerxes nu voia ca ea să creadă. Fusese dinadins.

Poate că ar trebui să-mi reînnoiesc declaraţia, gândi el.

* * *

— Stăpână.

Mora era în grădina haremului, exact pe banca unde avusese loc prima întâlnire cu Regele Persiei. Se întoarse spre Madhara, care îi şoptise numele.

— Da?

Fără să spună un cuvânt, slujnica îi făcu semn s-o urmeze înăuntru. Femeia se ridică şi intră în Palat. Madhara o conduse chiar în odăile ei. Odată ajunsă acolo, Mora le făcu semn servitorilor să plece. Când cele două femei rămaseră singure, ea se aşeză pe un taburet şi aşteptă ca slujnica să vorbească.

— Stăpână, Sholeh mi-a spus că vor să-i dea ierburile calului în câteva zile.

— Asta înseamnă că îl vor pe Rege mort la cursa de săptămâna asta.

Înspăimântată, Madhara îşi repezi mâinile peste gură.

— Stăpână, n-ar trebui să spuneţi asemenea lucruri. Aduce ghinion să…

— Draga mea, singurul lucru care aduce ghinion e să stăm degeaba şi să aşteptăm să se întâmple, spuse Mora

zâmbind. Aşadar, veştile pe care mi le-ai adus nu înseamnă decât că avem foarte puţin timp pentru pregătiri.

— Îl veţi preveni pe Rege ca să schimbe calul în ziua cursei, Stăpână?

— Nu, Madhara. Voi face ceva şi mai bun. Stai să vezi!

Slujnica observă o schimbare în ochii Morei. Obişnuita căldură din ei fu alungată de o întunecime scânteietoare care nu anunţa nimic bun pentru cel care era în centrul planurilor ei. Aşa cum făcuse şi Akhan, Madhara începu să simtă că Mora chiar era o creatură trimisă de zei să-l apere pe Rege.

CAPITOLUL 25

Alex făcuse rost de tranchilizantul pentru cai. Îi modificase concentraţia şi acum o cantitate foarte mică ar fi fost suficientă ca să adoarmă animalul. Puse substanţa într-o seringă hipodermică şi i-o înmână Morei.

— Poftim, o să fie mai lejer fără puşcă.

Îi făcu cu ochiul.

— Îţi mulţumesc mult, Alex. Ştiu că nu ţi-a fost uşor să-i minţi pe băieţii ăia, dar, crede-mă, înseamnă enorm.

— Ei, până şi savanţii tocilari o ard periculos din când în când. Următoarea infracţiune gravă pe care o voi comite ar putea fi să calc pe iarbă.

Mora râse. Felul în care Alex glumea, mereu cu o mină serioasă, o amuza de fiecare dată.

— Deci cum vom face asta, Mora? întrebă Xerxes.

Se plimba prin biroul lui Alex, oprindu-se din când în când să studieze dispozitivele şi cablurile înşirate la tot pasul.

— Păi… Tu ar trebui să faci exact ce ai face în orice zi obişnuită de curse. Doar asigură-te că te urci pe cal cât mai aproape de pistă. Şi, la primul semn că animalul o ia razna, descalecă şi asigură-te că oamenii te aud spunând că ceva nu e deloc în regulă cu calul. De acolo preiau eu… cu vrăjile mele.

— Bun. Să sperăm că va funcţiona şi că toate astea chiar ne vor ajuta să scăpăm de Admantha odată pentru totdeauna.

— Va funcţiona. Trebuie să funcţioneze, spuse Mora. *Nu poţi să mori acum. Nu aşa se termină povestea noastră, dacă se va termina vreodată.*

* * *

În odăile regale, Mora şi Xerxes se pregăteau pentru cursă. Regele purta haine ţesute din în subţire, în culoarea nisipului din deşert. Avea un turban în aceeaşi culoare, cu

un văl scurt care atârna la spate, menit să fie tras şi folosit ca o acoperitoare pentru gură, astfel încât călăreţul să nu se înece cu praf. Nu purta niciun giuvaer, în afară de o centură lucrată, împodobită cu pietre preţioase.

Mora era conştientă de faptul că, pe jumătate, personajul „vrăjitoarei" era construit din costumaţie. Aşadar, era înveşmântată în negru din cap până-n picioare. Avea o tunică lungă, fără mâneci, şi şalvari. Capul şi trunchiul îi erau înfăşurate într-un şal negru făcut din cel mai fin văl de în. Vălul nu acoperea nimic, dar contribuia la mister. Ca de obicei, purta bijuterii masive din argint, dar de data asta unele încrustate cu bucăţi mari de onix negru. Kohl-ul folosit cu generozitate în jurul ochilor dădea privirii ei o întunecime grea. Pentru ca apariţia ei la cursă să fie cu adevărat dramatică, îi ceruse lui Akhan să-i pregătească o superbă iapă neagră.

— Participaţi la cursă, Regina mea?

Akhan fusese surprins, deşi aproape nimic din ce făcea această femeie nu-l mai surprindea acum.

— Nu, deşteptule, dar închipuie-ţi asta: eu – o siluetă înveşmântată în negru, cu vălurile fluturând în vânt, călare pe un splendid cal negru. Văzându-mă, n-ai crede că am venit să-ţi iau sufletul cel nemuritor?

Akhan râsese.

— Regina mea, s-ar putea să nu mai fie nevoie să-l spânzurăm; poate că va muri pe loc, de groază.

— Mulţumesc… cred, răspunsese ea, chicotind.

Acum, în odăile regale, Xerxes simţi cum un fior îi coboară pe şira spinării când o privi.

— Spune-mi, eşti sigură că nu eşti vrăjitoare, nu?

Mora râse.

— De ce? Sar scântei din mine sau ce?

— Nu, dar la cum arăţi azi… Nu ştiu, pe mine m-ai fi păcălit.

Femeia se apropie de el şi îi cuprinse talia cu braţele,

în vreme ce îl privea în ochi.

— Cu siguranţă nu încerc să te păcălesc. Nu-i nevoie s-o fac. Pot să fiu eu însămi în prejma ta, nu-ţi aduci aminte?

— Şi eu, în preajma ta.

Se priviră, zâmbind. Erau cuvintele rostite în bucătăria Morei, în L.A. Părea că totul se întâmplase cu secole în urmă. Nimic nu se schimbase de atunci. Nu în privinţa asta. Dar amândoi trecuseră prin alte schimbări, unele care îi aduseseră în acest punct. În punctul în care începeau să înţeleagă că timpul şi spaţiul nu erau altceva decât mici denivelări în calea lucrurilor care erau menite să se întâmple.

* * *

Akhan o ajută pe Mora să încalece pe Neg'An.

Lucrurile ar trebui să meargă ca unse astăzi, de vreme ce numele calului pe care călăresc este Destin Bun.

Odată urcată în şa, Mora mângâie coama mătăsoasă a iepei şi îşi trecu palma peste părul ei negru şi lucios. Animalul, unul foarte blând, după spusele lui Akhan, părea să fie făcut doar din muşchi înnodaţi, care vibrau, aşteptând să elibereze energia pe care o ţineau prizonieră.

Încet, Mora mână calul spre pistă. Avea să-l aştepte pe Rege acolo. Pe măsură ce se apropia de numeroşii curteni care anticipau începerea întrecerii, vedea cum pălesc, rând pe rând, atunci când se întorc spre ea. Cu toţii păreau să fi văzut o fantomă. Făceau un pas în spate, eliberând calea pentru această Regină nouă şi întunecată. În linişte, ea înclina capul în semn de salut şi înainta printre curtenii uluiţi. Oamenii nu puteau decât să se holbeze la ea. În momentul ăsta nu ştiau cum s-o ia pe această femeie care arăta ca o creatură din altă lume. Oare era o vrăjitoare?

Era adevărat ce se spunea, că folosise puterea magiei ca să-l determine pe Rege să-i îndeplinească orice toană?

Să fie adevărat că, noaptea, nici ea şi nici Regele nu erau de găsit pentru că îl ducea pe tărâmul Zeilor?

Mora aproape că le putea auzi gândurile.

Poate că le e teamă de mine acum. Dar nu e nicio problemă, nu vreau să fiu Miss Popularitate în Persia. Vreau doar să sperii de moarte pe orice om care ar încerca să-l omoare pe Xerxes. Şi, din ce văd, s-ar zice că fac o treabă a dracului de bună.

Era chiar lângă pistă acum. Xerxes trebuia să apară din clipă-n clipă. Neg'An simţea colbul încins al pistei şi tensiunea din aer. Iapa începu să freamăte sub coapsele Morei.

Ţi-ar plăcea să alergi pe pista aia, aşa-i? Nu azi, frumoaso. Azi o să mă ajuţi să-ţi salvez stăpânul de la o moarte oribilă, pusă la cale de un om oribil.

Mora i se adresa mental calului, poate că din simplă obişnuinţă. Dintotdeauna iubise animalele. Pe toate, dar caii şi câinii aveau un loc special în inima ei. Îi plăcea la nebunie să călărească, deşi trecuse ceva timp de când nu mai făcuse asta, însă crearea unei conexiuni profunde cu un animal era ceva care nu necesita exerciţii.

Nu în cazul ei.

Dintr-odată, ochii mulţimii o abandonară pe Mora şi se aţintiră spre aleea care venea dinspre Palat. Xerxes pornise spre pistă, călare pe un armăsar maiestuos.

Numele lui era Atisheh, „Foc". Chiar arăta ca o bucată de soare căzută pe Pământ.

Părul lui alb reflecta lumina, iar coama aurie părea făcută din flăcări. Mora nu-şi putea lua ochii de la bărbatul frumos care se apropia. Sub ea, iapa devenea tot mai agitată. Încercă să o liniştească, dar fără rezultat. Animalul reacţiona de parcă ar fi fost atacat de o haită de lupi. Mora o mână pe Neg'An câţiva paşi, dădu cu ea o tură scurtă, gândindu-se că, poate, iapa are un cârcel pentru că a stat nemişcată. Fără niciun avertisment, iapa se cabră. Mora

strânse hăţurile şi reuşi să rămână în şa. Un gând îi străpunse creierul: *şi dacă acest cal a fost cel dopat, şi nu al Regelui?*

Xerxes observase comportamentul neobişnuit al animalului şi mărise ritmul.

Vedea că Mora abia mai reuşea să-şi stăpânească iapa. Atunci se întâmplă. Neg'An se arcui din nou şi porni la trap, pe pistă. Apoi, trapul deveni un galop uşor. Iapa acceleră. Niciun frâu ori zăbală nu o putea face să se oprească sau să se întoarcă.

Regele îşi înfipse călcâiele în coastele lui Atisheh şi începu să gonească după iapa înnebunită. Mulţimea îşi ţinu răsuflarea. În afară de Admantha, care privea scena cu un zâmbet îngheţat pe faţă, nimeni nu pricepea ce se întâmplă. Era o altă întrecere închisă între Rege şi Regină? Ca aceea de tras cu arcul şi mânuire a sabiei? Atunci de ce nu li se spusese asta? Oamenii urmăreau cavalcada nebună de pe pistă, în vreme ce Regina ţinea strâns frâiele iepei, cu pieptul lipit de spinarea animalului, urmată îndeaproape de Rege, care încerca să-şi mâne armăsarul cât mai aproape de ea.

Mora ştia că are tranchilizantul asupra sa, dar nu putea să lase hăţurile din mână fără să cadă de pe cal spre o moarte sigură. Dacă Xerxes ar reuşi s-o ajute…

Nu pot să cred că se întâmplă asta! De ce n-am prevăzut-o? De ce?

Mintea lui Xerxes gonea cu la fel de repede precum caii. Îşi înfipse călcâiele mai adânc în coastele lui Atisheh şi se apropie şi mai mult de iapa înfuriată.

Între timp, Mora hotărî să-şi joace unica şansă şi dădu drumul frâielor. Rămase lipită de spinarea iepei şi cu o mână se apucă strâns de gâtul ei, iar cu cealaltă îşi scoase seringa din sân. Cu un ţipăt, înfipse acul în gâtul calului.

Xerxes călărea chiar lângă ea. Întinse mâna şi apucă

hăţurile lui Neg’An, ceea ce o forţă să încetinească puţin. Iapa simţea deja efectul tranchilizantului şi nu se împotrivi noii mâini ferme. Galopară tot mai încet, până când iapa abia îşi mai putea târşâi picioarele. Xerxes opri caii.

— Eşti bine? o întrebă pe Mora. Cu dosul mâinii, îi şterse faţa de praf şi de lacrimi.

Ea încuviinţă din cap, incapabilă să rostească vreun cuvânt. Xerxes se aplecă spre ea, o cuprinse cu braţul şi o sărută. Iar ea îi răspunse.

— Am crezut că o se te pierd, şopti el, răguşit.

— Şi eu am crezut că o să mor. N-ar fi fost naşpa?

Privirea lui Xerxes îi spuse că omul habar n-avea ce înseamnă *naşpa,* iar asta o făcu să chicotească. Chicotitul se transformă în hohote de râs, ale ei şi ale lui deopotrivă, ca o îndelung aşteptată eliberare de toată adrenalina, tensiunea şi groaza prin care trecuseră.

După câteva clipe, când râsul li se stinsese, el întrebă:

— Şi acum?

— Păi… am reuşit să calmez calul, nu? Asta ar trebui să conteze drept vrajă. Şi nu s-a schimbat nimic: în continuare ştim că Admantha a poruncit să se întâmple aşa, deci aş zice să ne ducem planul mai departe.

— E clar că au făcut asta calului tău ca să ajungă la mine. Ştiau că aveam să pornesc după tine şi, dacă Neg’An nu ar fi încetinit, poate că am fi fost amândoi morţi acum.

— Ei, deci avem şi povestea pregătită, zâmbi Mora. Şi-acum hai să ne jucăm.

— Poţi să călăreşti iapa?

— Da, cred că am scăpat din mână seringa înainte s-o golesc complet, aşa că fata e doar puţin ameţită, dar n-o să adoarmă mergând. O să fie bine.

Acestea fiind spuse, porniră înapoi spre mulţime, unde prinţul Admantha aştepta cu nerăbdare marele final. Când văzu că apar ambii cai, cărându-şi, fiecare, stăpânul

în spate, îi veni să urle de frustrare. Simţi cum picioarele îl poartă spre Rege şi Regină. Reuşi să se oprească înainte de a scoate pumnalul ca să-i măcelărească pe cei doi monarhi şi animalele lor. În loc de asta, îşi împreună mâinile în falsă uimire şi întrebă:

— Stăpâne, Regina mea, ce s-a întâmplat?

Cu machiajul întins sub ochi, înfăţişarea Morei era acum şi mai dramatică. Îl fixă cu o privire încărcată de dispreţ şi, folosindu-se de toată forţa pe care reuşi să o adune, vorbi, tare şi clar, atrăgând atenţia tuturor:

— Ce s-a întâmplat, spui?! Te duce mintea mai mult decât să pui astfel de întrebări, şarpe veninos ce eşti!

— Regina mea, dar ce…

— Tăcere! Oare crezi că sunt oarbă şi surdă, *prinţe*? Văd şi aud mai mult decât îşi poate închipui un muritor. Cred că, la porunca ta, această iapă a fost cât pe ce să fie otrăvită. Rostul ei era să alerge înnebunită şi să-l ademenească pe Rege pe urmele ei.

Şi eu, şi Regele ar fi trebuit să fim morţi înainte de asfinţit. Dar ţi s-a destrămat urzeala. O, da, ştiu totul despre planurile pe care le-ai ţesut cu mare grijă! Ştiu că tu şi Artabanus aţi încercat să-l otrăviţi pe Rege, apoi ai aranjat să fie înjunghiat de Avishan, chiar în noaptea nunţii noastre. Când şi asta a dat greş, ai plătit un arcaş să ne ucidă. Din fericire, am fost mereu cu un pas înaintea ta. Mereu. Chiar şi azi. Ai făcut ce ai făcut cu calul meu, dar am căi de a nimici uneltirile creaturilor jalnice ca tine. Mă faci să râd cu încercările tale, demne de milă, de a-l ucide pe fiul lui Darius şi pe soţia lui. Oare nu ştii că sunt apăraţi de zei, biet nebun?

Cu fiecare cuvânt rostit de Mora, faţa lui Admantha devenea tot mai palidă. În cele din urmă, deveni albă ca hârtia. Cu bărbia şi mâinile tremurânde, întrebă cu voce nesigură:

— Regina mea… De ce îmi spuneţi astfel de vorbe?

Oare nu i-am fost un servitor de nădejde Regelui? De ce mă învinuiţi de asemenea uneltiri cumplite?

— Pentru că este adevărul.

Xerxes vorbise. Iar glasul lui răsunase ca un tunet în urechile prinţului îngrozit.

— Oare nu ai habar de vinul otrăvit ce mi-a fost adus în grădină? Oare nu ai plătit paznicul din turn să-şi arunce săgeţile spre mine şi spre Regină? Oare nu ai pus să fim ucişi astăzi, chiar aici, pe această pistă, de un cal ieşit din minţi?

Ochii lui Admantha se umpluseră cu lacrimi. Nu de regret, ci mai degrabă de teroare pură. Căzu în genunchi.

Pfff... rahat. Măcar putea să aibă sânge-n el, să moară ca un bărbat, gândi Mora, agasată.

— Vă implor, stăpâne, cruţaţi-mi viaţa! Nu puteţi şti toate astea decât dacă sunteţi voi înşivă un zeu! Iar Măria ta, Regina mea, o zeiţă! Vă implor, cruţaţi-mi viaţa mizerabilă şi voi părăsi Susa. Voi părăsi Persia, dacă asta vă e porunca! Dar vă implor, cruţaţi-mă!

Plângea în hohote de-acum.

Un bărbat care imploră poate fi o imagine sexy, dar nu când se adaugă lacrimi, muci şi un caracter infect. Mora îl privea scârbită, cum ar fi privit un gândac.

— Ridică-te, mârâi Xerxes la bărbatul frânt din faţa lui.

Admantha se ridică, împleticindu-se.

— Memucan!

— Stăpâne?

Prinţul apăruse de nicăieri, chiar în spatele lui Admantha.

— Memucan, du viermele ăsta la temniţă. Vreau să-l văd mort mâine, în zori. Să fie legat de patru cai şi sfâşiat în bucăţi. Chiar în mijlocul cetăţii. Vreau ca el să fie un avertisment pentru orice om îndeajuns de necugetat încât să creadă că-l poate ucide pe fiul lui Darius şi pe femeia pe

care el o iubeşte.

Memucan le făcu semn gărzilor să-l înşface pe Admantha şi să-l ducă în temniţă, aşa cum poruncise Regele. Prizonierul urlă, plânse şi imploră până când glasul nu i se mai auzi.

— Pe bune… Tu ai vorbit serios despre ăia patru cai, sau ai vrut numai aşa, să impresionezi?

— Am vorbit serios, desigur. L-aş tăia în bucăţi cu mâna mea, atât de tare m-a mâniat.

— Dar ai vorbit serios şi despre cealaltă chestie? Femeia pe care o…?

Singurul lui răspuns a fost să se aplece şi să o sărute din nou. Iar ei începea să-i placă această nouă cale de comunicare între ei.

CAPITOLUL 26

În laborator, Alex îi asculta pe Mora şi Xerxes care îi povesteau despre cursa aproape mortală prin care trecuseră. Mai întâi, îl şocă faptul că fusese calul Morei cel care primise ierburile, şi nu al lui Xerxes, dar de vreme ce amândoi erau acolo şi, din câte se putea vedea, nevătămaţi, reuşi să se liniştească şi să asculte ce aveau de zis. Dar, la un moment dat, nu-i mai auzi. Totul în jurul lui – culori şi sunete deopotrivă – se estompă într-o ceaţă şi toată atenţia lui fu acaparată de mâinile celor doi, care se odihneau împreună pe coapsa lui Xerxes.

—… şi atunci E.T. a apărut şi ne-a luat pe toţi pe bicicleta lui, iar Admantha a căzut de pe ea şi s-a dezintegrat în cosmos. Sfârşit, spuse Mora, care observase că mintea lui Alex era concentrată la altceva decât la povestea lor.

— Ăăă… foarte drăguţ. Mă bucur să aud asta, răspunse Alex, neatent.

— Ha! Te-am prins! strigă ea şi sări de pe scaun ca să-l împungă în piept cu un deget.

— Ce?

— Unde erai, Alex? Că sigur nu erai aici.

— Hm, mă întrebam… S-a mai întâmplat şi altceva acolo, azi?

Mora şi Xerxes se uitară unul la altul, fără să înţeleagă la ce se referă.

— Altceva? repetă Xerxes întrebarea lui Alex, iar acesta avu impresia că persanul trage de timp.

— Da, ceva, orice.

— Nu. Dar de ce întrebi asta?

Alex inspiră adânc şi spuse dintr-o suflare:

— Pentru că, acum câteva clipe, am observat că o ţineai de mână pe Mora. Nu ştiu cum vă purtaţi voi, copii, când nu sunt prin preajmă, dar n-am văzut cine ştie ce

tandreţe între voi până acum.

Xerxes îi aruncă Morei o privire scurtă şi pricepu că nu era pregătită să împărtăşească cu Alex discuţiile lor despre viitor. Femeia părea uşor stânjenită şi încolţită. Aşa că îi oferi lui Alex cel mai diplomatic răspuns pe care-l avea la îndemână:

— Cred că lucrurile ca acelea prin care am trecut noi astăzi şi în ultimele săptămâni apropie oamenii. Astăzi mai că a murit sub ochii mei. Astfel de întâmplări tulbură sufletul omului şi îl fac să realizeze cât de firavă este viaţa.

Nici măcar nu era o minciună.

— Înţeleg, murmură Alex. Cu toate astea, eşti un războinic. Te-ai mai întâlnit cu moartea. Îţi iei şi soldaţii de mână când scapă cu viaţă?

Xerxes scrâşni din dinţi. Îşi dădea seama că Alex mirosise ceva şi că avea să sape până când fie el, fie Mora aveau să cedeze. Ştia că el, unul, nu o va face; nu fără încuviinţarea Morei. Se calmă şi spuse:

— Da, cu siguranţă m-am mai întâlnit cu moartea. Dar te aştepţi ca un soldat să moară în luptă. Aceasta nu era o luptă, iar Mora nu este soldat. Este femeia care… care mi-a salvat viaţa de mai multe ori. Am petrecut atât de mult timp cu ea în ultima vreme, încât am ajuns să simt că o cunosc dintotdeauna, că este familia mea.

În plus, asta am simţit nevoia să fac. Cred că nu datorez nimănui explicaţii pentru gestul meu.

Alex simţea că Xerxes se înfuriase şi hotărî să nu-i mai zgândăre nervii. Însă atitudinea defensivă a persanului însemna că lucrurile mergeau mult mai departe decât lăsau cuvintele lui să se înţeleagă.

— În regulă. Eram doar surprins şi curios, atâta tot. Mă bucur că sunteţi bine amândoi, chiar dacă lucrurile nu au mers chiar conform planului. Oricum, cred că sunteţi rupţi de oboseală. Ar trebui să vă odihniţi acum, spuse Alex, împăciuitor, şi reuşi chiar să zâmbească.

Cuplul merse, nesigur, la maşina Morei, care conduse încet spre casă. De obicei îi plăcea viteza – asta îl speriase de moarte pe Xerxes prima dată când se aflase în maşina ei. Dar acum se simţea prea ostenită ca să se mai bazeze pe propriile reflexe.

În plus, avea nevoie să se gândească la toate cele întâmplate peste zi. În mod ciudat, cea mai puternică amintire dintre toate nu era înfricoşătoarea ei apropiere de moarte, ci atingerea buzelor lui. E adevărat, mai simţise asta, în acea seară, la ea acasă. Dar poate că aceea fusese doar o întâmplare. Sărutul de azi era altceva. Chiar *însemna* ceva. Însemna că are nişte decizii de luat.

* * *

După ce Mora şi Xerxes plecaseră, Alex rămăsese în laborator. Stătea pur şi simplu la birou, cu bărbia sprijinită în mâini, şi cântărea lucrurile. Pentru el, Mora fusese mereu sora pe care nu o avusese. Cea mai bună prietenă. Sprijinul lui. Şi ea ştia că se poate baza mereu pe el, indiferent despre ce ar fi fost vorba. Fie că era un geam spart când erau mici, sau o inimă frântă când mai crescuseră. Apropo de inimi frânte, după câteva relaţii eşuate, Mora hotărâse că iubirea nu era pentru ea. Sigur, ieşea în oraş, se distra, ba chiar aducea şi acasă un bărbat din când în când, dar nimic mai mult. Mereu spunea că inima ei e închisă pe durată nedeterminată. El, pe de altă parte, nu pricepuse niciodată cum de putea ea să funcţioneze aşa.

Dintotdeauna, el avusese nevoie de cineva alături. Avusese, la rându-i, partea de relaţii care eşuaseră lamentabil şi era singur de multă vreme, dar nu pentru că aşa alesese. Ura fiecare seară în care mergea acasă într-o locuinţă goală, mânca ceva încălzit la microunde, dacă mai mânca, apoi mergea la culcare. Singur. Aproape că nu aprindea luminile în drum spre dormitor. Nu voia să vadă hăul din jurul lui.

„Eşti nebun, cum să nu-ţi placă să stai singur?”, îl

întreba Mora, ori de câte ori se plîngea de singurătate. „N-ai de respectat decât propriul program, nu unul făcut de alţii. Te trezeşti când vrei şi poţi să stai toată ziua în fundul gol pe canapea dacă n-ai nimic mai bun de făcut. N-are cine să te întrebe de ce ai întârziat la cină sau să te bată la cap cu treburile casnice."

Dar tocmai asta era: el avea nevoie de aşa ceva. De când se ştia, motoarele lui mergeau la maximum atunci când în viaţa lui exista cineva. Independenţa absolută nu i se potrivea. Avea nevoie să vină acasă şi să găsească pe cineva acolo, să împărtăşească lucruri cu acea persoană, să vorbească despre cele petrecute peste zi.

Visa chiar să aibă copii cândva. Iar acum… Azi, îi văzuse pe Mora şi Xerxes ţinându-se de mână. N-ar fi ironia sorţii? Mora, cea care spunea că nu mai vrea să intre niciodată într-o relaţie, să se îndrăgostească acum de un bărbat dintr-o ţară şi o epocă atât de îndepărtate. Prietena lui cea sceptică să se înamoreze până peste cap de un rege din antichitate şi să se găsească în mijlocul unei poveşti de iubire imposibilă. *Imposibilă…* Alex zâmbi. *Călătoriile în timp erau imposibile.* Asta spunea întreaga comunitate academică. Şi totuşi… el avea dovada vie că a călători în timp era la fel de realizabil ca a te urca în autocarul Greyhound care să te ducă la Nashville. Sigur, mai era nevoie de nişte reglaje fine, dar, cu toate astea, se putea face. În fond, Mora şi Xerxes făceau naveta în fiecare zi între Los Angeles şi străvechea Susa. Mora şi Xerxes… Şi dacă ar hotărî să aibă o relaţie adevărată? Să rămână împreună? Cum s-ar putea face asta? Oare ar rămâne el în L.A.? Ce s-ar întâmpla atunci cu Imperiul Persan? Cu istoria? Cu lumea? Serii întregi de evenimente s-ar modifica. Dar dacă – aproape că nu îndrăznea să se gândească la această posibilitate – dacă Mora ar decide să rămână în Susa? Cum s-ar putea face asta, din punct de vedere tehnic? De fapt, dă-o-n mă-sa de tehnologie, ar fi ea capabilă să o facă? Să lase totul în urmă pentru acest

bărbat?

Erau prea multe întrebări fără răspuns şi deja trecuse de miezul nopţii. Alex se ridică de la birou, stinse luminile şi dispozitivele din laborator şi merse la maşină.

Când porni motorul, un zâmbet îi juca pe la colţurile gurii. Avea cum să-i îmboldească pe Mora şi Xerxes să ia o decizie. Lucrase la maşinăria de călătorit în timp şi deja se apropia de momentul când toate erorile aveau să fie remediate. În curând, Alex avea să-l poată trimite acasă pe Regele Persiei. De tot. Dacă nici asta nu-i putea face să se hotărască, nu ştia ce poate. Zâmbetul lui se lărgi. Nu-şi putea şterge din minte gândul că acele mâini, care se odihneau tandru pe coapsa lui Xerxes, însemnau ceva bun. Chiar dacă Mora nu o ştia încă.

* * *

Dar Mora ştia. Când intrau în vilă, ştiu că nu era altcineva cu care să-şi fi dorit mai mult să meargă acasă. Nu după ziua asta. Acele momente de groază, când fusese la un pas de moarte, făcuseră să izvorască în adâncul ei un sentiment nou.

Dincolo de teamă, când Neg'An alerga înnebunită şi ea credea că nu va mai reuşi să oprească iapa din goana ei, Mora fusese copleşită de regret, de o frustrare teribilă la gândul că avea nişte treburi neterminate. De asta plânsese, nu de frică. Pericolul fizic nu-i storsese niciodată lacrimi. Teroarea o putea paraliza sau mobiliza, dar nu o putea face să plângă. Astăzi, acele lacrimi izvorâseră din furia pură provocată de gândul că poate nu va avea niciodată ocazia să-i spună lui Xerxes că, în sfârşit, ştia ce simte pentru el. Că ştia ce vrea. Pe cine vrea. Cum urmau să evolueze lucrurile pentru ei? Cum se putea face asta? Habar n-avea.

— Mora, eu…

Vocea lui o făcu să tresară. Uitase cu desăvârşire că Xerxes stătea de cealaltă parte a insulei, în bucătăria în care se aflaseră şi prima dată când el păşise în casa ei.

Luă o înghiţitură din paharul cu whiskey şi îl privi în ochi, aşteptând ca el să-şi termine fraza.

— Mora, eu nu m-am temut niciodată în viaţa mea. Bine, poate în copilărie, dar niciodată ca om în toată firea. Nici pe câmpul de luptă, nici când a trebuit să iau decizii care schimbau soarta unor popoare întregi, *niciodată*. Azi a fost prima oară în viaţa mea de om matur când am simţit teama. Şi a fost din cauza ta. Mă înspăimânta gândul că ai putea muri fără ca eu să ştiu vreodată cum este să te ţin în braţe, să te sărut, să te iubesc. Un om, un nemernic de om avea să-mi ia toate astea, cu uneltirile lui. Şi da, l-aş fi spintecat atunci, pe loc. Nu am glumit. Dar apoi mi-am dat seama că eşti în siguranţă şi am hotărât să fac lucrurile aşa cum se cuvine şi să nu cedez furiei. M-a costat scump în trecut. Vreau să fac lucrurile aşa cum trebuie.

Totul. Nu credeam că este posibil, dar am învăţat mult de la tine. Despre mine. Şi vreau să păstrez asta. Vreau să *te* păstrez. Ştiu, ţi-am promis să nu te mai întreb niciodată, am spus că vei fi tu cea care să vii şi să spui când vei şti ce îţi doreşti, dar…

— Ştiu.

Mora spusese asta cu o voce atât de scăzută, încât Xerxes crezu că nu a auzit bine.

— Ce ai spus?

— *Ştiu*, Xerxes. Ştiu ce-mi doresc. Dar, în cazul meu, *furia* a fost cea care mi-a limpezit mintea. Lacrimile pe care mi le-ai şters de pe faţă au izvorât din furie şi frustrare. Poate că şi din teamă, dar nu doar teama de moarte, ci mai degrabă de a muri fără… fără să fi făcut toate lucrurile despre care ai vorbit. Fără să te sărut, să te ţin în braţe sau să te iubesc. Era atât de frustrant, încât îmi venea să urlu. Era mai mult decât puteam să îndur. Nu ştiu cum vom face asta, pentru că să renunţ la ceea ce am acum ar însemna să încetez să fiu cea care sunt. Pe de altă parte, să renunţ la tine m-ar schilodi în egală măsură. Te vreau pe tine, dar nu vreau să renunţ la viaţa mea. Şi *ştiu*

că le pot avea pe amândouă. Încă nu ştiu cum. Dar vom afla. Îl avem pe Alex să ne ajute cu logistica.

Zâmbi timid, aşteptând reacţia lui la tot ce spusese.

El rămase aşezat, strângând spasmodic paharul în mâini. Oare tocmai îi spusese că îl vrea? Da, pe el *şi* viaţa ei de acum. OK. Dar îl voia pe *el*. Cum aveau să le împace pe amândouă… asta era ceva la care trebuia să se gândească. Dar nu acum. Imediat ce cuvintele ei i se aşezară în minte, se ridică încet şi păşi spre ea.

Mora îl privea, ca prin vis, cum se apropie. Dar era un vis din care nu voia să se trezească; îşi imaginase acest moment pe când se lupta pentru viaţa ei, în spinarea unui cal scos din minţi, în timpul unei cavalcade spre iad. Asta era răsplata ei pentru că supravieţuise. Sau, poate, tocmai motivul pentru care o făcuse.

El o luă de mână şi o ajută să se ridice. Fără o vorbă, o conduse spre dormitor.

Spre patul care devenise al lui încă din prima noapte pe care o petrecuse în casa ei.

Acum, simţea că nu face altceva decât să îi redea ceea ce îi aparţinea de drept. Patul ei. Şi pe el însuşi. Ajunsese să înţeleagă că iubise această femeie încă dinainte de a şti că ea există. Poate că sufletul şi carnea lui ştiuseră. Iar acum o recunoşteau ca aparţinându-le.

Chiar dacă el nu ştia asta, Mora simţea acelaşi lucru. Aceasta nu avea să fie prima oară pentru ei. Erau doar vechi îndrăgostiţi care se regăseau.

* * *

Lumina caldă a dimineţii picta o strălucire aurie pe pleoapele Morei, care fluturară o clipă, apoi se deschiseră. Femeia se întinse, atentă să nu cadă de pe canapea. Doar că nu dormise pe canapea. De data asta, era chiar în patul ei. Îşi trecu palmele peste cearşafurile care păstrau parfumul nopţii trecute. Zâmbi amintirii. Se întoarse şi îl văzu pe Xerxes, întins lângă ea, încă adormit, cu respiraţie

egală şi înfăţişare liniştită, zâmbind uşor în somn.

Doamne, ce n-aş da să pot fi şi eu la fel de liniştită dacă aş dormi într-un pat străin, la 2.500 de ani distanţă de casă.

Mora chicoti când îşi aduse aminte că asta gândise prima dată când îl văzuse dormind aşa, chiar în acest pat. Doar că, acum, el chiar era acasă. Ea începea să înţeleagă că „acasă” nu era un loc, ci mai degrabă o stare de spirit. Sentimentul că eşti în siguranţă şi că aparţii. Unui loc, unui om. Mora ştia că el are toate astea acum, şi le avea şi ea. Ritmul respiraţiei lui se schimbă şi ea realiză că e pe cale să se trezească. În fine, ochii lui se deschiseră şi îi întâlniră pe ai ei. Ea îi zâmbi.

— Stăpâne.

El îi răspunse zâmbetului.

— Regina mea.

Îl sărută uşor pe umăr şi se ridică.

— Trebuie să-i spunem lui Alex, zise ea, în drum spre baie.

— Da, trebuie. Dar cred că ştie deja, zise Xerxes. Şi, nu ştiu de ce, dar nu cred că-l deranjează deloc, mormăi în completare.

CAPITOLUL 27

Fiecare bărbat şi femeie din Susa aştepta execuţia lui Admantha. Regele ceruse ca prinţul să fie ucis într-un fel care nu mai fusese folosit de zeci de ani. Sfârtecarea cu caii era un sfârşit destinat trădătorilor de cea mai joasă speţă. Iar un om care uneltise la uciderea Regelui şi Reginei Persiei merita asta.

În temniţa lui, Admantha zăcea pe podea, hohotind. Doar asta făcuse de când fusese adus acolo.

Cum de nu mi-am dat seama că sunt zei? Cum? Ar fi trebuit să ştiu că niciun muritor nu putea scăpa din toate capcanele pe care le-am pus în calea lor. De fiecare dată păreau să fie cu un pas înainte. Otrava, pumnalul, arcaşul… Şi acum, întrecerea.

Trebuia să fi bănuit ceva de când Artabanus a dispărut aşa cum a făcut-o. El nu ar fi părăsit niciodată Palatul, îşi dorea prea mult puterea ca să renunţe în felul ăsta. Cine ştie ce i-or fi făcut? Cine ştie ce mi-or face mie…

Hohotele sale deveniră şi mai zgomotoase. Curând, scâncea şi jelea de parcă deja ar fi început caii să-i sfâşie carnea. Nu după multă vreme, gărzile veniră să vadă ce era cu gălăgia. Când intrară în temniţă, găsiră trupul lui Admantha pe podeaua rece de piatră, ţeapăn şi fără suflare. Perspectiva execuţiei fusese prea mult pentru prinţ. Groaza şi panica îi provocaseră un infarct.

* * *

— Alex, ăăă… înainte să plecăm, vrem să-ţi spunem ceva.

Mora îşi alegea cu grijă cuvintele. Acel plural nu fusese întâmplător.

— Da?

Alex încerca să-şi ascundă sclipirea jucăuşă din ochi.

— Noi, adică Xerxes şi cu mine, ne-am hotărât să…

— Ah, zi odată, în pana mea! Voi doi v-aţi îndrăgostit,

asta e? Şi bănuiesc că aţi şi trecut la fapte, poate chiar în Susa, după cursă. Poate că a fost adrenalina, conştientizarea morţii iminente… Cine ştie?

Alex se străduia să nu izbucnească în râs din cauza mutrelor stânjenite ale celor doi.

— E OK, mă bucur pentru voi. Pe bune. Xerxes, ştiu că noi doi nu am început cu dreptul, dar trebuie să înţelegi că nu e uşor să te împrieteneşti la cataramă cu Regele Persiei, mai ales când cariera lui a început cu câteva mii de ani înainte să te naşti şi descoperi că are o slăbiciune pentru prietena ta din copilărie. Dar v-am tot observat şi am ajuns la concluzia că vă stă bine împreună. Acum: ce aveţi de gând să faceţi?

Cine se mută unde?

Cu braţele încrucişate, Alex chiar părea că aşteaptă un răspuns rapid. Mora şi Xerxes se uitară unul la altul şi, în cele din urmă, tot ea vorbi:

— Păi… noi speram să ne ajuţi tu cu asta.

— Eu?! Cum? Adică da, lucrez la repararea maşinăriei, vă pot cărăbăni unde aveţi voi chef, dar decizia vă aparţine, prieteni.

Temându-se că insistenţa lui Alex ar putea-o împinge pe Mora să ia o decizie pripită, Xerxes se ridică.

— E adevărat, Alex. Hotărârea trebuie să fie a noastră şi, mai cu seamă, trebuie să fie cântărită cu grijă. Dar acum avem de văzut o execuţie.

Se întoarse către Mora:

— Mergem?

Ea încuviinţă din cap, nu foarte convinsă. Ura tot ce avea de-a face cu luarea unei vieţi. În acelaşi timp, ştia că nu era o idee bună să-i ceară lui Xerxes să-l cruţe pe acel monstru. Încă o dată, îşi începură călătoria spre Susa.

CAPITOLUL 28

— A făcut ce?!

Xerxes era livid de furie. Viermele ăla, care nu avusese niciodată curajul de a contesta autoritatea Regelui, preferând să uneltească şi să încerce să fure puterea, îl lipsise acum de plăcerea de a-i vedea execuţia.

— A trăit ca un laş, a murit ca un laş, spuse Mora.

În sinea ei, era fericită că bietul nenorocit murise de frică, pentru că se întreba ce ar fi spus Curtea despre o Regină care ar fi vomitat la primul trosnet al oaselor lui Admantha, tras de cai.

— Stăpâne, nu mai putea face nimeni nimic. De îndată ce gărzile l-au auzit bocind din ce în ce mai tare, au intrat să vadă cauza. Dar era prea târziu. Propriile temeri şi demoni l-au executat înainte să o faceţi Măria Voastră.

Memucan simţea că şi-a dezamăgit Regele, deşi nu era vina lui deloc.

În încercarea de a-l consola atât pe el, cât şi pe rege, care părea gata să omoare gărzile doar pentru că îl găsiseră mort pe prinţ, Mora puse mâna pe umărul lui Xerxes:

— Stăpâne, ai vrut ca el să plătească cu viaţa pentru ce a făcut; şi chiar asta s-a întâmplat. Bun, nu a murit de mâna ta, ci de mâna sorţii. Asta înseamnă doar că judecata ta a fost corectă.

— Încă îi pot lega leşul de cai şi să pun să-i fie sfârtecat în bucăţi, ca să nu mai rămână nimic din el, spuse Xerxes, cu glasul mustind de mânie.

Mora simţi cum o străbate un val de greaţă, doar închipuindu-şi asta.

— Stăpâne, dacă ţi-ar fi fost credincios, cum i-ar fi fost înmormântarea?

— Una măreaţă, demnă de prinţul care a fost, desigur.

— În loc să-i împrăştii măruntaiele prin toată Susa, nu crezi că ar fi mai onorabil pentru tine şi pentru familia regală să-i trimiţi, pur şi simplu, leşul în deşert şi să-l laşi acolo pentru ca animalele şi elementele naturii să se ocupe de el? Ca pe o mortăciune fără nume?

Xerxes îi privi mânios şi le întoarse spatele, privind pe fereastră. I-ar fi sfâşiat cadavrul lui Admantha cu mâinile goale. Pe de altă parte, de ce să pângăreşti străzile acestei frumoase cetăţi cu carnea unui şarpe veninos? Poate că ar fi mai bine să-l trimită în deşert, unde era locul târâtoarelor otrăvite. Înclină capul, inspiră adânc şi se întoarse:

— Memucan, fă ce spune Regina. În fond, pe ea a fost cât pe ce s-o ucidă cu o zi înainte. E corect ca ea să decidă ce se întâmplă cu el.

Şeful Gărzii regale se înclină şi se duse să dea poruncile cuvenite.

— Îţi mulţumesc că ai renunţat, şopti Mora în urechea lui Xerxes, îmbrăţişându-l.

— A fost foarte greu să o fac, să ştii, şopti.

— OK, promit să nu-ţi mai cer nimic până la următoarea tentativă de asasinat asupra noastră, spuse ea, surâzând.

El chicoti, dădu din cap şi o îmbrăţişă mai strâns.

CAPITOLUL 29

Trecură zile. Viaţa la Palatul Regal din Susa revenise la rutina obişnuită şi liniştită. Madhara îşi murmura cântecelele în timp ce pregătea baia Reginei, îi aducea rochiile şi îi îndeplinea sârguincioasă orice dorinţă. Doar că Mora nu-şi dorea prea multe. Când era acolo, îi plăcea să-şi petreacă timpul în grădină sau să urmărească de la fereastra ei roiul de oameni de pe străzi. Urcase din nou în şa şi, spre uimirea tuturor, o alesese tocmai pe Neg'An, dintre toţi caii, să facă o plimbare.

„Nu a fost vina ei", le explica oamenilor. „Biata iapă n-a făcut decât să-şi asculte instinctele derutate. Oricine merită o a doua şansă, inclusiv caii."

De acum, curtenii şi servitorii se învăţaseră să nu mai cerceteze ciudăţeniile Reginei. O luau exact aşa cum era: o femeie inteligentă, frumoasă, educată, care era extrem de blândă şi iubitoare atunci când oamenii o tratau aşa cum îi trata şi ea.

Dar lipsa de respect şi răutatea o făceau să schimbe foaia instantaneu.

Dacă ar cunoaşte praful de puşcă, probabil că ar spune despre mine că am fitilul scurt, gândea Mora.

Totuşi, nu era nimic despotic în felul ei de a fi. Nici în al Regelui. Xerxes fusese mereu un bun monarh, dar, uneori, împunsătura mâniei era mai puternică decât el.

Ori de câte ori asta era pe cale să se întâmple, ea era acolo şi îl îmblânzea, aducându-l înapoi la raţiune. Mora continuă să ia parte la Consiliu. De acum, toate vocile care vorbiseră tare sau în şoaptă împotriva ei tăcuseră. Oamenilor nu li se mai părea ciudat să audă opinia unei femei, ba chiar s-o ia în seamă. Regele înflorea în acest mariaj, devenit unul adevărat. Îi dădea pasiune, tandreţe şi echilibru. Însă, mereu, era o umbră care le muşca din soare: Alex le spusese că în curând avea să repare

dispozitivul şi să-l trimită pe Xerxes înapoi definitiv. Ce aveau să facă atunci?

— Xerxes, m-am… m-am gândit la ceva, îi spuse Mora, într-o zi când stăteau pe banca lor din grădina haremului.

— Presupun că ştii că aceste cuvinte au darul de a mă speria, nu? spuse el, în glumă.

Ea se ridică şi începu să se plimbe în jurul băncii.

— Ţi-am mai zis că vreau să te am şi pe tine, dar şi viaţa mea, cea cu care sunt obişnuită. Iar soluţia a fost tot timpul chiar sub nasul meu: tu ai fi aici, ocupându-te de chestiunile Imperiului, iar eu aş fi singura care s-ar fâţâi înainte şi-napoi. Mă simt ca o tâmpită că nu m-am gândit la asta mai demult.

— Şi cât timp o să faci asta? Nu te vei plictisi, oare?

Era o umbră de tristeţe în vocea lui, care frânse inima Morei. Se aşeză din nou lângă el şi îi luă mâinile într-ale sale.

— Ia fii atent la mine, Rege ce eşti, şi ciuleşte bine urechile: nu m-am strofocat atâta ca să ajung să mă plictisesc, OK? Am ales să fiu cu tine pentru că te iubesc. La dracu', m-am şi măritat cu tine; şi bagă de seamă: dispreţuiesc căsătoria. Ne-am salvat viaţa unul altuia. Chiar de mai multe ori. Aş spune că asta e o legătură destul de puternică, nu crezi? În plus, aş trăi visul oricărei femei: să am o carieră, un bărbat superb şi o droaie de oameni care să-mi facă toate poftele şi să mă trateze ca pe o regină. A, stai: chiar sunt regină! Multe avantaje mai oferă călătoriile în timp…

Acum liniştit, Xerxes râse şi o luă în braţe. Apoi se dădu puţin înapoi şi o privi, încercând să cuprindă toate detaliile fiinţei ei.

— Akhan a avut dreptate. Eşti un amestec neobişnuit. Sensibilitatea unei femei, pofta de joacă a unui copil, dârzenia unui bărbat şi loialitatea unui soldat.

—… şi muşcătura unei scorpii, aş adăuga eu, chicoti Mora.

* * *

În câteva zile, Alex îi chemă în biroul lui şi le spuse că reuşise să remedieze toate erorile dispozitivului de manipulare a timpului. Scanase şi profilurile lor moleculare şi găsise mica inadvertenţă care îl făcuse pe persan să vorbească şi să înţeleagă limba engleză. Era pe cale să o rezolve.

— Nu poţi s-o laşi aşa? întrebase Mora. Nu de alta, dar nu ştiu să înjur în persană.

— Sunt sigur că Memucan va fi încântat să te înveţe şi asta. Doar te-a învăţat cum să te lupţi cu sabia, înjurăturile ar trebui să vină natural, spuse Xerxes.

În ochii lui Alex se citea nerăbdarea şi o urmă de teamă.

— Asta înseamnă că v-aţi hotărât? Te muţi în Persia Antică?

— Da şi nu. Cred că a început să-mi placă să fac naveta între epoci. Xerxes se va întoarce în locul şi timpul său, iar eu voi merge în vizită. *În fiecare zi.* Deci ai face bine să te asiguri că drăcovenia aia funcţionează bine, pentru că n-o să pot să-l sun să-i zic că n-ajung la cină, se strâmbă Mora.

EPILOG

Cea de-a doua Regină a Persiei sub domnia lui Xerxes a fost iubită de popor. Era scumpă la vedere, dar, cumva, reuşea să fie acolo unde era nevoie de ea. Implicarea ei activă, dar discretă în problemele Imperiului a ajuns să fie larg apreciată atât de membrii Consiliului, cât şi de supuşi. De asemenea, a sporit încrederea perşilor în capacităţile femeilor ca oameni de stat. Regina – care a ajuns să-l însoţească pe Regele Xerxes în multe dintre aventurile sale – este descrisă de mulţi cronicari drept o creatură cu energia unui bărbat, deghizată în carnea fragilă şi sensibilă a unei femei. Mulţi o credeau vrăjitoare, dar, de vreme ce nu a fost găsită nicio dovadă în acest sens, totul a rămas la stadiul de legendă. E adevărat, era văzută adesea în grădinile Palatului, arzând ierburi misterioase pentru a-şi linişti nervii şi suflând pe gură un fum albăstrui. Asta nu o transforma neapărat într-o vrăjitoare, ci mai degrabă într-o femeie care cunoştea proprietăţile vindecătoare ale plantelor. Nu?…

Totuşi, arheologii nu au ştiut ce să creadă despre un artefact neobişnuit pe care l-au dezgropat în situl Palatului Regal din Susa. Era un dispozitiv metalic, zdrobit de vreme şi de straturile de pământ şi ruine sub care zăcuse, şi care semăna în mod straniu cu o brichetă modernă. L-au analizat, l-au pus la raze X, l-au studiat la microscop şi nu au aflat nimic. Până la urmă, l-au expus într-un muzeu şi au oprit cercetările.

Mai târziu, Mora a văzut fotografia ciudatului artefact într-un articol de pe Internet şi a aflat, în sfârşit, unde îşi pierduse bricheta ei Zippo preferată.

Sfârşit. Sau nu?…